

Advarsel! Menneskeheden er bedre i dag end i går

Ikke korrekturlæst

(EIRNS) – 3. juni 2024

Den afdøde økonom og statsmand Lyndon LaRouche afsluttede sit dokument fra 1977, med titlen "What Really Are the Labor Committees?—The Lessons of Erasmus and Franklin," med følgende afsnit: "Lad det derfor være forstået, at hvis du er humanist, så er Arbejdskomiteerne i den forstand din organisation – uanset om du er medlem eller ej. Hvis du er for teknologisk fremskridt i udvidelsen af industri og landbrug og definerer nationernes vitale interesser i de termer, og hvis du betragter menneskets evne til at skabe og tilegne sig videnskabelig viden til forbedring af vores art som den ufravigelige forskel mellem mennesket og de lavere dyr, så er Arbejdskomiteerne en uundværlig hjælp til den sag, du støtter, uanset hvilken politisk tilknytning du har."

Næsten 50 år efter, at det blev skrevet, er uafhængige kandidater, der har afvist bankerotte, døende politiske partier, som New Yorks senatskandidat Diane Sare og Bronx-kongresskandidat Jose Vega, en del af en voksende international bevægelse væk fra det rovgriske militær-finansielle kompleks. De i den transatlantiske sektor, der opfordrer til en tilbagevenden til avanceret teknologisk fremskridt og en forøgelse af arbejdskraftens produktive kræfter i alliance med de nye nationer i det Globale Syd, er på forkant med verdenspolitikken i dag. Krig, selv total krig, vil ikke stoppe dette fremskridt, hvis en international koalition for fred, der er bundet sammen af en 24-timers »symposium«-proces, kan fungere som et intellektuelt center for politiske overvejelser.

For at gøre dette, skal en sådan koalition informeres af en

“nødalarmtjeneste,” gennem hvilken førende tænkere—både dem med og uden “højeste akademiske grader”—kan nå mindst hundredtusinder dagligt. Disse informerede borgere kunne til gengæld fungere som “støttebase” ikke kun for uafhængige kandidaturer, men også for uafhængige stemmer, mange af dem i teenage- og tyvernealderen, der vil skabe “godt besvær” for den forfaldne “status quo.”

Hvorfor er en »alarmtjeneste« så nødvendig? Fordi en befolkning nogle gange kan hjernevaskes mest effektivt ved at lade dem være uvidende om konsekvenserne af menneskehedens største bedrifter, især ved at fratage dem fordelene ved den entusiasme, som sådanne bedrifter naturligvis bør mødes med. Eksempel: I søndags kl. 6.23 Beijing-tid landede Chang’e-6-rumsonden i Apollo-krateret på Månens bagside. »China National Space Administration (CNSA) har nu to landinger på den fjerne side bag sig – denne og Chang’e-4, som satte en lander-rover-kombination ned på det grå snavs i januar 2019. Intet andet land har gjort det tidligere”, skriver Space.com. Det betyder, at kineserne nu har udført en ny bedrift for menneskeheden, sandsynligvis den største bedrift inden for rumteknik, siden USA forlod Månen i 1972. Hvis næste fase af missionen bliver en succes, vil Kinas Chang’e-6 opsamle prøver af månesten og -støv og flyve dem hjem i et modul til hjemsendelse til Jorden. På grund af Kinas resultater er menneskeheden bedre i dag, end den var dagen før – uanset hvad folk »føler« om det. Chang’e-6 er menneskehedens bedste eksempel i dag på det, LaRouche betegnede som »menneskelig praksis, der øger menneskets magt over naturen«. Så det bør alle være opmærksomme på. Kinas succes burde have været fremhævet i USA, som var det første og eneste land, der landede menneskeheden på Månen. Den burde have været fejret i hele verden.

Men hvorfor blev det ikke gjort kendt for alle? Det blev ikke gjort på grund af den entusiasme, det ville have skabt, en entusiasme, der var større end den, vi så med solformørkelsen den 8. april. Det blev ikke gjort, fordi kineserne er den næste “store fjende,” som truer den “regelbaserede orden,” får vi allerede at vide – selvom NATO’s krig mod Rusland får

verden til at balancere på kanten af en utilsigtet tåbelighed eller en bevidst vanvidshandling, der kan føre til termonuklear krig.

Det smukke og nødvendige ved den Internationale Fredskoalitions proces, som Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche har sat i gang, er, at den er begyndt at få karakter af et platonisk symposium. Flere af deltagerne har nu besluttet, at det er tankeprocessen, der i stigende grad er gennemsyret af den ugentlige dialog, snarere end de individuelle evalueringer, der præsenteres, som giver fredagsmøderne en unik karakter. De er ved at etablere en sammenhæng i de politiske drøftelser, der bygger på ideen om, at det er den tænkende borger, i den sociale samtale om »res publica« – de offentlige ting – der skal være motoren for forandring. Dette skal gøres, ikke ved at omstyrte en orden, som under alle omstændigheder vil bryde sammen, men ved at etablere principper, der er forståelige for alle og testet gennem social praksis, hvorigennem selvstyre, begyndende med at sætte en stopper for den nedslagtning, der kaldes krig, erstatter alle »lovregler«. Cirkulation af denne sidste uges forhandlinger på IPC's 52. på hinanden følgende session af energiske, informerede borgere er den erklæring og udfoldelse af intellektuel uafhængighed, vi er nødt til, hvis menneskeheden ikke kun skal overleve, men også gøre fremskridt i de næste uger og måneder.

Om EIR Daily Alert og Executive Intelligence Review

EIR Daily Alert er en elektronisk publikation, der begyndte i 2014 for at levere en daglig international briefing om aktuelle økonomiske, politiske og kulturelle nyheder fra et strategisk perspektiv, der respekterer alle nationers interesser.

Formålet med Daily Alert er at supplere den dybdegående

rapportering i den ugentlige Executive Intelligence Review (EIR), som blev grundlagt i 1974 af Lyndon H. LaRouche, Jr. (1922–2019). LaRouche var kendt som en af de mest succesfulde økonomiske prognosemagere i sin tid, og EIR fungerer som et uafhængigt nyhedsmagasin.

Hvis du abonnerer på EIR Daily Alert i dag, får du fuld adgang til hjemmesiden samt et dagligt e-mail nyhedsbrev. Abonnenter får også adgang til hele arkivet af tidligere udgivelser samt fremtidige publikationer.

Executive Intelligence Review (EIR) udkommer ugentligt og er tilgængelig på www.larouchepub.com. Her findes et fuldt søgbart arkiv, der går tilbage til 1974, inklusive nyhedsudgivelser og særlige rapporter. Andre produkter fra EIR kan også findes her.

Det mest afgørende aspekt af EIR er deres fokus på at forstå nyheder ud fra et "top-down" perspektiv. Kun nyheder, der hjælper individer med bedre at forstå planetens tilstand og de udviklinger, der former historiens gang, er værd at læse. Denne tilgang blev tydeligt forklaret af LaRouche i en tale i 1995 og fortsætter med at guide deres arbejde og publikationer i dag.

<https://eir.news/#/portal/signup>

Foto: NASA / Unsplash

Intet problem i menneskets skæbne er uden for menneskets

rækkevidde

Ikke korrekturlæst

31. maj 2024 .

Den seneste uges vellykkede indsats, ledet af LaRouche-organisationens daglige Emergency Alert Service, for at bringe historien om, at den økonomisk og moralsk bankerotte anglofæres krig mod Rusland er gået ind i en ny, vanvittig fase med »Ukraines« – læs »NATO's« – bombing af Ruslands tidlige advarselsradarsystem, er et vigtigt første skridt i retning af etablering af en uafhængig, international efterretningsindsamlings- og evalueringskapacitet. En kombination af korte videopræsentationer, lange interviews, »korte nyheder« og udvidede baggrundsrapporter kombineret med internationale konferencer i flere formater er alle yderligere komponenter i den daglige briefingproces i nødvarslingsystemet. Ved at distribuere samt læse/se disse materialer, elektroniske og fysiske, kan den engagerede borger hjælpe sin respektive nations befolkning med at etablere det konceptuelle grundlag for informeret, ikke-voldelig effektiv handling. Energiske sind, især hos nyligt opvågnede unge, der modsætter sig masseaffolkning og folkemord i alle former, kan nå frem til en ikke tvangspræget, men informeret vurdering af, hvad der rent faktisk skal gøres nu for at erstatte det allerede døde postkoloniale finans- og værdisystem, »geopolitik«, med virkelige, umiddelbare løsninger, såsom LaRouches Oase-plan.

Helga Zepp-LaRouches afsluttende erklæring, som blev leveret til de 300 personer og institutioner, der deltog i den Internationale Fredskoalitions 52. fredagsmøde i træk, udgør kernen i vores ledelse. Hendes afsluttende bemærkninger, hvor hun også svarede på spørgsmål og bidrag fra flere deltagere i løbet af de 2,5 timers intense drøftelser, blev leveret i skyggen af en truende, potentielt atomar verdenskrig. Mens konflikterne i Ukraine og Gaza og ustabiliteten i det

bankerotte transatlantiske finanssystem er i fokus – og med rette – har de dybere årsager til denne eksistentielle krise for den menneskelige civilisation »gemt sig i det åbne«, ikke forårsaget af den 7. oktober 2023 eller den 24. februar 2022 eller endda siden den 11. september 2001. Det er snarere USA's manglende evne, især efter karaktermordet på og fængslingen af økonomien og statsmanden Lyndon LaRouche i 1986-89, til at gennemføre den vision om verdensfred, som præsident John F. Kennedy foreslog i sin tale på American University den 10. juni 1963: »Vores problemer er menneskeskabte – derfor kan de løses af mennesker. Og mennesket kan være så stort, som det vil. Intet problem i den menneskelige skæbne ligger uden for menneskets rækkevidde. Menneskets fornuft og ånd har ofte løst det tilsyneladende uløselige – og vi tror på, at de kan gøre det igen.«

ZEPP-LAROUCHE: Først og fremmest vil jeg gerne takke både oplægsholderne, men også deltagerne, fordi jeg mener, at helheden af det, der blev præsenteret, virkelig er noget, som enhver ansvarlig politiker bør vide. Så jeg vil gerne tilføje til min tak en påtrængende appel om, at I hjælper os med at bringe referatet af denne IPC, som faktisk var et års jubilæumssession. Jeg er sikker på, at vi vil lave en kortere version på måske en halv time eller en time, men også det hele. Og prøv virkelig at få det ud til alle parlamentarikere i det land, du befinder dig i, andre folkevalgte og andre institutioner. Jeg tror, det er helt uvurderligt at høre det i den klare form. Så jeg vil virkelig opfordre jer til at forpligte jer til at få det ud. Og også formere jer. Jeg tror, vi var flere denne gang, men jeg tror stadig, vi er nødt til at række ud for at forbinde alle de forskellige grupperinger og virkelig få en massemobilisering i lyset af, hvad der virkelig kan komme ud af kontrol i løbet af meget kort tid.

Med hensyn til det spørgsmål, der blev rejst tidligere, om hvorfor europæerne er så underdanige og bøjer sig for det, spørgeren kaldte USA's imperialisme. I februar 2022 sagde

kansler Scholz, at han ikke ville deltage i nogen form for oprustning eller lignende – det var endda før den særlige militære operation startede – fordi det ville føre til Tredje Verdenskrig. Han sagde det meget offentligt. Derefter, trin for trin, først ingen lette våben, kun hjelme; så lette våben; så ammunition; så Leopard-kampvogne; og nu er det dybest set at lade ukrainerne bruge alle disse våbensystemer. Så det er en optrapning: Skridt for skridt kommer vi tættere på at krydse de røde linjer. Ingen ved præcis, hvornår Rusland føler, at den sidste røde linje er overskredet, men jeg tror, at vi virkelig er i så stor fare, at jeg kun kan appellere til jer alle om at hjælpe os med at opbygge dette til en ægte fredsbevægelse internationalt.

Som professor Boyd-Barrett så rigtigt mindede os om, er det ikke nok at have en ny europæisk sikkerhedsarkitektur, for det ville ikke løse den geopolitiske konfrontation. Jeg mener, at vi har brug for en ny global sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som faktisk tager hensyn til alle lande – Iran, Nordkorea, Israel, Palæstina, USA, Kina og Rusland. Hvis vi ikke tager det mentale spring og bliver enige om, at vi i betragtning af verdens kompleksitet i dag ikke kan finde en løsning på en sideordnet dagsorden. Den skal adressere helheden. Og jeg tror, det kan lade sig gøre. Konferencen om freden i Westfalen er en meget god historisk reference. Jeg har siden begyndelsen af denne krig foreslået ti principper, som absolut skal diskuteres og løses på en sådan konference, og der kan og vil naturligvis blive tilføjet mange andre punkter, efterhånden som forhandlingerne skrider frem.

Jeg vil også gerne takke især Ibrahim, for det, du sagde om det mentale udsyn, mentaliteten, er nøglen til, at det kan lykkes for os. Kun hvis vi erstatter dette dumme geopolitiske løb med hovedet mod muren ved at betragte andre lande som fjender, som ikke er det. Der er et tysk ordsprog, der siger: »Det kommer tilbage som et ekko fra skoven, på samme måde som du råber ind i skoven.« Det er præcis, hvad der sker. Alle

landene i det Globale Syd er ikke aggressive, de er ikke imperialistiske. De ville meget nemt samarbejde med Vesten, hvis vi reagerede på tilbud fra dem som Lula lige nu og Kina om fredsplanen for Ukraine og mange andre forslag fra Xi Jinping om et Globalt Sikkerhedsinitiativ, et Globalt Udviklingsinitiativ og et Globalt Civilisatorisk Initiativ. Det er meget tæt på det, vi siger, for vi siger altid, at vi har brug for en ny økonomisk verdensorden, som giver mulighed for udvikling af alle lande og alle nationer. Men det skal kombineres med en renæssance for de bedste kulturer og traditioner i alle nationer på denne planet. Især din formulering om, at vi er et mikrokosmos, og at verden som helhed er et makrokosmos, som udelukkende kan fungere, hvis alle mikrokosmoser kan udvikle sig og anser det for at være i deres egen interesse at udvikle de andre. Det er den slags verden, vi skal opbygge, og det kan lade sig gøre. Enhver, der siger, at dette er en utopisk forestilling, er enig i, at vi vil ende med at udslette civilisationen med en atomvinter efter en global atomkrig. Det er ikke et acceptabelt forslag, for det ville betyde, at alle menneskehedens anstrengelser i generationer og generationer ville have været forgæves. Og det kan jeg ikke acceptere som et resultat af historien.

Så jeg appellerer til jer; mobiliser al den agape, kristen næstekærlighed, kærlighed og passion for menneskeheden, som I kan mobilisere, og hjælp os med at få verden ind på et andet spor. Jeg og andre har allerede diskuteret ideen om en global sikkerheds- og udviklingsarkitektur med mange kræfter; internationale organisationer, universiteter, tænketanke. Jeg tror, at en række af sådanne diskussionsplatforme, hvor lærde og kloge mænd og kvinder fra hele verden mødes og diskuterer, hvordan vi kan skabe en orden, som gør det muligt for os at overleve på lang sigt som menneskehed, ville være en god idé. Jeg er helt sikker på, at det kan lade sig gøre, forudsat at tilstrækkeligt mange mennesker mobiliserer sig sammen med os.

Så gå ud og få dagens budskab så bredt ud, som muligt.

Om EIR Daily Alert og Executive Intelligence Review

EIR Daily Alert er en elektronisk publikation, der begyndte i 2014 for at levere en daglig international briefing om aktuelle økonomiske, politiske og kulturelle nyheder fra et strategisk perspektiv, der respekterer alle nationers interesser.

Formålet med Daily Alert er at supplere den dybdegående rapportering i den ugentlige Executive Intelligence Review (EIR), som blev grundlagt i 1974 af Lyndon H. LaRouche, Jr. (1922–2019). LaRouche var kendt som en af de mest succesfulde økonomiske prognosemagere i sin tid, og EIR fungerer som et uafhængigt nyhedsmagasin.

Hvis du abonnerer på EIR Daily Alert i dag, får du fuld adgang til hjemmesiden samt et dagligt e-mail nyhedsbrev. Abonnenter får også adgang til hele arkivet af tidligere udgivelser samt fremtidige publikationer.

Executive Intelligence Review (EIR) udkommer ugentligt og er tilgængelig på www.larouchepub.com. Her findes et fuldt søgbart arkiv, der går tilbage til 1974, inklusive nyhedsudgivelser og særlige rapporter. Andre produkter fra EIR kan også findes her.

Det mest afgørende aspekt af EIR er deres fokus på at forstå nyheder ud fra et "top-down" perspektiv. Kun nyheder, der hjælper individer med bedre at forstå planetens tilstand og de udviklinger, der former historiens gang, er værd at læse. Denne tilgang blev tydeligt forklaret af LaRouche i en tale i 1995 og fortsætter med at guide deres arbejde og publikationer i dag.

<https://eir.news/#/portal/signup>

Foto: Engin Yapici / Unsplash

Den Internationale Fredskoalition. Møde nr. 52

Den Internationale Fredskoalition Møde nr. 52, 31. maj 2024

ANASTASIA BATTLE: Hej, velkommen alle sammen! Dette er Den Internationale Fredskoalition. Dette er vores 52. møde, hvilket betyder, at vi officielt er gået ind i vores jubilæum. Det vil sige, at Den Internationale Fredskoalition har eksisteret i et helt år.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Lad mig hilse jer alle sammen velkommen. Det er åbenlyst, at vi har en ekstremt farlig, optrappende strategisk situation. Selv om vi ikke forsømmer den forfærdelige situation i Gaza, og vi får senere en video fra professor Boyle, vil vi i dag koncentrere os om optrapningen af krisen omkring Ukraine, fordi den har et umiddelbart potentiale til at komme ud af kontrol.

I midten af sidste uge, dvs. for næsten 8-10 dage siden, var der tre angreb på russiske radaranlæg til tidlig varsling. Et i Armavir, som blev beskadiget; derefter et andet i Armavir og også i Orsk, som begge kunne afvises af russiske forsvarssystemer. Men dette repræsenterer en meget alvorlig optrapning, da det er relateret til Ruslands strategiske atomforsvarssystemer. Så vi erkendte straks, at dette var en ekstraordinær optrapning, så vi rådførte os med et stort antal af de førende militære eksperter, alle med Ted Postol i spidsen, som har en meget lang historik med at have skrevet med størst ekspertise om dette emne. Og vi er meget glade for at byde jer velkommen her i dag, men også professor Schreiber, som er en markant tysk militærprofessor og -ekspert og forfatter til mange artikler om emnet, samt den schweiziske

analytiker [oberstløjtnant (ret.)] Bosshard, som ligeledes er til stede her hos os i dag.

Dette repræsenterer en klar optrapning, og vi udsendte en pressemeddelelse med en forvarsel fra Schiller Institutet for at forsøge at mobilisere mange flere mennesker rundt om i verden, og til sidst brød den ind i de såkaldte mainstream-medier, men den får stadig ikke den opmærksomhed, den fortjener. Derfor vil vi høre eksperternes mening om dette emne i dag.

Dette blev efterfulgt af en anden yderst bekymrende udvikling, nemlig at præsident Biden tilsyneladende gav ukrainerne tilladelse til at bruge de våbensystemer, som USA har leveret til Ukraine, til at slå til på russisk territorium. Ikke for dybt ind på russisk territorium mod strategiske mål, men mod de lufthavne, hvorfra flyene og raketterne, som rammer Ukraine, formodentlig bliver sendt af sted. Angiveligt er dette begrænset til området på den anden side af grænsen fra Kharkiv, men det er en absurd idé; for når man først starter denne proces, er det en optrapning hele vejen. Den grund, som {Politico} og andre aviser tilskrev Biden, var, at situationen for ukrainerne på slagmarken forværres.

Tænk lige over det et øjeblik. Ukraine er ved at tabe krigen, og derfor optrapper USA. Det giver ingen mening, og det er præcis den tilstand, som [general (ret.)] Harald Kujat advarede om allerede i august sidste år, da han sagde, at NATO snart bliver nødt til at træffe en beslutning om enten at gå efter en diplomatisk løsning eller optrapning. Det, vi har set, er en fuldstændig optrapning.

Desværre havde kansler Scholz, som efter pres fra Cameron og Macron og flere andre i Europa, til en vis grad holdt stand ved at modstå optrapningen. Ikke meget, men i det mindste en lille smule, ved ikke at acceptere leveringen af Taurus-krydsermissilerne og ved ikke at tillade ukrainerne at bruge de tyske våbensystemer til angreb mod Rusland. Torsdag, i går aftes, talte Scholz på den katolske kirkedag, som finder sted

i Erfurt lige nu, den årlige begivenhed. I forbindelse med en borgerdialog i går aftes sagde han, at han ikke ville være enig i, at ukrainerne kunne bruge de tyskleverede systemer til at angribe Rusland. Her til morgen var han pludselig enig, fordi Biden var enig. Tyskland er ikke en del af det. Så tidligere præsident Medvedev kommenterede alt dette og sagde, at den måde, den ukrainske konflikt udvikler sig på, er det værst tænkelige scenarie. Vesten må forstå det; det militære isenkram og de såkaldte militære »rådgivere« i Ukraine, men også fra andre lande, hvor de er udsendt fra, vil alle blive elimineret, hvis angrebet kommer fra disse lande. Han bemærkede også, hvilket alle andre ved, at Kiev er kontrolleret af NATO-militærpersonale; at de ikke har den uafhængige kapacitet til at iværksætte sådanne angreb på Armavir og Orsk. Derfor er det, Medvedev udtrykker, at dette ikke vil blive betragtet som »militær støtte«, men som krigsdeltagelse. Og det vil gøre de lande, der deltager i dette, underlagt en betingelse om {casus belli}.

Det forventes generelt, at med angrebene på radarsystemerne – og vi bringer her eksperterne for at invitere dem til at kommentere på dette – men den store fare er, at betingelsen for, at den russiske atomdoktrin vil træde i kraft, fordi den rammer mål, som er designet til at have en tidlig advarsel mod mulige angreb på Rusland, at betingelsen for, at den russiske atomdoktrin træder i kraft, derfor allerede er en realitet.

Da præsident Putin lige har besøgt Centralasien, holdt han en pressekonference i Tasjkent, hvor han reagerede på udtalelser fra ledere fra de baltiske lande som Estlands leder, Karis, der sagde, at NATO må handle for at tvinge Rusland i knæ. Det er et ret krigerisk sprog for et land, der har omkring 2-3 millioner indbyggere. Det var præcis det, Putin tog op på pressekonferencen i Tasjkent, hvor han sagde, at disse lande burde overveje, hvad det vil sige at tage kampen op mod en atommagt med en befolkning på 2 millioner.

Jeg mener, at vi befinder os i en ekstremt optrappet

situation, og hvis man så dertil lægger, hvad der sker omkring Israels reaktion på ICJ og ICC-dommene – nemlig ingen – og man ser de fortsatte bestræbelser på at udvide til et globalt NATO i Stillehavet med konflikten med Kina truende forude, så er det meget tydeligt, at vi er på en kurs, der risikerer civilisationens eksistens, hvis vi ikke stopper den. Og derfor vil vi gerne gentage vores opfordring til absolut at stoppe denne optrapning og gå efter en diplomatisk løsning i alle tre tilfælde. Hvad angår Ukraine, er der i det mindste et forslag fra Kina og Brasilien på bordet, hvilket er et meget mere fornuftigt forslag end den schweiziske konference, som ikke engang inviterede Rusland. Vi er absolut nødt til at samle international støtte til en diplomatisk løsning, for hvis det her går galt, kan det blive ragnarok for hele civilisationen.

Jeg vil slutte med dette og give ordet tilbage til jer.

BATTLE: Mange tak, Helga. Det er utroligt vigtigt, at vi bringer alle sammen sammen i dag. Jeg er meget beæret over at kunne præsentere Dr. Theodore Postol, som er professor emeritus i videnskab, teknologi og national sikkerhed ved MIT. Han er, vil jeg sige, sandsynligvis den førende atomvåbenekspert i verden; en meget højtstående atomvåbenekspert. Jeg vil gerne invitere dig, Ted Postol, til at tale; værsgo.

DR. PROF. THEODORE POSTOL: Mange tak. Jeg vil selvfølgelig forsøge at fatte mig i korthed. Jeg forstår, at der er mange andre mennesker, der diskuterer tingene. Men samtidig vil jeg gerne give jer nogle meget grundlæggende oplysninger, som vil hjælpe jer med at visualisere situationen med hensyn til problemet med tidlig varsling. Som Helga påpegede, blev advarselsradarerne i Armavir og Orsk angrebet af ukrainske droner. Det ser ikke ud til, at Orsk-radaren led væsentlig skade, i hvert fald ikke så vidt vi kan vurdere. Men Armavir-radarerne – og der er to af dem – led betydelig skade. Forhåbentlig kan skaderne repareres hurtigt, så de radarer kan komme i drift igen. Hvis USA havde mistet en tidlig

varslingsradar, der udfører den funktion, som radarerne i Armavir udfører, ville vi være i stand til at se ned fra rummet med de satellitter, vi har, og vi kunne se, om der blev affyret missiler fra et hvilket som helst sted i verden, som ville udnytte, at radaren var væk i det øjeblik. Desværre råder russerne ikke over en sådan kapacitet. Der er en lang og detaljeret historie om, hvordan jeg opdagede dette; det er blevet bekræftet mange gange. Og desværre har det endnu ikke ændret sig, selvom der er noget, der tyder på, at det muligvis vil ændre sig i løbet af de næste par år. At der endelig vil blive opsendt nogle satellitter, som måske kan klare opgaven. Vi ved ikke nok om dem endnu, men vi ved, at det er meningen, at de skal gå i det, der kaldes geosynkrone baner. Hvis de er designet til at kigge ned, hvilket vi endnu ikke er sikre på, så vil russerne have denne kapacitet, og hele verden vil være meget mere sikker. Jeg vil gerne understrege, at manglen på russisk kapacitet på dette område bringer hele verdens sikkerhed i fare.

Radarerne i Armavir – der er to radarer; første slide, tak. De to radarer i Armavir, det dias, jeg viser dig, viser radarmasterne på tre radarer. Der er to radarmaster i venstre side af skærmen, som overlapper lidt i midten. Det er radarerne på Armavir. Hver kan se ind i en azimut på ca. 120 grader, så mellem de to radarer kan du dække en azimut på ca. 240 grader. Til højre er radarmasteren ved Orsk; det er også en 120-graders vifte. Som du kan se, er der det, jeg kalder en jordskygge under radarmasterne. Det viser dig simpelthen, hvor på jordens overflade, hvis en raket blev affyret mod for eksempel Moskva, ville den bryde radarmasteren. Husk, at radarmasterne nogle steder befinder sig hundredvis af kilometer over det sted på jorden, som jeg kalder jordskyggen. Så det vil tage dem tid at stige til en højde, hvor de bryder ind i radarernes dækningsområde.

Hvis man havde satellitter i rummet, lad os lige koncentrere os om Det Indiske Ocean, så kunne disse satellitter stort set

med det samme – hvis de kiggede ned – kunne de stort set med det samme fortælle, at noget var blevet affyret mod Moskva, hvis russerne havde denne satellit. De har ikke denne kapacitet, så det bedste, de kan gøre, er at begynde at se objekter, når de stiger op i radarmasterne. Den afstand, der vises i radarmasterne, er simpelthen for at gøre grafikken lettere at forstå; de har faktisk længere rækkevidde end de vifter, der vises her.

Hvis vi ser på næste slide, kan man få en fornemmelse af de tidslinjer, som radarerne giver. Så hvis du for eksempel ser på radarmasteren, der er farvet gul, og derefter ser på banerne – det er rigtige baner; de er beregnet i henhold til fysikkens love – kan du se, at punkterne er med et minuts mellemrum. Så hvis du ser på den yderste venstre side, kan man se, at et, to, tre, fire, fem til seks minutter efter opsendelsen vil den begynde at bevæge sig gennem den radarvifte, der ligger foran Moskva. Denne særlige radarmast er placeret ca. 1000 km foran Moskva. Det er ikke nøjagtigt i forhold til Armavir og Orsk, men det er generelt godt nok til at illustrere problemstillingerne. Så hvis man havde satellitterne i rummet, kunne man se affyringen af missilerne stort set ved grafens venstre udspring, fordi man straks kunne se raketens lyse udstødningsskærm, når man kiggede ned fra rummet. Og du ville vide i fem eller seks minutter, før radarmasteren opfangede de indkommende missiler, at du var under angreb. Og det er vigtigt; fem eller seks minutter er meget kort tid.

Hvis man mister disse radarmaster, har jeg vist en anden radarmast, som er rød. Det er antenner, der kommer fra radarer, der faktisk er i Moskva; meget store, langtrækkende radarer, der er i selve Moskva. Så du kan se, at tre eller fire minutter efter, at de fremskudte radarmaster i Armavir ser et indkommende sæt raketter, der angriber, så ser du dem fra radarerne i Moskva. Hvis den gule radarmaster ikke er der, fordi radaren ikke fungerer, bliver beslutningstiden eller

advarselstiden selvfølgelig komprimeret med to eller tre minutter. Husk, at når et objekt kommer ind i radarmasten, som jeg har afbildet på skærmen, tager det noget tid – måske et sekund eller to – før radaren samler nok energi til at opdage de indkommende raketter. Derefter tager det endnu et par sekunder for den at spore objektet, så den kan tegne en lige linje gennem de forskellige punkter og vurdere, hvor objektet er på vej hen; at det faktisk er på vej til Moskva i dette tilfælde. Så der bruges tid på hvert trin i operationen.

Hvis jeg viser jer den tredje slide, har jeg lige sammensat en fiktiv tid for den tid, der er tilbage til beslutningstagning, som kræves af beslutningstagerne. I den øverste række siger jeg for eksempel, at det kan tage et minut for angribende missiler at stige op over horisonten og komme i synsfeltet for radaren til tidlig varsling. Det kan tage endnu et minut at karakterisere de missiler, der kommer ind, og vide, hvad de er. Så der er brugt to minutter. Militær og civil kommandokonference; lad os ignorere det i øjeblikket, fordi det er en amerikansk proces, russerne vil have deres eget system. Tid for kommando- og enhedselementer i de silobaserede styrker til at reagere på en affyringsordre, to til fire minutter; det er igen et tal for et amerikansk system. Tid for missilbesætninger til at gennemgå hele affyringsproceduren, et til tre minutter; det vil være det samme for russere og amerikanere. Og så har vi tid til, at missilerne kan affyres fra deres siloer. De skal komme langt nok væk fra deres siloer – og det tager et minut eller to – for hvis sprænghoveder detoneres på ICBM-siloerne, vil trykbølgerne fra disse sprænghoveder, selv om de har et relativt lavt tryk, ødelægge ICBM'erne, hvis de rammer missilerne på himlen. Så de er nødt til at komme ud af luftatmosfæren over silofelterne.

Det er tidslinjer, som russerne helt sikkert vil have i tankerne. Så hvis du har brugt fem minutter – og det er meget mere sandsynligt, at det er syv eller otte minutter – kan tidslinjerne nemt være på højst syv eller otte minutter, hvis

de kun bruger radarerne i Moskva. Det betyder, at den russiske politiske ledelse måske har mindre end et par minutter til at træffe en beslutning om, hvorvidt de skal sende deres styrker af sted eller ej. Vi ved ikke, hvad russerne – mange mennesker hævder at vide det, men jeg ved det ikke, og jeg ved, at andre mennesker ikke ved, hvad de hævder at vide. Vi ved virkelig ikke, hvad russerne har valgt at gøre for at håndtere denne situation. Det er meget sandsynligt, at russerne har lagt planer for at sikre, at affyringen af deres missiler sker på den ene eller anden måde. Det kan betyde det, der blev kaldt »forhåndsdelegeret myndighed«. Så under visse betingelser – og disse betingelser bestemmes af menneskelige beslutningstagere og omstændighederne – kunne disse affyringer ske på en automatiseret måde. Så tabet af to eller tre minutter i advarselssystemet er meget alvorligt og meget kritisk. Det er ikke noget, man skal tage let på.

Jeg vil ikke bruge for meget tid på det her. Vi har nogle meget kyndige militærfolk som oberst Black og andre til at tale. Så jeg vil ikke bruge mere tid her, selvom jeg meget gerne vil tale mere detaljeret om de militære spørgsmål, hvis der er en rolle for mig at spille her. Men jeg foretrækker, at de militære eksperter, selv om jeg kan tilføje vigtige tekniske detaljer, hvis folk gerne vil høre om dem. Og så overlader vi det til spørgsmål og svar og diskussion. Tak skal I have.

BATTLE: Mange tak, Ted Postol. Det var utroligt oplysende og understreger virkelig vigtigheden af, at vi får det her ud. Faktisk vil jeg foreslå, at vi tager dette klip af, hvad du lavede, hvis det er i orden med dig, og så kan vi distribuere det på de sociale medier.

POSTOL: Det er fint.

BATTLE: Tak skal du have.

POSTOL: Hvis folk vil have diasene, kan jeg sende dem til dem; bare send dem til postol@mit.edu. Sæt venligst en overskrift på, for jeg bliver oversvømmet med e-mails, hvor der står

»Send venligst early warning slides«, så gør jeg det.

BATTLE: Tak for det. Jeg vil gerne spørge, om Helga har en kommentar til Ted Postol.

ZEPP-LAROUCHE: Nej, jeg synes, det er ekstremt vigtigt, at du giver os disse oplysninger, for det forbløffende spørgsmål er, hvordan politikere kan lege med noget, som jeg er sikker på, at mange europæiske ledere kender til, men de gør stadig de ting, der fører til en mulig katastrofe. Så hvis du kan hjælpe os med at vække disse beslutningstagere, ville det være en stor hjælp.

POSTOL: Ja, lad mig bare tilføje en meget vigtig pointe. Man skal ikke gå ud fra, at de politiske beslutningstagere forstår dette alvorlige problem med det russiske varslingsystem. Det er min erfaring med folk i Det Hvide Hus, at de ikke kender til disse detaljer. De er næsten helt fokuserede på politik, og de har typisk begrænset teknisk uddannelse. Der er et reelt problem mellem efterretningsvæsenet og kommunikationen med folk på højeste niveau i Det Hvide Hus. Hver gang der sker en ændring i administrationen, eller folk skifter job, går alt, hvad nogen faktisk har lært på deres kontor, tabt. Jeg er ret sikker på, at det også er sådan i Europa. Så man skal ikke gå ud fra, at disse angiveligt kloge og velinformede mennesker rent faktisk ved noget om det her. Det er et ekstremt vigtigt punkt, som jeg understreger på det kraftigste.

ZEPP-LAROUCHE: Tak skal du have. Vi vil forhåbentlig kunne trække på dine råd i forbindelse med den kommende mobilisering.

POSTOL: Jeg vil være til rådighed.

Afsluttende bemærkninger:

DENNIS SMALL: Vi er nu i den afsluttende del af vores program. Der var et eller to spørgsmål til Dr. Postol, og hvis de andre deltagere, som stadig er med os – Col. Broschard, Prof. Schreiber – også har yderligere kommentarer, så vil jeg give

ordet til Helga for de afsluttende bemærkninger.

Det, jeg husker, Dr. Postol, af de kommentarer, der var rettet specifikt til dig, er et spørgsmål fra professor Boyd Barrett. Hvad med faren for utilsigtet krigsførelse? Og så var der også et andet bredere spørgsmål om biologisk og kemisk krigsførelse, hvis det er dit område. Værsgo.

POSTOL: Som Boyd Barrett forstår, har jeg overvejet muligheden for en utilsigtet atomkrig i stort set hele min karriere, også da jeg arbejdede i Pentagon som rådgiver for chefen for flådens operationer. Så det har været et spørgsmål, der har bekymret mig gennem hele min karriere.

Lad mig give dig et eksempel på en tanke, som jeg har haft i flere årtier. Hvis du fortalte mig, at USA og Sovjetunionen skulle have en kold krig af den slags, vi ved, vi har haft i årtier, og at det ikke resulterede i en atomkrig ved et uheld, ville jeg i betragtning af alle de historiske begivenheder have fortalt dig, at der næsten helt sikkert ville have været en atomkrig. Med andre ord, hvis jeg skulle gætte ud fra at have fået at vide, at der ville komme denne konfrontation, hvor begge sider var på nakken af hinanden i årtier, ville jeg have konkluderet, at chancerne for ikke at få en atomkrig var meget små, fordi mulighederne er så store.

Grunden til, at jeg tror – jeg ved det selvfølgelig ikke – at vi ikke har haft en atomkrig, er, at alle politikere, jeg nogensinde har haft med at gøre, og alle politiske ledere eller militært ansvarlige personer – i dette tilfælde taler jeg om russere, amerikanere og kinesere, fordi jeg har arbejdet sammen med kineserne. Hver eneste af disse mennesker har været enormt bange for, hvad der kunne ske, hvis der blev brugt atomvåben; inklusive mig, selvfølgelig. Og jeg tror, at disse mennesker, som i modsætning til mig var i forskellige beslutningstagende roller, har en sådan reaktion mod konsekvensen af en atomkrig, at deres forsigtighedsniveau skævvred sandsynligheden for en ulykkeskurve langt væk fra beslutninger, der kunne have ført til ulykker og optrapning.

Dette er ikke et argument for, at det ikke vil ske og ikke kan ske. Jeg siger bare, at hvis man antager den slags sandsynlighedshændelser, der typisk fører til ulykker, ville en atomkrig have fundet sted, så vidt jeg kan se. Men vi har indtil videre været heldige. Jeg ved ikke, om det vil fortsætte, og jeg har ingen mulighed for at forudsige, hvad der kan ske. Det, jeg er enormt bekymret over – og jeg må sige, at jeg er ude af mig selv over det – er den næsten afvisende holdning, folk har; visse mennesker i lederroller har, når muligheden for et atomangreb efterfulgt af optrapning bringes på bane. Det er, som om de ikke tænker sig om; det er, som om de slet ikke overvejer det. Og det er anderledes end det, jeg har set i årtierne op til nu. Folk har haft en usædvanlig sund frygt for, at noget skulle gå galt med hensyn til atomvåben. Og på nuværende tidspunkt har jeg en fornemmelse af, at den ikke er der og ikke er så stærk. Det giver mig anledning til bekymring. Jeg vil ikke sige, at jeg ved det, men en bekymring for, at chancerne for en atomulykke er langt større nu, end de har været tidligere. Men forhåbentlig tager jeg fejl, for jeg ved det virkelig ikke.

Med hensyn til biologiske våben er det et overordentligt komplekst spørgsmål, som jeg ærligt talt ikke er parat til at tale om nu. Så jeg vil holde mig væk fra det emne, selvom jeg vil sige, at biologiske våben udgør et alvorligt potentielt problem. Og du bør måske overveje at få en person som Jeffrey Sachs til at beskæftige sig med COVID, fordi han opdagede nogle ting om, hvad der ser ud til at være laboratorieeksperimenter, der kan have ført til COVID-pandemien. Så Jeffrey ville være en god person at tale med, men jeg vil ikke gøre krav på ekspertisen. Tak for det.

SMALL: Mange tak. Faktisk har {EIR} interviewet Jeffrey Sachs om en række emner, og det er ganske relevant. Man kunne næsten sige om spørgsmålet om manglende bevidsthed om den ekstreme fare, den manglende vilje til at se, at en anden form for tidligt varslingsystem er det politiske tidlige varslingsystem med møder som dette og alt, hvad vi kan skabe

og gøre for at sikre, at verden i det mindste er klar over, hvad der foregår. Jeg vil hævde, at det er mindst lige så vigtigt som det militærtekniske strategiske varslingsystem, for uden det vil det andet ikke have nogen effekt. Det ville være en af mine refleksioner over de meget skræmmende bemærkninger, som du lige har føjet til dine allerede meget skræmmende bemærkninger; hvilket forståeligt nok er din egentlige hensigt.

Helga, ordet er dit.

ZEPP-LAROUCHE: Først og fremmest vil jeg gerne takke både oplægsholderne, men også deltagerne, fordi jeg mener, at helheden af det, der blev præsenteret, virkelig er noget, som enhver ansvarlig politiker bør vide. Så jeg vil gerne tilføje til min tak en påtrængende appel om, at I hjælper os med at bringe referatet af denne IPC, som faktisk var et års jubilæumssession. Jeg er sikker på, at vi vil lave en kortere version på måske en halv time eller en time, men også det samlede resultat. Og prøv virkelig at få det ud til alle parlamentarikere i det land, du befinder dig i, andre folkevalgte og andre institutioner. Jeg tror, det er helt uvurderligt at høre det i den klare form. Så jeg vil virkelig opfordre jer til at forpligte jer til at få det ud. Jeg tror, vi var flere denne gang, men jeg tror stadig, vi er nødt til at nå ud til alle de forskellige grupperinger og virkelig skabe en massemobilisering i lyset af, hvad der virkelig kan komme ud af kontrol i løbet af meget kort tid.

Med hensyn til det tidligere rejste spørgsmål om, hvorfor europæerne er så underdanige og bøjer sig for det, spørgeren kaldte USA's imperialisme. I februar 2022 sagde kansler Scholz, at han ikke ville deltage i nogen form for oprustning – det var endda før den særlige militære operation startede – fordi det ville føre til Tredje Verdenskrig. Han sagde det meget offentligt. Derefter, trin for trin, først ingen lette våben, kun hjelme; så lette våben, så ammunition; så Leopard-kampvogne; og nu er det dybest set at lade ukrainerne bruge

alle disse våbensystemer. Så det er en optrapning; skridt for skridt kommer vi tættere på at krydse de røde linjer. Ingen ved præcis, hvornår Rusland føler, at den sidste røde linje er overskredet, men jeg tror, at vi virkelig er i så stor fare, at jeg kun kan appellere til jer alle om at hjælpe os med at opbygge dette til en reel fredsbevægelse internationalt.

Som professor Boyd Barrett så rigtigt mindede os om, er det ikke nok at have en ny europæisk sikkerhedsarkitektur, for det ville ikke løse den geopolitiske konfrontation. Jeg mener, at vi har brug for en ny global sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som faktisk tager hensyn til alle lande – Iran, Nordkorea, Israel, Palæstina, USA, Kina og Rusland. Hvis vi ikke tager det mentale spring og bliver enige om, at i betragtning af verdens kompleksitet i dag kan vi ikke finde en løsning på en sidelinje; den er nødt til at tage højde for helheden. Og jeg tror, det kan lade sig gøre. Konferencen om freden i Westfalen er en meget god historisk reference. Jeg har siden begyndelsen af denne krig foreslået ti principper, som absolut skal diskuteres og løses på en sådan konference; og der kan og vil naturligvis blive tilføjet mange andre punkter, efterhånden som forhandlingerne skrider frem.

Jeg vil også gerne takke især Ibrahim, for det, du sagde om det mentale udsyn, mentaliteten, er nøglen til, at det kan lykkes for os. Kun hvis vi erstatter dette dumme geopolitiske ræs med hovedet ind i muren og betragter andre lande som fjender, som ikke er det. Der er et tysk ordsprog, der siger: »Det kommer tilbage som et ekko fra skoven på samme måde, som du råber ind i skoven.« Det er præcis, hvad der sker. Alle landene i det Globale Syd er ikke aggressive, de er ikke imperialistiske; de ville meget nemt samarbejde med Vesten, hvis vi reagerede på tilbuddene fra f.eks. Lula lige nu og Kina om fredsplanen for Ukraine og mange andre forslag fra Xi Jinping om et globalt sikkerhedsinitiativ, et globalt udviklingsinitiativ og et globalt civilisatorisk initiativ. Det er meget tæt på det, vi siger, for vi siger altid, at vi

har brug for en ny økonomisk verdensorden, som giver mulighed for udvikling af alle lande og alle nationer. Men det skal kombineres med en renæssance for de bedste kulturer og traditioner i alle nationer på denne planet. Især din formulering om, at vi er et mikrokosmos, og verden som helhed er makrokosmos, som kun kan fungere, hvis alle mikrokosmoser kan udvikle sig og betragter det som deres egeninteresse at udvikle de andre.

Det er den slags verden, vi skal opbygge, og det kan lade sig gøre. Enhver, der siger, at dette er en utopisk forestilling, er enig i, at vi vil ende med at udslette civilisationen med en atomvinter efter en global atomkrig. Dette er ikke en acceptabel situation, for det ville betyde, at alle menneskehedens anstrengelser gennem generationer ville have været forgæves. Og det kan jeg ikke acceptere som et resultat af historien.

Så jeg appellerer til jer; mobiliser al den agape, kristen næstekærlighed, kærlighed og passion for menneskeheden, som I kan mobilisere, og hjælp os med at få verden ind på et andet spor. Jeg og andre har allerede diskuteret ideen om en global sikkerheds- og udviklingsarkitektur med mange kræfter; internationale organisationer, universiteter, tænketanke. Jeg tror, at hvis vi blot havde en række af sådanne diskussionsplatforme, hvor lærde og kloge mænd og kvinder fra hele verden kunne mødes og diskutere, hvordan vi kan give os selv en orden, der gør det muligt for os at overleve på lang sigt som en menneskelig art, så er jeg helt sikker på, at det kan lade sig gøre, forudsat at nok mennesker mobiliserer sig sammen med os.

Så gå venligst ud og få dagens budskab så bredt ud, som du overhovedet kan.

Støt dynamikken for fred

Den 30. maj, 2024

De mange angreb fra Ukraine – støttet af vestlig logistik – ind i Rusland i de seneste dage, rettet mod dets atomare anti-missil-radar-infrastruktur, har optrappet verden til et ekstremt punkt med fare for atomkrig. Disse droneangreb, der var rettet mod steder i Krasnodar Krai og Orenburg, overskrider den røde linje for, hvad Rusland betragter som en eksistentiel trussel, som blev formuleret endeligt på skrift i 2020 af Ruslands regering, netop med det formål at forhindre sådanne overtrædelser og forhindre verdenskrig («Grundlæggende principper for Den russiske Føderations statspolitik om atomar Afskrækkelse«, 2. juni 2020).

Det er vigtigt for verden at vide dette. Det er også vigtigt at vide, at der er en dynamik i retning af fornuft og fred, som er ved at samle sig. Men en afgørende del af det, der gør faren så ekstrem, er forsøget på at mørklægge hvad der sker.

Derfor udsendte Schiller Instituttet den 25. maj en international meddelelse, »Red Alert: Ukrainian Strike on Russian Early Warning Radar Threatens To Unleash Nuclear World War«, som cirkulerer gennem mange netværk, især gennem platformen eir.news, og gennem Humanity for Peace-aktivister, som samarbejder med Den Internationale Fredskoalition, der blev dannet for præcis et år siden i denne uge. EIR.news rapporterer om analyser og advarsler fra mange internationale våben- og strategiekspertter.

Indtil videre er de store vestlige medier først blevet opmærksomme i går aftes, i Washington Post i en tilbageskuende artikel med overskriften: »USA bekymret over Ukraines angreb på russiske atomradarstationer«.

Med henvisning til de sædvanlige »unavngivne« kilder rapporterer artiklen, at »Washington har formidlet sin

bekymring til Kiev om to forsøg på angreb i løbet af den sidste uge mod radarstationer, der leverer konventionelt luftforsvar samt advarer om atomaffyringer fra Vesten...« [fremhævelse tilføjet]

Samtidig har Washington Post og alle andre medier i det militær-finansielle kompleks heppet på Det Hvide Hus for at få Ukraine til at bruge amerikansk leverede våben til at slå til inde i Rusland, hvilket præsident Biden hidtil formelt har været imod.

Her til eftermiddag kom nyheden om, at Biden har godkendt Ukraines brug af amerikansk leverede våben til at angribe inde i Rusland. Politico rapporterede det først med henvisning til unavngivne embedsmænd; derefter gav CNN for eksempel denne beretning, at "Præsidenten har for nylig bedt sit team om at sikre, at Ukraine er i stand til at bruge amerikansk leverede våben til modangreb i Kharkiv, så Ukraine kan slå tilbage på russiske styrker, der rammer dem eller forbereder sig på at ramme dem, sagde en af embedsmændene". Men bare rolig, rapporterer CNN og fortsætter: »Men det er begrænset til området omkring Kharkiv, og Ukraine har ikke bedt om tilladelse ud over det ... [og] de forventer ikke, at USA udvider det tilladte område.« Dette er mere af galskaben.

I modsætning hertil lyder der i stigende grad advarsler om faren for atomkrig i ekspertkredse og i de alternative medier. For eksempel bragte Pressenza International Press Agency, et flersproget nyhedsbureau, i dag Schiller Instituttets udgivelse »RØD ALARM: Ukrainsk angreb på russisk tidlig varslingsradar truer med at udløse atomar verdenskrig.«

Den globale dynamik for fred omfatter også mobilisering for at stoppe folkemordet i Gaza og skabe betingelser for maksimal humanitær hjælp og for en fremtid baseret på ægte udvikling for fuld sikkerhed. Situationen i Gaza er ubeskrivelig. Israels forsvarsstyrker (IDF) fortsætter ikke kun angreb og beskydning af Rafah, men Israel overtog også i går

enekontrollen over den 14 km lange Philadelphi-korridor på grænsen mellem Egypten og Gaza, hvilket giver Israel kontrol over hver eneste centimeter af Gazas grænse og smadrer enhver form for forhold til Egypten.

De seneste initiativer mod dette kommer fra Kina i samarbejde med Egypten og Den Arabiske Liga. Kina var vært for China-Arab States Cooperation Forum (CASCF) i Beijing den 29.-30. maj og modtog desuden statsbesøg fra statsoverhovederne i Egypten, Bahrain, Tunesien og U.A.E. Præsident Xi Jinping opfordrede i sin hovedtale til forummet i dag til en »bredt funderet« konference for fred i Mellempøsten. Han udtalte: »Kina støtter fuldt ud etableringen af en uafhængig stat Palæstina med fuld suverænitet baseret på grænserne fra 1967 og med Østjerusalem som hovedstad. Det støtter Palæstinas fulde medlemskab af FN og støtter en mere bredt funderet, autoritativ og effektiv international fredskonference.«

I FN's Sikkerhedsråd bliver disse tiltag bragt frem og viser USA's vedvarende modstand mod dem. I går fremsatte Algeriet på vegne af den Arabiske Gruppe en resolution i FN's Sikkerhedsråd om våbenhvile i Gaza og omfattende humanitær bistand. U.A.E.'s udsending meddelte også, at Emiraterne snart ville indgive en resolution.

Det er bemærkelsesværdigt, at Egypten og U.A.E. er BRIKS-medlemmer sammen med Kina, som også har været aktiv i denne uge sammen med Brasilien om et initiativ til ægte fredsforhandlinger i Ukraine. Initiativet fra Kina og Brasilien tilsidesætter de foregivne forhandlinger, der er planlagt til juni i Schweiz, hvor Rusland ikke er med, og som er baseret på Zelenskyjs såkaldte »fredsforslag«.

I denne spændte verdenssituation er en af de vigtigste begivenheder i denne uge for at stoppe nedtællingen til Harmagedon, at to magtfulde amerikanske anti-krigs talsmænd har ansøgt om at blive valgt i New York: Diane Saxe til det amerikanske senat og Jose Vega til den amerikanske kongres i

Bronx' CD 15. Som de selv siger på mange måder: »Vælg dig selv! Tag ansvar!«

Foto: U.S. Air Force photo by Senior Airman Haley Stevens

Nyt angreb på Ruslands varslingsradar i Armavir: NATO's hvem-tør-blive-ved-længst-spil med atomvåben er i gang

Den 29. maj, 2024

Tre »ukrainske« drone-/missilangreb på en uge på Ruslands varslingsystem – det seneste tidligt om morgenen den 29. maj – har bragt verden på kanten af et sammenbrud i den globale strategiske sikkerhed og en atomkrig. Angrebene opfylder en af Ruslands erklærede politiske betingelser for at gå til modangreb med sine atomare missilstyrker. Uanset om NATO-magterne selv har beordret og leveret disse Harmagedon-lignende angreb fra Ukraine – hvilket virker mere end sandsynligt af både politiske og tekniske årsager – eller har undladt at stoppe Ukraines desperate ledelse i at iværksætte dem, er det deraf følgende »hvem-tør-blive-ved-længst-spil« med atomvåben i gang.

Natten mellem den 22. og 23. maj ramte et droneangreb med afsæt i Ukraine et af Ruslands 10 radarsystemer til tidlig varsling over horisonten – nær byen Armavir i det sydvestlige Rusland. Et andet angreb fandt sted mod et andet radaranlæg i

Orsk den 26. maj, og et tredje droneangreb var rettet mod Armavir igen den 29. maj – de sidste to angreb forårsagede tilsyneladende ingen skade.

Disse angreb, som angiveligt er udført af ukrainske droner, er i virkeligheden NATO-sponsorerede angreb på Ruslands sofistikerede radarnetværk, som giver landet mulighed for at opdage indkommende ICBM-angreb med tilstrækkelig tid til at reagere. Ifølge førende eksperter på området sænker blanding af Rusland på et eller flere radarsteder tærsklen for atomkrig ved dramatisk at reducere Ruslands tilgængelige reaktionstid fra omkring 15 minutter fra opdagelse til omkring 10 minutter eller deromkring – næppe nok tid til sikkert at afgøre, om en rapporteret affyring er en sikker falsk eller den ægte vare. Ruslands stående doktrin for atomkrigsførelse er at ignorere førstnævnte og reagere med fuld kernevåbenstyrke på sidstnævnte.

Det er toppen af strategisk vanvid at spille denne form for atomart »hvem-tør-blive-ved-længst-spil« med Rusland, den stærkeste kernevåbenmagt på planeten, især under forhold, hvor de allerede er i krig med NATO-styrker i Ukraine. Og alligevel er det præcis, hvad Washington og London gør, med det meste af NATO på slæb – alt imens de proklamerer, at »Putin bare bluffer«.

Det meste af det Globale Syd vil derimod ikke have noget at gøre med disse dødbringende krige, herunder det fortsatte blodbad i Gaza, eller med det kollapsende finansielle system, som giver næring til disse krige. Kina spiller en ledende rolle i at præsentere en alternativ tilgang: gennem sin rolle i BRIKS; sin dybtgående strategiske tilknytning til Rusland; sit arbejde med arabiske nationer om en fælles tilgang til udvikling; og senest i samarbejdet med BRIKS-medlemmet Brasilien om at præsentere en levedygtig fælles fredsplan for Ukraine, baseret på gensidig sikkerhed og udvikling for alle parter – præcis den slags tilgang, der også vil fungere i Mellemøsten, som bedst eksemplificeret ved LaRouches Oase-

plan.

Schiller Institutet lancerede en verdensomspændende »Red Alert«-pressemeddelelse og mobilisering umiddelbart efter at have hørt om angrebet på Armavir den 22. maj og tog initiativ til at organisere sig for at stoppe den hurtige optrapning af krigen mellem NATO og Rusland i Europa. Den påtrængende mobilisering vil blive optrappet yderligere mod den stigende krigsfare på det kommende møde fredag den 31. maj i Den Internationale Fredskoalition (IPC), det 52. fredagsmøde i træk i denne gruppering.

Vi beder dig indtrængende om at være en del af den proces og tage andre med til IPC-mødet.

Foto: EIR

**Alle videoer: Verden på afgrundens rand: For en ny westfalsk fred!
Online-konference 15.-16. juni 2024 eller senere.
Nu med talerlisten.**

Verden på afgrundens rand: For en ny westfalsk fred!

Online-konference på www.schillerinstitute.com

15.-16. juni 2024 – Panel 1, kl. 14 dansk tid; Panel 2, kl. 18 dansk tid

eller senere

Se alle videoer nedenunder.

Tilmeld dig her for at modtage linkene, opdateringer og talerlisten.

Du kan også se konferencen her: The World on the Brink: For a New Peace of Westphalia!

Schiller Instituttets foreløbige program for den internationale konference den 15.-16. juni

Den 11. juni 2024 (EIRNS) – Schiller Instituttet offentliggjorde i dag det foreløbige program for sin internationale online-konference den 15.-16. juni, »Verden på afgrundens rand: For en ny westfalsk fred!»

Foreløbigt program OPDATERET 14-06-2024

LØRDAG den 15. juni

Panel I: Europa efter valget til Europa-Parlamentet (14:00-17:00; 08:00 ET)

Ordstyrer, Dennis Speed

- Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet (Tyskland)
- Chas Freeman, forsker i USA og Kina og diplomat (pensioneret) fra USA's udenrigstjeneste (USA)
- Dr. Olga Lazorkina, leder af udenrigspolitisk afdeling ved Belarusian Institute of Strategic Research (BISR), (Belarus)
- Prof. Georgy Toloraya, Direktør, Center for Asian Strategy, Institute of Economics of the Russian Academy of Sciences (Rusland)

- Caroline Galactéros, politolog (Frankrig)
- Oberstløjtnant (pensioneret) Ralph Bosshard, de schweiziske væbnede styrker; konsulent, militærstrategiske anliggender (Schweiz)
- Volker Tschapke, grundlægger og ærespræsident for det preussiske selskab Berlin-Brandenburg e.V. (Tyskland)
- Oberst (pens.) Alain Corvez, konsulent i internationale anliggender, tidligere rådgiver for det franske indenrigsministerium (Frankrig)

**Panel II: Den Globale Majoritets forventninger til udvikling
(18.00-21.00 CET; 12:00 ET)**

Ordstyrer, Dennis Speed

- Jacques Cheminade, formand for Solidarité et Progrès, tidligere fransk præsidentkandidat (Frankrig)
- H.E. Donald Ramotar, tidligere præsident for Guyana (Guyana)
- Michele Geraci, tidligere statssekretær, det italienske ministerium for økonomisk udvikling (Italien)
- Folker Hellmeyer, cheføkonom i Netfonds AG (Tyskland)
- H.E. Ambassadør Prof. Dr. Manuel Hassassian, Den Palæstinensiske Myndigheds ambassadør i Danmark (Palæstina)
- Prof. Dr. László Ungvári, tidligere præsident for Wildau University of Technology (Ungarn)
- Tre repræsentanter fra det Globale Syd, som endnu ikke er annonceret

SØNDAG den 16. juni

Panel III: Konsekvenserne af den igangværende videnskabelige revolution (14:00-17:00; 08:00 ET)

Ordstyrer, Claudio Celani

- Francois Mellet, industrial engineer, Director of Operations at Stratek Global (Sydafrika)
- Prof. Sergey Pulinets, ledende forsker, Det russiske videnskabsakademis Rumforskningsinstitut (Rusland)
- Prof. Gennady Aksenov, S.I. Vavilov Institut for Videnskabs- og Teknologihistorie ved Det Russiske Videnskabsakademi, Afdeling for jordvidenskabernes Historie (Rusland)

Panel IV: Menneskehedens rige kulturer og den kommende gyldne renæssance (18.00-21.00; 12:00 ET)

Ordstyrer, Megan Dobrodt

- Jacques Cheminade, formand for Solidarité et Progrès, tidligere fransk præsidentkandidat; »The Culture of Peace« (Frankrig)
- Harley Schlanger, næstformand for bestyrelsen, Schiller Instituttet – USA; »Hvordan den offentlige mening manipuleres« (Tyskland)
- Sophie Tanapura, Maestra-sopran, grundlægger af Metropolitan Opera of Bangkok (Thailand)
- Karel Vereycken, maler og gravør, kunsthistoriker, Schiller Instituttet-Frankrig; »Samarbejde om verdens kulturarv: en vigtig nøgle til verdensfred« (Frankrig)

Man kan også se den på denne side.

Alle tegn peger på en storm! Vestens kollektive forsøg på at forfægte det neoliberale systems globale dominans efter afslutningen af Den kolde Krig har været en rungende fiasko. Størstedelen af nationerne var på ingen måde parate til at acceptere den »historiens afslutning«, som Francis Fukuyama havde annonceret for tidligt, og som landene i det Globale Syd blot opfattede som en fortsættelse af den kolonialistiske politik. De måder, hvorpå man forsøgte at cementere den unipolære verdensorden, fra farvede revolutioner, interventionskrige eller ensidige sanktioner med henblik på regimeskift, til brug af dollaren som våben, havde en enorm boomerang-effekt. I stedet for at acceptere vestlige neoliberale værdier vendte nationerne i Asien, Afrika og Latinamerika sig mod deres egne kulturelle traditioner og er nu, hjulpet af Kinas økonomiske fremgang, i gang med at opbygge deres egne økonomiske systemer baseret på suverænitet og lighed.

Men i stedet for at støtte det Globale Syds bestræbelser, som for længst er blevet den Globale Majoritet, på at overvinde fattigdom og underudvikling gennem industriel udvikling (hvilket også ville løse flygtningekrisen på den eneste humane måde), insisterer det såkaldte kollektive Vesten på »fortællingen« om, at det er en kamp mellem »demokratierne« og de »autoritære diktaturer«, at Rusland fører en »uprovokeret angrebskrig« mod Ukraine, og at Israel blot udøver sin »ret til selvforsvar« i Gaza. For at forsvare disse »fortællinger« undermineres forfatningsmæssige rettigheder som retten til ytringsfrihed, forbuddet mod censur og retten til forsamlingsfrihed.

Det er forbløffende at se, hvor fuldstændig ude af stand etablissementet i det kollektive Vesten er til at erkende fiaskoen i deres politik og foretage de nødvendige korrektioner! Efter mere end et dusin sanktionspakker er

Rusland ikke »ruineret«, men den europæiske økonomi er ved at kollapse, især Tyskland! Efter stadig mere omfattende våbenleverancer, som for længst har bragt Vesten op på eller forbi det punkt, hvor de er en del af krigen, står det klart, at Ukraine ikke kan vinde. Rusland har nu gennemført sin første militærøvelse med sine taktiske atomvåben som en reaktion på den franske præsident Emmanuel Macrons trussel om at sende NATO-tropper til Ukraine og på den britiske udenrigsminister David Camerons og den amerikanske udenrigsminister Antony Blinkens anbefaling om, at Ukraine skal bruge vestligt leverede missiler til at angribe Rusland. Efter at Vesten i otte måneder har set på krigsforbrydelserne i Gaza, har ICJ og ICC nu grebet ind for at stoppe det igangværende folkemord, fordi det synes at være blevet klart for nogle kræfter, at de dobbeltstandarder, der hidtil er blevet tolereret, ødelægger hele den internationale ordens legitimitet.

I dag står vi på randen af den potentielt største katastrofe i menneskehedens historie. Hvis vi ikke overvinder den geopolitiske konfrontation mellem Vesten og Rusland og Kina, er der en meget kort afstand til optrapning til en ny verdenskrig, hvor den sikre brug af atomvåben vil resultere i en atomvinter og udryddelse af den menneskelige art.

Det tektoniske skift, der er forårsaget af den absolutte beslutsomhed hos nationerne i det Globale Syd om at forfølge deres ret til suveræn udvikling, repræsenterer også en monumental mulighed for at overvinde krisen. Først må vi sikre, at folk i Europa og USA lærer om den nye »Bandung-ånd«, der inspirerer nationerne i det Globale Syd, og derefter må vi påvise de enorme muligheder, der byder sig til, hvis vi samarbejder med disse stater om deres udvikling.

De næste seks måneder vil være af allerstørste betydning for menneskehedens fortsatte eksistens: NATO- og SCO-topmøderne i juli, BRIKS-topmødet i Rusland i oktober, det amerikanske præsidentvalg i november. I løbet af denne tid må det lykkes

os at sætte idéen om en ny global sikkerheds- og udviklingsarkitektur på den internationale dagsorden, som tager hensyn til alle planetens nationers interesser, hvis vi skal forhindre den ekstreme polarisering af verdensordenen i to adskilte og urokkelige blokke, så den bryder helt sammen.

Schiller Instituttets kommende konference vil derfor samle talere og kræfter, der er forenet i intentionen om at finde en vej ud af krisen ved at præsentere et nyt paradigme for den næste æra i den menneskelige udvikling.

Panel 1: Den største forandring i verdenshistorien

Panel 2: Den Globale Majoritets forventninger til udvikling

Panel 3: Betydningen af den igangværende videnskabelige revolution

Panel 4: Rigdommen i menneskehedens kulturer og den kommende gyldne renæssance

Tilmeld dig her for at modtage linkene, opdateringer og talerlisten.

Den atomare optrapning fortsætter

Den 27. maj 2024

Kampagnen mod Ruslands atomare varslingsystem ser ud til at fortsætte. I går kom der rapporter om et forsøg på droneangreb rettet mod endnu en russisk radarstation, denne gang i Orenburg-regionen der grænser op til Kasakhstan, omkring 1.500 km øst og nord for Armavir-stationen, som blev beskadiget af

et droneangreb natten mellem den 22. og 23. maj. Ifølge topwar.ru, et pro-russisk militært nyhedssite, faldt en drone angiveligt ned over landsbyen Gorkovskoye, ca. 6 km øst for radarstationen. Ifølge southfront.org bekræfter satellitbilleder, at der ikke er sket skade på radaranlægget.

Ukraines militære efterretningstjeneste, GUR, tager æren for dette langtrækkende angreb, som tilbagelagde »rekordhøje« 1.800 km, og fortæller ukrainske medier gennem en unavngiven kilde, at den var ansvarlig for angrebet i Orenburg såvel som i Armavir. Den militære efterretningskilde fortalte Kyiv Independent, at konsekvenserne af angrebet den 26. maj stadig er ved at blive afklaret.

Ifølge en rapport i gårsdagens London Sunday Telegraph giver Armavir-angrebet anledning til »alarm« i Vesten. The Telegraph citerer Mauro Gilli, seniorforsker ved Center for Security Studies ved ETH Zürich, som udtalte, at droneangrebet havde været en taktisk succes, fordi det vil tvinge Rusland til at omplacere luftforsvarssystemer, og det markerede også, at ingen russiske militæranlæg var urørlige. »Vi kan diskutere effektiviteten og fordelene, men strategisk set er der logik i det,« sagde han.

Andre vestlige analytikere var dog mere tøvende og sagde, at Ukraine burde undgå at angribe Ruslands nukleare infrastruktur, fortsætter The Telegraph.

»Det er ikke en klog beslutning fra Ukraines side«, sagde Hans Kristensen, direktør for Nuclear Information Project hos Federation of American Scientists. »Bombefly og militære anlæg generelt er anderledes, fordi de bruges til at angribe Ukraine.«

Thord Are Iversen, en norsk militæranalytiker, sagde, at det ikke var »en særlig god idé at ramme en del af Ruslands atomare varslingsystem ... især ikke i en tid med spændinger.«

»Det er i alles interesse, at Ruslands varslingsystem for

ballistiske missiler fungerer korrekt,« sagde han.

Radarangreb opfylder Ruslands betingelser for brug af atomvåben

Den 27. maj 2024

Betingelserne for at Rusland kan bruge atomvåben er beskrevet tydeligt i »Grundlæggende principper for Den Russiske Føderations statspolitik om atomar Afskrækkelse«, en bekendtgørelse, der blev underskrevet af præsident Vladimir Putin den 2. juni 2020 og er aktiv i dag.

Afsnit III, »Betingelser for Den Russiske Føderations overgang til brug af af atomvåben« opstiller følgende betingelser under punkt 19:

»a) ankomst af pålidelige data om en affyring af ballistiske missiler, der angriber Den Russiske Føderations og/eller dens allieredes territorium;

»b) en modstanders brug af atomvåben eller andre typer masseødelæggelsesvåben mod Den Russiske Føderation og/eller dens allierede;

»c) angreb fra en modstander mod kritiske statslige eller militære anlæg i Den Russiske Føderation, hvis afbrydelse ville underminere atomstyrkernes reaktionshandlinger;

»d) aggression mod Den Russiske Føderation med brug af konventionelle våben, når selve statens eksistens er i fare.«

Angrebene på russiske strategiske radarstationer kan anses for at falde ind under punkt c, da disse angreb kan forårsage forstyrrelser, »som vil underminere atomstyrkernes reaktionshandlinger.«

Foto: kremlin.ru

Politisk orientering den 28. maj 2024 med formand Tom Gillesberg

Ukrainsk angreb på russisk varslingsradar truer med at udløse nuklear verdenskrig

Politisk orientering den 28. maj 2024 med formand Tom
Gillesberg

Læs og del pressemeddelelsen: RØD ALARM: Ukrainsk angreb på
russisk varslingsradar truer med at udløse en global atomkrig

<https://schillerinstitut.dk/si/2024/0...>

Kontakt os: +45 53 57 00 51; si@schillerinstitut.dk

Dansk: www.schillerinstitut.dk

Præsentationsvideo: Schiller Instituttet: Fred Gennem

Udvikling: • Schiller Institut trailer: Fred genne...

Andre vigtige hjemmesider: English: www.schillerinstitute.com

www.laroucheorganization.com

www.larouchepub.com

www.larouchepub.com/eiw

eir.news

Ingen vinder et atomart hvem-tør-blive-ved-længst-spil: Menneskelighed, ikke brutalitet, må sejre

Den 27, maj 2024

Uforsvarlige angreb på de russiske strategiske styrkers varslingsystemer for missilangreb risikerer at ødelægge menneskeliv på verdensplan. Ruslands politik om brug af atomvåben omfatter som en af betingelserne et "angreb fra en modstander mod kritiske statslige eller militære anlæg i Den Russiske Føderation, hvis afbrydelse ville underminere atomstyrkernes reaktionshandlinger [fremhævelse tilføjet]." Det er vanvittigt at angribe det system, der er designet til at advare om affyring af atommissiler; der kan nu opstå en situation, hvor russiske strategiske styrker opfatter et atomangreb og har et ekstremt kort tidsvindue til at beslutte sig for at undlade at iværksætte det modangreb, der ligger i atomafskrækkelsen.

Ukraines militære "efterretningstjeneste" har taget æren for et forsøg på at angribe en anden radarinstallation, 1.800 km inde i Rusland, tæt på Kasakhstan. Hvis interesser er der tale om? Bestemt ikke Ukraines befolkning, som lever under Zelenskyjs luner, hvis præsidentperiode allerede er udløbet. Er han bekymret for, at de rædsler, der påføres Rafah, vil aflede opmærksomheden fra hans tabende, håbløse konflikt?

Forstår de, der leger atomart hvem-tør-blive-ved-længst, hvad der står på spil?

Den russiske ambassadør i USA, Anatoly Antonovs, svar på spørgsmål fra Newsweek den 5. maj 2022 giver et stadig relevant svar:

“Den nuværende generation af NATO-politikere tager tydeligvis ikke atomtruslen alvorligt. I den forbindelse vil jeg gerne citere de sovjetiske og amerikanske ledere, som gennemlevede Anden Verdenskrig og af egen erfaring vidste, hvad millioner af menneskers blod og pinsler er.

“I marskal Rodion Malinovskys notesbog, [som var] forsvarsminister i U.S.S.R. (1957-1967), står der: ‘Vi har et stort behov for militære intellektuelle. Ikke bare højtuddannede officerer, men folk, der mestrer avanceret kultur i hjerte og ånd, et humanistisk livssyn. [Det] moderne våben med en så destruktiv kraft kan ikke overlades til en dygtig person, der udelukkende har et fast greb. For at håndtere det har man brug for et klart hoved, der er i stand til at forudse konsekvenserne, samt et sindigt hjerte – det vil sige et kraftfuldt moralsk instinkt.

“John F. Kennedy, USA’s daværende præsident, kommenterede på sin side forholdet til Sovjetunionen efter den caribiske krise: “Hvis vi ikke kan afslutte vores uoverensstemmelser nu, kan vi i det mindste hjælpe med at gøre verden sikker for mangfoldighed. For når alt kommer til alt, er vores mest grundlæggende fællesnævner, at vi alle bor på denne lille planet. Vi indånder alle den samme luft. Vi værner alle om vores børns fremtid. Og vi er alle dødelige.”

Denne publikations bestræbelser på at udbrede kendskabet til den eksistentielle fare i øjeblikket gennem artiklen: “Ukrainian Strike on Russian Early Warning Radar Threatens To Unleash Nuclear World War” må forstærkes internationalt, og nye visioner for verden skal gennemføres, før tiden løber ud. Helga Zepp-LaRouche havde mulighed for at udtrykke en sådan vision i sit interview i Global Times, der blev offentliggjort den 22. maj.

Hvilket lederskab er der for fred i den tiltagende skygge af verdenskrig?

26. maj 2024

Schiller Instituttet har med sin verdensomspændende udgivelse søndag morgen taget initiativ til at udfordre og stoppe en pludselig og hurtig optrapning af krigen mellem NATO og Rusland i Europa i retning af en atomkrig.

Helga Zepp-LaRouche og Schiller Instituttet mobiliserede straks, da de blev opmærksomme på et angreb, tilsyneladende natten mellem den 22. og 23. maj, på et af de russiske radarsystemer til overvågning af horisonten, som er bygget til at give tidlig advarsel om indkommende ballistiske missiler. Det er ikke klart, hvor meget systemet blev beskadiget, og Rusland har ikke reageret offentligt, hverken fra officielt hold eller i medierne. Det betyder heller ikke noget, om angrebet angiveligt blev udført af droner eller missiler fra Ukraine.

Angreb på en atommagts tidlige varslingsradarer eller overvågningssatellitter, eller andre forsøg på at forringe en sådan magts evne til at "se" missilangreb, er midler til en potentiel atomkrig. Og dette angreb den 22.-23. maj var tydeligvis det andet inden for en måned, der var rettet mod varslingsradarer.

Schiller Instituttets umiddelbare "plovfure" til at ændre

situationen vil være mødet fredag den 31. maj i International Peace Coalition (IPC); det mobiliserer for at bringe så mange som 500 lokale ledere for fred fra hele verden til det yderst vigtige møde for at afsløre, hvad der sker, og drøfte de nødvendige løsninger. Dette er IPC's 52. fredagsmøde i træk; det har koncentreret sig om at afslutte den forfærdelige krig i Gaza. Men også her er truslen om at bruge atomvåben mod Hamas og Iran blevet rejst af en israelsk minister – og støttet af en amerikansk senator. Begge krige udgør en trussel om en verdenskrig.

Militær- og våbeneksperter, som bidrog til Schiller Instituttets offentlige advarsel den 26. maj, insisterer på, at dette forsøg på at deaktivere Ruslands varslingsystem ikke har nogen betydning for konflikten mellem Rusland og Ukraine, men snarere er en udløser for en krig mellem NATO og USA direkte mod Rusland. Hvis det blev udført på ordre fra Volodymyr Zelenskyj – som ikke længere er Ukraines valgte præsident, men regerer under undtagelsestilstand – må Biden-administrationen lægge bånd på ham og ophøre med at bevæbne ham til sådanne vilde handlinger. Derfor er det særlige fokus på IPC-mødet den 31. maj at mobilisere fornuftige ledere i USA til at indstille støtten til begge krige.

Schiller Instituttets "Oase-plan"-strategi bruger udviklingsprojekter og investeringer i hele Eurasien som løftestang mod krigene. Den åbner op for en ny international strategisk og udviklingsmæssig arkitektur, som anerkender alle nationers udviklingsinteresser.

Hvis vi nu står over for en ny "Cubakrise" uden ledere som JFK og Khrusjtjov til at forhandle os ud af den, har vi strategien om fred gennem udvikling og arven fra Lyndon LaRouches lederskab, som designede den oprindelige "Oase-plan" for halvtreds år siden. Og vi har lederskabet fra borgeraktivister, som med ordene fra den uafhængige LaRouche-kandidat til Kongressen, Jose Vega, "vælger sig selv" til at lede.

Schiller Instituttets pressemeddelelse: RØD ALARM: Ukrainsk angreb på russisk varslingsradar truer med at udløse global atomkrig

Den 25. maj 2024 – I løbet af onsdag aften og torsdag morgen [22.-23. maj] ramte ukrainske droner Armavir-radarstationen i Ruslands sydvestlige Krasnodar Krai-region, en del af Ruslands tidlige advarselsradarsystem, der er konstrueret til at opdage et indkommende ICBM-angreb. Denne radar er en af søjlerne i Ruslands atomare beredskabssystem, som sammen med andre lignende installationer spiller en eksistentiel rolle i den russiske føderations strategiske sikkerhed. Langt ud over optrapningen af spændingerne med Ukraine alene har dette angreb nu bragt verden endnu et skridt tættere på randen af en atomar krig.

Den russiske senator og tidligere Roscosmos-chef Dmitry Rogozin reagerede på denne udvikling ved at bemærke, at selvom man kunne forestille sig, at en ukrainer stod bag, så er det i virkeligheden Washington, der har "hyret en uansvarlig bandit" til at udføre sit beskidte arbejde. "Således står vi ikke kun på afgrunden, men på selve kanten, ud over hvilken, hvis fjenden ikke stoppes i sådanne handlinger, et uigenkaldeligt sammenbrud af atommagternes strategiske sikkerhed vil

begynde,” skrev Rogozin på sin Telegram-kanal.

Dette vanvid må stoppes nu. Armavir-angrebet fandt sted kun få dage efter, at Rusland havde gennemført højt profilerede taktiske militærøvelser med atomvåben, som om de ville erklære over for præsident Putin: “Du bluffer.” At spille et atomart hvem-tør-blive-ved-længst-spil og samtidig true med at ødelægge en atom-supermagt, som allerede er i krig, truer med at udslette hele den menneskelige art.

Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche henledte i sin tale til et møde i Den Internationale Fredskoalition den 24. maj folks opmærksomhed på løsningerne på krisen. Hun insisterede på, at vi må gøre op med Vestens tro på geopolitik, som har fået folk til at tro, at Rusland og Kina er vores fjender, og i stedet etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der respekterer alle nationers interesser. “Hvis det ikke kan overvindes, er jeg bange for, at chancen for at vi ender i tredje verdenskrig, nærmer sig 100 %,” udtalte hun.

Talrige militær- og efterretningsspecialister, som Schiller Instituttet har rådført sig med, har udtrykt alvorlig bekymring over betydningen af Armavir-angrebet og dets konsekvenser:

“Det russiske satellitbaserede varslingsystem er meget begrænset og kan ikke bruges til at dække de blinde vinkler, der er skabt af skader på radaren. Radarvarslingskorridorerne i Atlanterhavet, Stillehavet og det nordlige område er vigtigere, og russerne har også radarer i Moskva. Men radarerne i Moskva vil først opfange trusler på et senere tidspunkt, hvilket resulterer i endnu kortere advarsels- og beslutningstid – og dermed øger risikoen for en katastrofal ulykke.

“Kommandørerne for de strategiske raketstyrker, som tjener de politiske ledere, vil være meget, meget bekymrede, og de vil

ikke have andet valg end at behandle denne situation som meget alvorlig. De vil næsten helt sikkert vælge at operere deres atomslagstyrker på et højere beredskabsniveau, hvilket yderligere vil øge risikoen for ulykker, der kan føre til en utilsigtet global atomkrig.” – Dr. Theodore Postol, professor emeritus i videnskab, teknologi og national sikkerhed ved Massachusetts Institute of Technology, atomvåbenekspert:

“USA er begyndt at rette missilangreb mod det russiske atomare tidlige varslingsystem (EWS), som består af en række jordbaserede radarer og satellitter ... ALLE sådanne angreb mod disse EWS-systemer kan udløse det russiske atomare reaktionssystem. Så dette USA-rettede angreb er vanvittigt farligt. Washington leger atomar ”tøsedreng” med Rusland.

“Det angrebne sted var inden for rækkevidde af det amerikanske ATACMS; jeg ved ikke, om andre lignende russiske anlæg er inden for rækkevidde af ATACMS eller måske endda de tyske Taurus-missiler, som har en længere rækkevidde end ATACMS og de britiske Storm Shadow-missiler. Desværre finder vi måske snart ud af det, da galningene i Washington, Kiev og Bruxelles synes fast besluttet på at starte 3. verdenskrig.”

– Steven Starr, professor, University of Missouri, ekspert i atomkrig

“Der er tydeligvis kræfter i Ukraine og også i NATO, som er parate til at tage risikoen for en direkte militær konfrontation mellem NATO og Rusland. Tyske politikere ville gøre klogt i at tage russernes advarsler om en ny verdenskrig alvorligt og sikre, at de sidste røde linjer ikke overskrides. Som et moderne industriland i hjertet af Europa er Tyskland uegnet til krig i en større europæisk konflikt – selv uden atomvåben. Tyske politikere må gøre alt, hvad der står i deres magt, for at nedtrappe den stigende militære konfrontation og forpligte sig til en diplomatisk løsning på konflikten.”

– Oberst (ret.) Prof. Dr. Wilfried Schreiber, Senior Research

Fellow ved WeltTrends Institute for International Politics,
Potsdam, Tyskland

“Dette er en fortsættelse af det mønster, hvor NATO-styrkerne erkender, at de er ved at tabe krigen i Ukraine, hvor de skrøbelige forsvarslinjer bryder sammen, og NATO's svar er at optrappe. Det er ikke tilfældigt, men meget bevidst. Det er ikke det første angreb på den russiske atomtriade. De ideologiske folk ser deres verden smuldre, efter at de har hejst regnbueflaget over konservative lande og [ført] evige krige. De er paniske og kunne finde på at optrappe til atomkrig for at komme ud af kniben. De tager en række små skridt og svarer, at “de ikke gør noget ved det”, og så bliver de ved med at tage små skridt, indtil en af dem træder på en landmine, og vi er i tredje verdenskrig. Jeg har sagt det, Helga [Zepp-LaRouche] har sagt det. Putin er meget opmærksom på den manglende sammenhæng i Vesten, som bliver ved med at påstå, at han bare rasler med sablen, men det gør han ikke – han informerer Vesten om den farlige virkelighed.”

– Oberst (ret.) Richard H. Black, tidligere delstatssenator fra Virginia

“Jeg forventer, at det amerikanske militær, som står i en afgørende situation, vil opføre sig mere fornuftigt og bevidst end de civile.”

– General (pens.) Dominique Delawarde, efterretningsekspert, Frankrig

“Dette kunne helt klart ikke være sket uden fuld amerikansk støtte. Jeg kan ikke udtale mig fyldestgørende, før jeg ved mere, men det er tydeligvis en optrapning, og jeg vil se nærmere på det.”

– Graham Fuller, tidligere diplomat, CIA-officer og næstformand for National Intelligence Council

“De er på en optrappende trædemølle, især efter det Blinken

sagde til Ukraine – at de kunne ‘gøre, hvad de vil med deres missiler’. Det demonstrerer det uansvarlige amerikanske lederskab. Vi er på vej mod den atomare optrapning. Vesten står over for et nederlag i Ukraine, og derfor optrapper de for at undgå et nederlag.”

– Prof. Richard Sakwa, professor emeritus i russisk og europæisk politik, Kent University (UK); uhyre produktiv forfatter om Rusland og Ukraine.

Foto: Roger H. Goun. CC3.0

Schiller Instituttets pressemeddelelse: RØD ALARM: Ukrainsk angreb på russisk varslingsradar truer med at udløse en global atomkrig

Ikke korrekturlæst

25. maj 2024 . I løbet af onsdag aften og torsdag morgen [22.-23. maj] ramte ukrainske droner Armavir-radarstationen i Ruslands sydvestlige Krasnodar Krai-region, en del af Ruslands tidlige advarselsradarsystem, der er konstrueret til at opdage et indkommende ICBM-angreb. Denne radar er en af søjlerne i Ruslands nukleare beredskabssystem, som sammen med andre lignende installationer spiller en eksistentiel rolle i den russiske føderations strategiske sikkerhed. Langt ud over

optrapningen af spændingerne med Ukraine alene har dette angreb nu bragt verden endnu et skridt tættere på randen af en atomar krig.

Den russiske senator og tidligere Roscosmos-chef Dmitry Rogozin reagerede på denne udvikling ved at bemærke, at selvom man kunne forestille sig, at en ukrainer stod bag, så er det i virkeligheden Washington, der har "hyret en uansvarlig bandit" til at udføre sit beskidte arbejde. "Således står vi ikke kun på afgrunden, men på selve kanten, over hvilken, hvis fjenden ikke stoppes i sådanne handlinger, et uigenkaldeligt sammenbrud af atommagternes strategiske sikkerhed vil begynde," skrev Rogozin på sin Telegram-kanal.

Dette vanvid skal stoppes nu. Armavir-angrebet fandt sted kun få dage efter, at Rusland havde gennemført højt profilerede taktiske militærøvelser med atomvåben, som om de ville erklære over for præsident Putin: "Du bluffer." At spille en slags atom-kylling og samtidig true med at ødelægge en atom-supermagt, som allerede er i krig, truer med at udslette hele den menneskelige art.

Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche henledte i sin tale til et møde i Den Internationale Fredskoalition den 24. maj folks opmærksomhed på løsningerne på krisen. Hun insisterede på, at vi må gøre op med Vestens tro på geopolitik, som har fået folk til at tro, at Rusland og Kina er vores fjender, og i stedet etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der respekterer alle nationers interesser. "Hvis det ikke kan overvindes, er jeg bange for, at chancen for, at vi ender i tredje verdenskrig, nærmer sig 100 %," udtalte hun.

Talrige militær- og efterretningspecialister, som Schiller Instituttet har rådført sig med, har udtrykt alvorlig bekymring over betydningen af Armavir-angrebet og dets konsekvenser:

“Det russiske satellitbaserede varslingsystem er meget begrænset og kan ikke bruges til at dække de blinde vinkler, der er skabt af skader på radaren. Radarvarslingskorridorerne i Atlanterhavet, Stillehavet og det nordlige område er vigtigere, og russerne har også radarer i Moskva. Men radarerne i Moskva vil først opfange trusler på et senere tidspunkt, hvilket resulterer i endnu kortere advarsels- og beslutningstid – og dermed øger risikoen for en katastrofal ulykke.

“Kommandørerne for de strategiske raketstyrker, som tjener de politiske ledere, vil være meget, meget bekymrede, og de vil ikke have andet valg end at behandle denne situation som meget alvorlig. De vil næsten helt sikkert vælge at operere deres atomslagstyrker på et højere beredskabsniveau, hvilket yderligere vil øge risikoen for ulykker, der kan føre til en utilsigtet global atomkrig.” – Dr. Theodore Postol, professor emeritus i videnskab, teknologi og national sikkerhed ved Massachusetts Institute of Technology, atomvåbenekspert:

“USA er begyndt at rette missilangreb mod det russiske atomare tidlige varslingsystem (EWS), som består af en række jordbaserede radarer og satellitter ... ALLE sådanne angreb mod disse EWS-systemer kan udløse det russiske atomare reaktionssystem. Så dette USA-rettede angreb er vanvittigt farligt. Washington leger atomar kylling med Rusland.

“Det angrebne sted var inden for rækkevidde af det amerikanske ATACMS; jeg ved ikke, om andre lignende russiske anlæg er inden for rækkevidde af ATACMS eller måske endda de tyske Taurus-missiler, som har en længere rækkevidde end ATACMS og de britiske Storm Shadow-missiler. Desværre finder vi måske snart ud af det, da galningene i Washington, Kiev og Bruxelles synes fast besluttet på at starte 3. verdenskrig.”

– Steven Starr, professor, University of Missouri, ekspert i atomkrig

“Der er tydeligvis kræfter i Ukraine og også i NATO, som er parate til at tage risikoen for en direkte militær konfrontation mellem NATO og Rusland. Tyske politikere ville gøre klogt i at tage russernes advarsler om en ny verdenskrig alvorligt og sikre, at de sidste røde linjer ikke overskrides. Som et moderne industriland i hjertet af Europa er Tyskland uegnet til krig i en større europæisk konflikt – selv uden atomvåben. Tyske politikere må gøre alt, hvad der står i deres magt, for at nedtrappe den stigende militære konfrontation og forpligte sig til en diplomatisk løsning på konflikten.”

– Oberst (ret.) Prof. Dr. Wilfried Schreiber, Senior Research Fellow ved WeltTrends Institute for International Politics, Potsdam, Tyskland

“Dette er en fortsættelse af det mønster, hvor NATO-styrkerne erkender, at de er ved at tabe krigen i Ukraine, hvor de skrøbelige forsvarslinjer bryder sammen, og NATO's svar er at optrappe. Det er ikke tilfældigt, men meget bevidst. Det er ikke det første angreb på den russiske atomtriade. De ideologiske folk ser deres verden smuldre, efter at de har hejst regnbueflaget over konservative lande og [ført] evige krige. De er paniske og kunne finde på at optrappe til atomkrig for at komme ud af kniben. De tager en række små skridt og svarer, at “de ikke gør noget ved det”, og så bliver de ved med at tage små skridt, indtil en af dem træder på en landmine, og vi er i tredje verdenskrig. Jeg har sagt det, Helga [Zepp-LaRouche] har sagt det. Putin er meget opmærksom på den manglende sammenhæng i Vesten, som bliver ved med at påstå, at han bare rasler med sablen, men det gør han ikke – han informerer Vesten om den farlige virkelighed.”

– Oberst (ret.) Richard H. Black, tidligere delstatssenator fra Virginia

“Jeg forventer, at det amerikanske militær, som står i en afgørende situation, vil opføre sig mere fornuftigt og bevidst end de civile.”

– General (ret.) Dominique Delawarde, efterretningsekspert, Frankrig

“Dette kunne helt klart ikke være sket uden fuld amerikansk støtte. Jeg kan ikke udtale mig fyldestgørende, før jeg ved mere, men det er tydeligvis en optrapning, og jeg vil se nærmere på det.”

– Graham Fuller, tidligere diplomat, CIA-officer og næstformand for National Intelligence Council

“De er på en optrappende trødemølle, især efter det, Blinken sagde til Ukraine – at de kunne ‘gøre, hvad de vil med deres missiler’. Det demonstrerer det uansvarlige amerikanske lederskab. Vi er på vej mod den atomare optrapning. Vesten står over for et nederlag i Ukraine, og derfor optrapper de for at undgå et nederlag.”

– Prof. Richard Sakwa, professor emeritus i russisk og europæisk politik, Kent University (UK); produktiv forfatter om Rusland og Ukraine.

Foto: Roger H. Goun. CC3.0
<<https://creativecommons.org/licenses/by/3.0/>>

Den Internationale Fredskoalition Møde nr. 51 med Helga Zepp-LaRouche, fredag den 24. maj 2024

Ikke korrekturlæst

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Tak. Lad mig først sige " Goddag" til jer alle. Siden vi startede dette ugentlige opkald, har man faktisk haft en fornemmelse af, at historien bliver stadig mere fortættet. Det, jeg mener med det, er, at rytmen i udviklingen bliver mere intens, så det virkelig ser ud til, at historien på en eller anden måde gennemgår en faseændring. Jeg tror også, at det er det, der sker.

Det seneste eksempel på det er, at vi lige har fået nyheden, som du nævnte Anastasia, om, at Den Internationale Domstol i dag gennem sin præsident Nawaf Salam beordrede Israel til at stoppe angrebet på Rafah i Gaza og sagde, at betingelserne for en ny nødretsordre var opfyldt. Dette var domstolens reaktion på en anmodning fra Sydafrika på grund af det igangværende angreb på Rafah og den helt utrolige forværring af forholdene i øjeblikket. Det skaber et meget interessant problem, for spørgsmålet er, om det vil blive håndhævet, og i så fald hvordan? For indtil videre er alle beslutninger fra enten ICJ eller ICC blevet blokeret i FN's Sikkerhedsråd på grund af vetoer – hovedsageligt fra USA. Så spørgsmålet er nu, hvad der vil ske med denne absolutte nødsituation, hvor mennesker bliver slagtet for øjnene af hele verden?

Det er meget interessant, fordi ICC for blot et par dage eller en uge siden udstedte arrestordrer på tre eller fire Hamas-ledere, men også på Israels premierminister Netanyahu og forsvarsminister Gallant, hvilket naturligvis blev blankt afvist af Israel og USA. Men interessant nok sagde selv Tyskland – som indtil da havde været helt på Israels og USA's side – gennem deres talsmand, at de ville acceptere ICC's afgørelse. Det er en meget interessant udvikling, fordi Tyskland befandt sig i et ægte paradoks mellem sin egen forpligtelse til at stå på Israels side uanset hvad på grund af Holocaust, som for længst havde mistet sin betydning i betragtning af, at der var et nyt folkemord i gang. Men det er klart, at presset fra det internationale samfund, hvor langt størstedelen af nationerne i FN's generalforsamling havde

stemt for en palæstinensisk stat, og det faktum, at den sympati, der måtte have været for Israel efter angrebet den 7. oktober, på grund af den fortsatte brutalitet uge efter uge, måned efter måned, var fuldstændig forsvundet. Så derfor har den offentlige mening i verden ændret sig fuldstændigt. Og det ser ud til at gå op for nogle mennesker i det vestlige etablissement, at hvis man anvender en dobbeltmoral ved at fordømme afrikanske ledere og Putin, men ikke Israel og muligvis andre sager, så var det, der var i fare, ikke bare den konkrete sag, men systemets lovlighed er der måske stadig, men det var og er ved at miste sin legitimitet. Det er en meget vigtig forskel, for når et system mister sin legitimitet, så falder alt fra hinanden.

Det er en meget interessant situation, for også fra europæisk side har Irland, Spanien og Norge for nylig stemt for Palæstina som stat, og de var ikke de første. Før det var der allerede Island, Sverige, Serbien, Albanien, Tjekkiet, Slovakiet, Hviderusland, Ukraine, Rumænien, Bulgarien og Rusland i de foregående år. Så det skaber nu en meget interessant situation. Hvis FN's Sikkerhedsråd ikke kan håndhæve ICJ's kendelse, kan den gå videre til FN's Generalforsamling. Og på grund af alt det, der er sket i den seneste tid, har der allerede været drøftelser om, at hvis Israel fortsætter med ikke at respektere alle ordrer, kan landet risikere at blive suspenderet med hensyn til deltagelse i FN's Generalforsamling. Det er kun en diskussion indtil videre, men så dramatisk er situationen.

Den anden store udvikling, som jeg mener, vi er nødt til at forholde os til, er det heldigvis mislykkede mordforsøg på Slovakiet's premierminister, Robert Fico. Der er nu en efterforskning i gang i Slovakiet [for at afgøre], om det ikke var en enlig morder, men om han havde samarbejdspartnere – denne skytte Cintula – fordi hans kommunikation på de sociale medier blev fjernet to timer efter, at han var blevet arresteret, og hans kone havde ikke adgang til computeren.

Dette er ikke kun Slovakiet. Der er en utrolig polarisering på grund af den store pengestrøm til Slovakiet, som går til NGO'er, der fremmer vestlige liberale værdier mod de meget traditionelle slaviske traditioner, som premierministeren og præsidenten er fortalere for.

En lignende situation findes i Serbien, i Ungarn og ikke mindst i Georgien, hvor den georgiske regering har forsøgt at vedtage en lov om gennemsigtighed, som ville tvinge ngo'erne til at afsløre deres finansieringskilde, hvis mere end 20 % af pengene kommer fra udlandet. Det er nu et stort problem, fordi den georgiske premierminister Kobakhidze i går skrev på X (tidligere Twitter), at han havde modtaget en trussel fra en EU-kommissær, som fortalte ham, at han skulle passe på, og at Bruxelles ville være nødt til at indføre en hel masse foranstaltninger, hvis han ikke ophævede denne lovgivning. Og han burde se, hvad der skete med Fico, og være meget forsigtig. Det lød virkelig som en fuldstændig trussel. Han afslørede ikke navnet på kommissæren.

I mellemtiden afslørede kommissæren sin identitet, sandsynligvis fordi han troede, at det ville komme ud alligevel, og han forsøgte på en eller anden måde at sige, at det ikke var en trussel, men at det var ment som en venlighed, bla, bla. Men det er utroligt. Efterfølgende udsendte premierminister Kobakhidze andre erklæringer, hvor han sagde, at hele denne hændelse afslører, hvor utroligt farligt det globale krigsparti er; at det er en ekstremt farlig kraft, og at de forsøger at skabe et Maidan-lignende kaos i Georgien.

Det er helt utroligt! Her er en igangværende destabilisering af flere østeuropæiske lande, som alle er kritiske over for krigen i Ukraine og imod at sende våben til Ukraine. Ungarns premierminister Orbán har netop sagt, at Ungarn ikke vil deltage i nogen NATO-udstationering i Ukraine. Fico var naturligvis berømt for at have udtalt sig meget stærkt imod det; Serbiens præsident Vučić ligeså. Så det er en utrolig situation. Efter mordforsøget på Fico udtaler disse ledere sig

faktisk og afslører, hvem der står bag denne destabiliseringsoperation. Det er uhørt, og det kan få EU til at bryde helt sammen, for det er en skandale af allerstørste betydning.

Situationen i Ukraine bliver naturligvis også mere og mere optrappet for hver dag, der går. For et par dage siden gjorde Putin alvor af sin udmelding om, at han for første gang nogensinde havde en militærmanøvre med de russiske taktiske atomvåbenstyrker i det sydlige militærdistrikt. Ikke som en rutineøvelse, men som en udtrykkelig reaktion på det, han kaldte provokationerne fra Vesten; såsom Macron, der truer med at sende NATO-tropper til Ukraine, Cameron, der fortæller ukrainerne, at de kan bruge britiske våben til at angribe dybt inde på Ruslands territorium. Og for nylig har en gruppe kongresmedlemmer også skrevet et brev til den amerikanske forsvarsminister Austin og bedt om tilladelse til, at ukrainerne kan ramme dybt ind i Ruslands territorium, hvilket blev bakket op af udenrigsminister Blinken. Dette blev naturligvis fordømt af Rusland på det kraftigste; den russiske ambassadør i USA, Antonov, kaldte det "provokerende" og "ekstremt farligt og hensynsløst".

Så situationen på stedet for Ukraine bliver værre dag for dag. De er tydeligvis ved at tabe udmattelseskrigen, hvor de hverken har mandskab eller materiel. Så situationen er tydeligvis ved at nå det punkt, som [den tyske general (ret.) Harald] Kujat sagde for næsten et år siden, nemlig at valget står mellem forhandlinger og optrapning. Og indtil videre har vi kun set optrapning fra NATO's side.

Jeg vil gerne tilføje den tredje scene for en sådan geopolitisk konfrontation, som er Indo-Stillehavet, hvor den nye præsident i Taiwan, Lai Ching-te, efter sin valgsejr holdt en tale, som lød som en retfærdiggørelse af Taiwans uafhængighed. Det var så den udløsende faktor for, at den kinesiske flåde og det kinesiske luftvåben gennemførte øvelser omkring øen som et klart signal og en demonstration af, at de

ikke vil tolerere Taiwans uafhængighed. Der skal jeg lige bemærke, at siden 1972 (måske tager jeg fejl af datoen, men jeg mener '72) har det været en international aftale, der er bekræftet af en FN-resolution om ét Kina-politikken. At man ikke har to uafhængige, ligeværdige stater, men at Taiwan er en provins i Kina. Det har været grundlaget for den internationale politik i alle disse år. Nu, hvor fortællingen har ændret sig, lader alle, som om Taiwan har ret til uafhængighed, men det er bestemt ikke tilfældet.

Så hvis man ser på alle disse situationer, som jeg kun kan komme ind på i grove træk, tror jeg, det er klart, at det næste halve år efter al sandsynlighed bliver den afgørende periode, som historien vil afgøre. Går vi ind i en tredje verdenskrig, eller går vi ind i et nyt paradigme, hvor vi overvinder geopolitikken, så alle nationer kan leve sammen?

Markørerne i denne periode er: Mellem den 6. og 9. juni er der valg til Europa-Parlamentet, og det bliver meget turbulent. Det forventes, at de højreorienterede partier vil gå markant frem. Naturligvis vil det, jeg sagde om Slovakiet og Georgien, være en faktor i denne situation. I juli er der to store topmøder. Det ene er NATO-topmødet, og der vil NATO få meget svært ved at nå frem til noget. For efter at Afghanistan er tabt, er Ukraine nu også tabt, så de vil få meget svært ved at fastholde deres fortælling om selvidentitet osv. Så faren for en optrapning allerede før det, tror jeg, er stor. I juli er der også topmøde i Shanghai Cooperation Organization. Og så er der naturligvis optrapningen af den finansielle krigsførelse, fordi Janet Yellen lige har lagt pres på EU – jeg ved ikke, om de havde brug for det, men det gjorde hun i hvert fald. Og nu konfiskerer EU også rentegevinsterne fra de stjålne russiske aktiver, som for det meste befinder sig i europæiske banker. Putin har allerede annonceret, at Rusland vil gå imod det; at de vil konfiskere amerikanske og europæiske aktiver. Det vil have en utrolig destabiliserende effekt på det internationale finansielle system. Der var endda personer i IMF, som advarede

om, at det er fuldstændig tåbeligt at gøre det, fordi det vil bringe hele systemet i dybe vanskeligheder.

Så vil det naturligvis udspille sig i efteråret, hvor man i oktober har det næste BRIKS-topmøde i Rusland. Man må forvente, at flere andre lande fra det Globale Syd vil tilslutte sig BRIKS. Det vil netop etablere det faktum, at der er et nyt fremvoksende system på vej, før det amerikanske valg. Jeg er meget bekymret for, hvem der bliver USA's næste præsident, i betragtning af at begge de store kandidater har udtalt sig imod Kina, og også de mindre kandidater har udtalt sig imod Kina. Så det tyder ikke på, at de er villige til at indgå i en dialog, som ellers kunne være meget nem.

Det betyder, at i denne periode, de næste seks måneder, må vi som IPC sammen med andre ligesindede kræfter gøre alt, hvad vi kan, for at sætte et andet paradigme på dagsordenen; et, der overvinder geopolitik. En ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til interesserne i hvert eneste land på planeten i traditionen fra Den Westfalske Fred. Vi må absolut optrappe vores kampagne for Oase-planen i Sydvestasien som et vigtigt springbræt for en sådan ny arkitektur på globalt plan. Det er det, vi virkelig bør definere som den opgave, vi skal udføre i den næste periode, hvis verdensfreden skal reddes. Tak skal I have.

Sindet er en frygtelig ting at miste

23. maj 2024

Gårsdagens angreb på de slovakiske embedsmænds igangværende undersøgelse af mordforsøget på premierminister Robert Fico

den 15. maj skulle opnå det, som mordet ikke formåede at gøre – fryse alle fornuftige, nationale impulser i Europa, der står i opposition til en fremtid med permanente geopolitiske krige mod Rusland og Kina. Det er ikke, fordi Slovakiet og Ungarn er så magtfulde, men EU har ikke knust dem – og jo længere de holder stand, jo større er faren for et længe ventet “slaveoprør” fra Europas større lande. I Slovakiets tilfælde tyder sidste års valg af Fico og præsidentvalget den 6. april af hans kollega Peter Pellegrini på, at befolkningerne kunne vælge en mere uafhængig retning.

Den 19. maj meddelte de slovakiske myndigheder, at de var i gang med at undersøge, hvem der samarbejdede med den bevæbnede mand Juraj Cintula – et spor, der truer med at afsløre den beskidte skyggeside af den behageligt klingende proces med “farvede revolutioner”. Alt tyder på, at vestlig skabelse og finansiering af “utilfredse” borgere, måske provokeret af nogle faktiske klager, men domineret af emner, der er valgt til dem, designet til at holde dem i en evig tilstand af raseri, er centralt for det fænomen, der fremstår som den formodede “ensomme ulv”-skytte. Og meget udemokratiske attentater har alt for ofte været musklerne bag disciplineringen af politikere.

I går meddelte Meta/Facebook mærkeligt nok, at de slovakiske myndigheder tager fejl, at Cintula ikke har nogen samarbejdspartnere – men deres klodsede fortælling blev let miskrediteret, og man kan undre sig over, hvor stor desperationen er i disse kredse. Bloomberg har “afvejet” “russisk desinformation”, og moralen i historien er, at der ikke er noget bevis for, at attentatmanden handlede for Ukraine – som om den bevæbnede mand ikke allerede var blevet fanget på kamera, hvor han kaldte Fico en forræder og krævede flere våben til Ukraine.

I dag sagde Georgiens premierminister Irakli Kobakhidze – geopolitikernes primære mål for et kup – at en EU-kommissær havde fortalt ham, at han skulle følge programmet, ellers

ville han få "Fico-behandlingen". (Formuleringen var: "Du har set, hvad der skete med Fico, og du bør være meget forsigtig.") Programmet gik ud på, at Georgien skulle opgive dets bestræbelser på gennemsigtighed for at få NGO'er med mindst 20 % udenlandsk finansiering til at registrere sig som en "organisation, der varetager en fremmed magts interesser". I mellemtiden leder de udenlandsk finansierede organisationer protesterne og optøjerne for at bevare hemmeligholdelsen af deres finansiering! Kobakhidze gik videre: "Parallellen til mordforsøget på Robert Fico minder os om, at vi, i form af Det Globale Krigsparti, har at gøre med en ekstremt farlig kraft..." Forestil dig for eksempel, at John F. Kennedy havde overlevet kuglerne, og at der var en chance for at samle nationer om at rydde ud i sådanne udsatte netværk.

I Iran i dag – ud over at 3 millioner mennesker deltog i begravelsen af deres afdøde præsident Ebrahim Raisi og delegationer fra 68 nationer, herunder 10 statsoverhoveder – var der også en kortfattet præsentation af Jason Ross, Schiller Instituttets videnskabelige rådgiver om LaRouches "Oaseplan", til en gruppe ledere af Irans "Organisation til forsvar af Voldsofre". At gøre de store ørkenområder grønne, centreret om rigelig atomenergi og massiv afsaltning af havvand, var lige så usædvanlig og fuldstændig ligetil som Georgiens premierministers indgriben i dag.

En del af rapporten om begivenheden forklarede, at "det første spørgsmål i spørgerunden kom fra en ung, livlig kvinde: "Da jeg først fik links til denne plan, fandt jeg den så attraktiv, at jeg begyndte at undersøge den og kom til min egen konklusion, at det er en inkluderende, omfattende plan", sagde hun. "Og alle nabolandene vil få gavn af den. Så mit spørgsmål er: Hvad er forhindringerne ud over USA, som du nævnte? Ross nævnte tre vigtige: 1) briternes historiske rolle i at manipulere konflikter i regionen som et middel til kontrol for at forhindre landforbindelser i denne korsvej i verden; 2) vestlige landes modstand mod infrastruktur og vækst

generelt; og 3) forestillingen om 'knaphed' eller miljøforkæmpernes afvisning af det menneskelige sinds kreativitet til at skabe nye ressourcer."

Det er sandt, at sindet er en frygtelig ting at miste, og det er også sandt, at USA's befolkning mistede fatningen, da de tillod, at en præsident blev myrdet i 1963, og hvad værre var, at de vidste, at de gik med til en løgn. Det er også sandt, at et stort øjeblik i historien i dag ville være en forfærdelig ting at spille.

Det er et bevidst valg at indgyde optimisme i denne lidende verden – men uansvarligt at give folk forhåbninger uden at være i stand til at levere varen. Så tag den bevidste beslutning at mestre "Oase-planen", som om dit liv afhang af den. Eller endnu bedre, som om din nabos liv afhang af det.

Foto: Wynand Uys / Unsplash

Vil ICC's arrestordrer mod Netanyahu og Gallant gøre en ende på belejringen af Gaza? Webcast-dialog med Helga Zepp-LaRouche, formand for Schiller Instituttet

Onsdag den 22. maj 2024

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche. Hun er grundlægger af og formand for Schiller Instituttet. I dag er det onsdag den 22. maj 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært. Du kan sende os dine spørgsmål og kommentarer via e-mail til questions@schillerinstitute.org, eller du kan skrive dem i chatboksen.

Helga, vi befinder os i et miljø, hvor der sker en meget betydelig udvikling med lynets hast. Vi vil forsøge at komme ind på så meget som muligt, for vi har fået en del spørgsmål. Lad os starte med en udvikling, som tydeligvis har rystet det vestlige liberale demokratiske etablissement, og det er Den Internationale Straffedomstols beslutning om at anmode om, at der udstedes arrestordrer på Israels premierminister Benjamin Netanyahu, forsvarsminister Yoav Gallant og tre Hamas-ledere. Der var to spørgsmål, der blev stillet om dette. Det første var: "Hvorfor tror du, at Den Internationale Straffedomstol handlede nu, i modsætning til deres tidligere praksis med ikke at stille vestlige lande til ansvar?" Og for det andet var der en, der skrev: "Jeg tror ikke, det er seriøst; de vil aldrig forsøge at håndhæve det. Hvad synes du?"

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at grunden til, at det sker, er, at chefanklageren Khan, som er en britisk jurist med pakistansk baggrund – som jeg hørte et interview med og en profil – jeg synes, han er en fremragende jurist, som er overbevist om, at man er nødt til at have en afbalanceret tilgang til alle parter, hvis loven skal holdes i hævd. Og det, tror jeg, afspejler, hvad han sagde i disse interviews, at hvis man favoriserer den ene side på bekostning af den anden, så ødelægger man enhver form for lovmæssighed i systemet.

Jeg tror derfor ikke, at han bøjer sig for det enorme pres, og det henviser til det andet spørgsmål. Jeg tror, at den amerikanske kongres har iværksat en tværpolitisk indsats for at sanktionere Khan, for at sanktionere ICC, hvilket er skandaløst. Hvis man virkelig ser på det, så har den regelbaserede orden, det såkaldte liberale demokrati, en så åbenlys dobbeltmoral, at når det går ud over afrikanere, så er

det OK – dette refererer til den tidligere domstolssammensætning – så er det OK. Hvis det går ud over Putin, er det OK. Men hvis det går ud over nogen, der angiveligt tilhører de vestlige demokratiers lejr, så er det antisemitisk og utilstedeligt.

Jeg tror, der er en hel liste af sådanne dobbeltstandarder, og det er ved at blive et stort diskussionsemne i sig selv, fordi det er så absolut indlysende og åbenlyst, at man ikke kan overse det. Så jeg vil gerne udtrykke mit berettigede håb om, at domstolen vil stå ved sin beslutning og ikke trække sig tilbage.

SCHLANGER: Nu går vi over til faren for krig. Dette er fra en tilhænger fra det nordlige Californien, som skriver: "Jeg har aldrig støttet på Jeffrey Sachs, men jeg så interviewet, som Sachs lavede med Mike Billington. Det var meget, meget interessant. Sachs lader til at være enig med LaRouche-organisationen i, at vi er på vej mod tredje verdenskrig. Men så læste jeg i dag om den russiske beslutning om at gennemføre taktiske atomøvelser i nærheden af Ukraine, som de siger er blevet provokeret af USA's og NATO's udtalelser og handlinger. Og jeg siger: "Hold da helt op! Hvad kan der gøres for at stoppe denne forhastede krig?" Det er hans spørgsmål til dig, Helga.

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror ikke, det kun er professor Jeffrey Sachs, der med rette er bekymret for, at vi står på kanten af en katastrofe. Men enhver tænkende person er forbløffet, fuldstændig chokeret over, at de vestlige etableringer er fuldstændig ude af stand til at erkende resultatet af deres politik. Jeg mener, hvis du er medlem af det etablerede samfund – lad os sige i Europa eller USA – og du ser på resultatet af de sidste 30 års politik, hvad ser du så? Du ser kollapsende økonomier, i hvert fald i Europa; i USA er det måske mindre tydeligt, fordi de stadig foregiver at have en stor finansiell magt, men det er også en gigant på lerfodder, som kan styrte sammen og smuldre når som helst. Du ser et kollapsende finansielt system; du ser, at flere og flere dele af befolkningen er utilfredse med regeringerne. Du ser det kulturelle kollaps. I USA stiger selvmordsraten blandt unge. Man ser, at hele NATO's politik over for Rusland ikke har fungeret, den gav bagslag. Rusland er ikke ruineret; den

russiske økonomi er i gang. Den tyske økonomi er ved at løbe panden mod muren.

Alle disse negative faktorer er resultatet af de sidste 30 års neoliberale politik. Men man ser ingen tegn på anerkendelse eller refleksion, hvor nogen af hovedpersonerne bag disse politikker ville indrømme, at "OK, det her var en fejltagelse. Den grønne dagsorden var en fejltagelse. Energiforandringen i Tyskland var en fejl." Nej, man ser ikke noget af det, men man ser mere af det samme. Hvis folk er så virkelighedsfjerne, som vi ser det lige nu, begynder man virkelig at bekymre sig om deres mentale sundhed. Og det var Albert Einstein, der sagde: "Hvis man gør det samme igen og igen og forventer et andet resultat, er det definitionen på sindssyge." Så jeg tror, at det, der skal gøres, er, at vi har brug for en mobilisering af befolkningen. Jeg tror, at denne beslutning, som Putin annoncerede for lidt siden, om at de for første gang ville afholde manøvrer med taktiske atomvåben som svar på vestlige provokationer – ikke en rutineøvelse, men udtrykkeligt som svar på, hvad Macron havde sagt om vestlige tropper i Ukraine; Cameron sagde, at ukrainerne frit kan bruge Storm Shadow-krydsermissiler til at nå Ruslands territorium – hvilket blev gentaget igen af Blinken i den klareste form, selv efter Putins meddelelse om, at de ville afholde sådanne øvelser. Så de fordobler deres indsats. Det er en situation, der ikke kan vindes, og jeg tror, at vi er meget tæt på kanten af en katastrofe.

I den forstand glæder jeg mig over, at Jeffrey Sachs siger dette, og jeg kan kun foreslå, at der er en fremragende video lavet af det schweiziske internet-tv, [Weltwoche] World Week hedder den. Den er lavet af chefredaktøren Roger Köppel sammen med Oliver Stone . Oliver Stone, som trods alt er en dekoreret filmskaber; han modtog 3 Oscars, han blev nomineret 12 gange til Oscars. Han fremsætter en meget alvorlig advarsel og siger det samme som Sachs. Han går meget prisværdigt ind i forhistorien til krigen i Ukraine, NATO-udvidelserne og alt dette, som man ikke længere må sige i dele af Europa – i Tyskland, for eksempel, må man ikke sige, at der er en historie før den 24. februar 2022. Så jeg er taknemmelig for, at Köppel og Stone har produceret denne video. Jeg vil virkelig opfordre til, at den kommer rundt, for folk er nødt til at vågne op. Det er kun få sekunder før midnat og tredje

verdenskrig.

SCHLANGER: Du lytter til Helga Zepp-LaRouche. Vi tager imod dine spørgsmål; du kan sende dem til os på questions@schillerinstitute.org, og vi har tid, så du kan sende dem ind til os.

Helga, der er spørgsmål, der går tilbage til situationen i Sydvestasien og krigsfaren der. Her er et, der kom fra to forskellige personer, det samme spørgsmål. "Hvorfor bliver Biden ikke undersøgt, eftersom USA er medskyldig som den største bidragsyder i form af våben, penge og politisk støtte til det folkemord, der udføres i Gaza?"

ZEPP-LAROUCHE: Det ved jeg ikke. Det kan komme, for nu har chefanklageren fremsat denne anbefaling om arrestordrer mod Netanyahu og Gallant. Det er nu op til ICC at træffe en beslutning om den anmodning. Den verserer stadig. Hvis de træffer en beslutning og holder sig til, hvad chefanklageren har bedt om, så kan det næste skridt være, at de regeringer, der har hjulpet dette folkedrab, også kan komme i spil. Jeg synes, vi skal vente og se, hvad der sker, for forskellen mellem dette og enhver lignende situation, som Holocaust i Tyskland for 80 år siden, er, at alle har set det. Der er ingen måde – man havde tv-stationerne, Al-Jazeera og mange andre, inde i sin stue dag for dag. Derfor er der ingen måde at dække over det på. For mange mennesker, for mange lande kender til det. Jeg vil ikke udelukke noget på nuværende tidspunkt.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål, der kom ind fra en kontakt i Irland, som henviser til, at Irland sammen med Spanien og Norge har meddelt, at de anerkender en palæstinensisk stat. Det er efter, at FN's generalforsamling med overvældende flertal stemte for at anerkende Palæstina, men USA stemte imod. Denne person skriver: "Ukraine er fortabt. Regeringerne i Europa er upopulære. Hvorfor er der ingen bevægelse i Europa for at bryde med den anglo-amerikanske kontrol? Er det penge? Er det NATO? Hvorfor ikke? Hvorfor ikke? Hvorfor?"

ZEPP-LAROUCHE: Det er naturligvis det helt store spørgsmål. For i en vis forstand kan hele verden se, hvad der sker. Hvis du taler med folk i Latinamerika, i Afrika, i

Asien, stiller de alle det samme spørgsmål. Hvorfor forsvarer Tyskland, for eksempel, eller de europæiske lande generelt ikke deres egne interesser? Hvorfor giver de alt væk? Tyskland er lige nu ved at falde fra hinanden med en hastighed, der er helt overvældende. Handler den tyske regering i tysk interesse, hvilket grundlæggende ville være så hurtigt som muligt at gå efter en diplomatisk løsning i Sydvestasien, støtte Oase-planen, støtte en fredsplan for Ukraine?

Der er flere fremragende forslag på bordet. For eksempel er der Kinas 12-punkts fredsplan; så er der et nyt meget enkelt forslag fra en tidligere FN-embedsmand Alfred de Zayash, som er meget enkelt og indlysende: altid med deltagelse af alle krigens parter, naturligvis, sammenlignet med denne fuldstændig ubrugelige PR-affære, som vil blive gennemført i Schweiz i midten af juni, hvor de har inviteret alle undtagen Rusland, hvilket betyder, at denne begivenhed vil være en fiasko lige fra det øjeblik, den starter. Fra BRIKS-landene har Brasilien, Rusland, Kina og Sydafrika naturligvis allerede meddelt, at de ikke kommer. Modi meddelte, at Indien vil sende en repræsentant for at få det Globale Syds stemme hørt. Det er måske ikke en dårlig ting, for det Globale Syd er helt sikkert ikke tilhænger af NATO-fortællingen; det har de gjort meget, meget klart. Så måske vil det være nyttigt at høre fra en indisk stemme, hvad den Globale Majoritet mener om denne sag.

Men jeg tror, at det faktum, at de europæiske regeringer er så spundet ind i deres eget net af illusioner om deres egen fortælling, at de måske endda begynder at tro på den lige nu. Derfor er det så meget desto vigtigere, at du tilslutter dig Schiller Instituttets og Den Internationale Fredskoalitions indsats. På Schiller Instituttet afholder vi konferencer hele tiden. Vi har lige haft to store konferencer om Oase-planen; vi har snart endnu en konference, som du bør holde øje med, og i det øjeblik, den bliver annonceret, bør du tilmelde dig og deltage. Vi har IPC-diskussionen hver fredag; du kan tilmelde dig den, hvis du kontakter os.

Så jeg tror, det er penge, det er privilegier, det er at tilhøre klubben og være blind for det faktiske – jeg hader at sige det, men hvis jeg ser på nogle af de personer, der repræsenterer regeringerne nu om dage, så er de en middelmådig

flok. Det er nok at smigre dem uden nogen god grund. Hvis jeg sammenligner dem med ældre politikere som Adenauer, de Gaulle, Indira Gandhi, Herbert Wehner, og selv om man ikke kan lide ham, Franz-Josef Strauss: Det var folk, der havde viden, de havde kaliber, de havde format. Hvis man har den nuværende skare af politikere, som spiller hasard med menneskehedens skæbne uden viden og uden at vide, hvad de gør, er det tvingende nødvendigt med en mobilisering af befolkningen, for det er manglen på sådanne statsborgere, der gør disse størrelser mulige.

SCHLANGER: Lad os gå over til et andet emne et øjeblik, nemlig de begivenheder, der fandt sted i Iran i weekenden: Helikopterstyrtet, som dræbte Irans præsident og syv andre personer, der var sammen med ham. I dag havde de en statsbegravelse. Men her er spørgsmålet, der kom ind fra flere forskellige mennesker: "Det virker indlysende, at Mossad eller USA fik præsident Raisis helikopter til at styrte ned. Hvorfor bliver det ikke diskuteret?" Det er spørgsmålet.

ZEPP-LAROUICHE: Tja, fordi det ikke er klart identificeret. Jeg synes, vi skal vente på efterforskningen, som jeg er sikker på vil blive udført meget grundigt. Man skal tænke på, at det ikke er let at komme med sådan en anklage. Det kan virkelig bringe os et skridt nærmere tredje verdenskrig. Så jeg tror, at det mest ansvarlige er at vente på undersøgelsen. Vejrforholdene var trods alt ekstremt dårlige: Det var en utrolig tyk tåge, som man kunne se på billederne og videoerne. Og spørgsmålet er naturligvis, hvorfor besætningen fløj under disse forhold? Det kender jeg ikke svaret på. Man kan også antage, at helikopteren var temmelig gammel, for på grund af sanktionerne er hele Irans luftvåben – inklusive helikoptere – kendt for at være ekstremt gammelt, forældet, og derfor kunne sådanne ting ske.

Jeg vil ikke fælde en dom, når vi ikke har nok information til at være helt sikre, fordi det er vigtigt ikke at bidrage til rygtebørsen på et tidspunkt, hvor der er falske nyheder og allerede nok forstyrrelser i den strategiske verdenssituation, og derfor er vi nødt til at være forsigtige.

SCHLANGER: Menashe, som er en fast bidragyder til den

ugentlige dialog, siger: "Irans præsidents og udenrigsministers død kan ændre konflikten i regionen. Tror du, at Iran vil fortsætte den samme politik?" Og et andet spørgsmål lød: "Har Iran stadig planer om at blive medlem af BRIKS?"

ZEPP-LAROUCHE: Ud fra alle de rapporter, jeg har set, og de briefinger, jeg har fået, tror jeg, at den nuværende regering vil fortsætte Raisi-regeringens politik. Først og fremmest er Irans øverste leder ikke præsidenten, men den øverste leder Ali Khamenei. Han er naturligvis gammel, og Raisi blev betragtet som en af de potentielle efterfølgere, men nu er Mokhber i princippet den midlertidige præsident indtil valget om ca. 45 dage.

Så jeg forventer ikke en ændring fra regeringens side. Hvis der kommer et forsøg på at afholde demonstrationer og blande sig i valgprocessen, hvilket ikke kan udelukkes, så kan situationen blive mere tumultarisk. Men jeg tror, at faren, hvis der sker noget med Iran, er, at vi skal være opmærksomme på, at de er en del af BRIKS, de er en del af SCO, og derfor vil faren for en optrapning til tredje verdenskrig være til stede, når du har en optrapning af konflikten i Mellemøsten, der involverer Iran, så er vi igen på endnu en front på kanten af tredje verdenskrig. Det understreger alt sammen verdenssituationens skrøbelighed og den absolutte nødvendighed af ikke bare at have Oase-planen som et tegn på håb om et nyt paradigme, men at få sat Oase-planen på dagsordenen som en begyndelse på et helt nyt paradigme internationalt. For jeg tror – det har været en af mine dybeste overbevisninger i meget lang tid, og den er blevet stærkere med tiden – at hvis det ikke lykkes os at gøre præcis det, som den Westfalske Fred gjorde, at overvinde alle konflikter: Jeg mener, den Westfalske Fred overvandt 150 års religionskrig i Europa, og de var i stand til at formulere principper for at afslutte krigen og lægge grundlaget for udviklingen af international lov. Det vigtigste er, at man for fredens skyld er nødt til at tage hensyn til den andens interesser; for fredens skyld er man nødt til at tilgive de forbrydelser, der er begået af den ene eller den anden side; for hvis man ikke har benådning, afslutter man ikke voldsspiralen.

Der er folk, der siger: "Nej, men først skal retfærdigheden ske fyldest." Det lyder måske fornuftigt, men

det vil ikke føre til en afslutning på krigen. Man er nødt til at have en periode med forsoning, tilgivelse, en ny begyndelse, opbygning af tillid og en ny start på et højere plan. Det er det, vi er nødt til at gøre i dag, for i de termonukleare våbens tidsalder taler vi ikke bare om et stort antal ofre; vi taler om civilisationens potentielle {afslutning}. Jeg tror, at jo mere folk glemmer det, jo farligere er situationen.

SCHLANGER: Vi har et par spørgsmål mere, men jeg vil gerne bruge et øjeblik på at opfordre folk til at tilmelde sig {Executive Intelligence Review} online {Daily Alert}. Vi har et særligt tilbud, hvis du tilmelder dig nu, kan du få et gratis abonnement i en måned. Hvis folk har lyttet til nogle af spørgsmålene fra dag til dag, så er det de ting, som vores efterretningsteam tager op. Det er det, Helga og resten af Schiller Instituttet tager fat på dag for dag. Jeg synes, det er absolut påtrængende, at folk, i stedet for bare at spekulere eller følge rygterne eller løgnene i mainstream-medierne, får mulighed for at reflektere over de faktiske processer og dynamikker i historien. På den måde bliver man mere effektiv som organisator hos os. Så hvis du går ind på eir.news, kan du finde tilbuddet om et introduktionsabonnement på Daily Alert.

Nu kommer der tre spørgsmål, Helga. Det første er fra Australien og lyder: "Er der nogen opdatering på organiseringen af Oase-planen? Har du nogen nyheder om støtte, og hvad kan du fortælle os om, hvor den står?"

ZEPP-LAROCHE: Nej, Vi har opfølgingskonferencen i København som jeg tror, du allerede kender til. Siden da har flere af os haft fremragende diskussioner på topniveau med diplomater og institutionelle folk fra flere lande, som alle er enige om, at dette er vejen ud af krisen. De har lovet, at de vil fortsætte denne diskussion og gøre deres regeringer opmærksomme på den. Målet med alt dette er, at vi skal have en eller bedre en håndfuld eller et hvilket som helst antal regeringer til rent faktisk at støtte det og begynde at udføre det.

Jeg tror, at hele idéen på nuværende tidspunkt er at

udvikle hele regionen fra Indien til Middelhavet, fra Kaukasus til Golfstaterne. Det er selvfølgelig et gigantisk projekt. Men jeg tror, at hvis der bliver gjort en indsats for at producere ferskvand gennem afsaltning, er der blevet nævnt forskellige metoder – det er ligesom med Nehru, den grønne revolution, som ikke var en økologisk revolution, det var faktisk en landbrugsrevolution ved at øge fødevarerproduktionen i Indien med en størrelsesorden, hvilket Nehru formåede at gøre. Det gjorde han ved at arbejde sammen med de landmænd, der gik med til det (for det var ikke alle, der ønskede at gøre det, nogle ville holde fast i deres gamle metoder). Men da de først så, hvilken succes de landmænd, der gik med til ændringen, havde, blev det en meget attraktiv ændring i landbrugsproduktionen. Jeg synes, man burde gøre noget lignende.

Så hvis der er en regering, som Jordan, eller en anden regering, som er overbevist om, at det er den rigtige måde at gøre det på, så start et projekt hvor som helst i stedet for bare at vente. Naturligvis kræver den egentlige Oase-plan en beslutning, ikke kun af de deltagende regeringer, men jeg tror, at den kræver en egentlig beslutning af alle de store naboer, som er Rusland, Kina, Iran, Indien og Egypten. Det er lande, som ikke er direkte berørt, men de er en slags garanter for et sådant projekt. Så ville det passe fint ind i Bælte- og Vej Initiativet (BRI), som allerede er ved at blive udvidet i forskellige former med CPEC – China-Pakistan Economic Corridor– i Pakistan, med andre projekter i flere lande. Jeg kan kun sige, at vi organiserer til det yderste af vores evner for at forsøge at lægge det på bordet. Så hvad end I seere kan gøre for at hjælpe; hvis I kender diplomater, så diskuter det med dem. Giv dem konferenceprotokollen. Hvis du kender atomfysikere, så gør dem begejstrede. Vi diskuterer med flere atomfysikere, vandforvaltningseksperter og andre, for man er nødt til at organisere et helt samfund af forskere, ingeniører og diplomater for faktisk at fremme dette. Så jeg er faktisk ret optimistisk med hensyn til, at det kan lade sig gøre, hvis der ikke er en stor krig, der forhindrer det hele i at ske. Derfor er det så meget desto mere påtrængende, at du hjælper.

SCHLANGER: Da du lige har diskuteret BRIKS' rolle i regionen, kom der et spørgsmål ind, hvor der blev spurgt:

“Accepterer BRIKS-gruppen nye medlemmer, og hvad er kriterierne for at blive medlem?”

ZEPP-LAROUCHE: Ja, de optager nye medlemmer. Jeg tror, jeg lige har hørt i dag, at Algeriet nu anmoder om at blive medlem, og det bliver accepteret. Der var flere anmodninger, selv efter det sidste topmøde i Johannesburg sidste år i Sydafrika. Der var et sted mellem 30-40 lande, der havde udtrykt interesse. Så jeg tror helt klart, at der er en procedure. I betragtning af at BRIKS ikke er et centraliseret organ som NATO, men det er en slags frivilligt partnerskab af suveræne lande, som alle grundlæggende forbliver suveræne og loyale over for deres egne traditioner. Jeg tror ikke, det er noget, der er, der er ikke en {passe-partout} [hovednøgle], men jeg tror faktisk, der er forskellige forhandlinger og diskussioner for lande om at blive medlemmer. Jeg forventer, at dette vil accelerere i løbet af året, da det næste BRIKS-topmøde vil være i Rusland. Det sidste, jeg har hørt, er, at sherpaerne fra juni og udenrigsministrene mødes i Nizhny Novgorod, og at topmødet finder sted i Kazan, men det bliver under russisk formandskab. I betragtning af de nylige omfattende strategiske diskussioner mellem Putin og Xi Jinping, da Putin besøgte Kina, er jeg ret sikker på, at de diskuterede spørgsmålet om BRIKS-udvidelsen indgående.

SCHLANGER: Vi har et sidste spørgsmål fra en korrespondent i Madison, Wisconsin, som sagde, at hun var meget bevæget over at se de studerendes demonstrationer til støtte for Palæstina. Men, sagde hun, da du talte om den overdrevne reaktion på Den Internationale Straffedomstols afgørelse mod Netanyahu og andre, er det klart, at der var en overdrevet reaktion på de studerende. Hun skriver: “Har volden mod de studerende stoppet dem? Vil demonstrationerne fortsætte?” Det er det spørgsmål, vi har.

ZEPP-LAROUCHE: De seneste oplysninger, jeg har, især fra USA, men også fra nogle europæiske hovedstæder og byer, er, at det vil fortsætte. Hvem ved, om det kan fortsætte i samme form i sommerpausen, men i betragtning af at disse studerende er vågnet op til virkeligheden, og det ved jeg fra mine egne yngre år. Når man som ung virkelig begynder at forstå, hvor absolut uretfærdigt dette verdenssystem er – det oplevede jeg meget tydeligt, især på min rejse til Kina, som

var under kulturrevolutionen. Jeg tog til Afrika og så nogle asiatiske lande. Jeg kom tilbage fra den rejse med den absolutte overbevisning, at underudviklingen i disse lande var så uretfærdig og fratog folk så meget af potentialet til at realisere deres fulde liv, at når man er et ungt menneske og endnu ikke moralsk korrumpet, kan man ikke få det ud af sit system. Kun de mennesker, der lader sig korrumpere, har en tendens til at glemme og tilpasse sig det, der er status quo.

Det er meget tydeligt, at oplevelsen af, hvad der skete i Gaza for mange, mange, hundredtusinder af unge mennesker, har forårsaget denne ændring. I betragtning af at vi befinder os i en så tumultarisk, tektonisk forandring: Vi oplever lige nu sammenbruddet af den liberale orden, fremkomsten af et nyt system af lande, der ønsker et partnerskab mellem ligeværdige, med respekt for det andet land, suverænitet og ikke-indblanding i interne anliggender. Det er en enorm forandring! Det er som om 600 års historie med kolonialisme er ved at være slut. Og jeg tror ikke, der er nogen chance for, at ånden kan puttes tilbage i flasken, for det er en verdensrevolution, der finder sted. Derfor tror jeg ikke, at det vil falde til ro.

Jeg tror, det vil påvirke alle lande, også Tyskland for den sags skyld, for Tyskland er nu fanget i et ægte paradoks. På den ene side har de underskrevet ICC, i modsætning til USA, så de siger, at vi skal holde os til, hvad ICC siger. Men så har de denne totale loyalitet over for Israel, uanset hvilken regering de har, hvilket slet ikke giver mening, for hvis de havde lært noget af historien, ville de have taget ICJ's og nu ICC's parti. Men det vil ikke forsvinde, det er det, jeg prøver at sige.

Så vi vil i den næste periode gennemgå en proces, hvor modsætningerne, dobbeltmoralen og paradokserne vil blive mere og mere tydelige. Jeg tror, det giver os mulighed for at overbevise flere mennesker om, at hvis vi tilslutter os det nye paradigme, hvis vi får europæerne og amerikanerne til at sige: "Lad os bare samarbejde med den Globale Majoritet", så kan alle konflikter løses. Jeg tror, det lyder umuligt, hvis man lytter til nogle af høgene og krigsmagerne, men jeg tror, at folk er interesserede i, at vi tilslutter os den Globale

Majoritet. Så du bør hjælpe os med at gøre det.

SCHLANGER: Jeg har ikke flere spørgsmål. Er der noget, du vil sige til sidst?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, du virkelig skal forstå, at dette er et helt enestående historisk øjeblik, som aldrig, aldrig har eksisteret før, fordi vi aldrig er blevet konfronteret med faren for atomkrig på samme måde. Cubakrisen bragte os tæt på, men sammenlignet med det, vi har nu, var Cubakrisen en børnefødselsdag. Det kan jeg kun understrege på det kraftigste.

På den anden side tror jeg, at hvis vi kommer ud af den nuværende dynamik og ind i en verden, hvor nationer arbejder sammen, så har vi mulighed for at overvinde fattigdom. Vi har videnskab og teknologi nok til at gøre livet for alle mennesker på planeten leveligt og smukt og fuld af chancer for at realisere alle de potentialer, der ligger i menneskers eksistens.

Så det er på tide at blive politisk, og det skal vi helst blive sammen med Schiller Instituttet. Så øges vores chancer for, at vi kommer ud af dette på en positiv måde, med jeres handlinger: Så gør det!

SCHLANGER: Helga, tak fordi du kom i dag. Forhåbentlig ser vi dig igen i næste uge.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, til næste uge.

Krigens tåge sænker sig over Iran, men visse ting står helt klart

Ikke korrekturlæst

19. maj 2024. Nedstyrtningen af den iranske præsident Ebrahim Raisi's helikopter søndag den 19. maj har sat verden på den anden ende. Tidligt mandag morgen (20. maj), Teheran-tid,

meddelte iranske statsmedier, at præsident Raisi, udenrigsminister Amir-Abdollahian og alle andre i helikopteren var døde. Nyheden kom efter en timelang eftersøgning i regn og tåge, som omfattede dusinvis af eftersøgningshold fra flere nationer.

Der er mange spørgsmål omkring denne situation, og næsten alle er ubesvarede. Kun få dage efter mordforsøget på den slovakiske premierminister Robert Fico, en stor modstander af NATO's krig i nabolandet Ukraine, er det indlysende spørgsmål, om dette også var et mordforsøg i håb om at opnå noget mere skummelt. Der er ingen tvivl om, at der er mange, som gerne så Raisi dræbt og Iran – sammen med resten af regionen – kastet ud i kaos.

Men først skal vi zoome ud og overveje, hvad vi ved om den nuværende situation. Helga Zepp-LaRouche understregede i sine bemærkninger til Den Internationale Fredskoalitions møde den 17. maj, at verden befinder sig i en "førkrigssituation", der er kendetegnet ved de vestlige elites stigende desperation efter at holde fast i deres kollapsende og miskrediterede "regelbaserede orden". I en sådan situation kan visse begivenheder potentielt blive store brændpunkter for optrapning langt ud over, hvad der ellers ville være forventet.

Helt centralt i denne situation er det igangværende kollaps af NATO's stedfortræderkrig i Ukraine og den tilsyneladende rationalitet hos dens fortalere. I strid med alle tidligere normer nægtede Pentagons talsmand i sidste uge at sige, at USA er imod Ukraines brug af amerikanske våben til at angribe dybt inde på russisk territorium. Der er endda rapporter om, at USA overvejer at hjælpe Ukraine med at angribe russisk territorium fra før 2014, hvilket implicit ville gøre landet til en direkte deltager i krigen. Dette sker, mens selv Ukraines mest standhaftige forsvarere indrømmer, at Kiev-regimet er på vej mod et uskønt nederlag.

Og efter mere end seks måneders folkemordskrig mod palæstinenserne er Israel begyndt at krakelere i fugerne. Benny Gantz, en af koalitionsministrene i premierminister Benjamin Netanyahus regering, truede med at trække sig fra koalitionen, hvis der ikke blev vedtaget en egentlig plan for "dagen derpå" – et træk, som sandsynligvis ville kaste regeringen ud i kaos. Det følger efter lignende udtalelser fra forsvarsminister Yoav Gallant tidligere på ugen. Og samme aften som Gantz' udtalelse gik titusinder af israelske borgere på gaden i Tel Aviv for at kræve Netanyahus afgang.

Det er også værd at bemærke den overdrevne indsats fra nogle i Vesten for at presse på for endnu en "farvet revolution" i Georgien, hvor Det Hvide Hus endda truer med at sanktionere georgiske parlamentsmedlemmer, som stemmer for et lovforslag, der kræver gennemsigtighed i den udenlandske finansiering af NGO'er. Når man tænker på, at dagens ukrainske krise har sine rødder i Maidan-protesterne i 2013-2014, er det en vigtig udvikling at holde sig for øje.

Samtidig fortsætter et nyt paradigme for relationer mellem nationer med at blomstre, illustreret ved det tætte forhold mellem den russiske præsident Vladimir Putin og den kinesiske præsident Xi Jinping under deres møder den 16.-17. maj i sidste uge. Det seneste tiltag i denne retning er KazanForum, som finder sted den 14.-20. maj i Kazan, Tatarstan, en republik i Rusland, med 11.000 deltagere fra 80 nationer. Russia-Islamic World Strategic Vision Group, der mødtes som en del af begivenheden, gav deres topmøde den passende titel: "Den russisk-islamiske verden: En fair multipolær verdensorden og sikker udvikling."

Som man kan se, er der en umiskendelig virkelighed i verden i dag, som kun vil blive løst, hvis nok ledende stemmer i Vesten kan træde frem for at ændre denne underliggende dynamik, der driver verden mod et atomart opgør. Der er brug for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager højde for, at der findes en fælles interesse blandt alle nationer, og som

kan danne grundlag for fred og stabile relationer.

Indtil da står vi på randen af en total krig, hvor tilsyneladende isolerede begivenheder, som det var tilfældet med mordet på ærkehertug Franz Ferdinand i 1914, nogle gange udløser enorme og ukontrollerbare konsekvenser. Og uanset hvad der kommer frem eller ikke kommer frem om omstændighederne omkring den iranske præsident Raisis død, er det sandsynligt, at verden netop er kommet meget tættere på et sådant udbrud.

Foto: X/Sulaiman Ahmed

Verdens 'før-krigs'-fase vil ikke vare længe

Ikke korrekturlæst.

18. maj 2024

Der er ingen tvivl om, at verden nu befinder sig i en "førkrigsfase", hvor der er fare for total krigsførelse og atomar udslettelse, medmindre den bliver bragt tilbage fra afgrunden. Hvor længe vil "førkrigsfasen" vare?

De farligste, men ikke de eneste, krisezoner involverer det vanvid, der er sat i værk mod Rusland via Ukraine, Kinas fremfærd i Stillehavet og Netanyahus Israels folkemorderiske handlinger mod Palæstina. Disse konflikter kommer direkte fra det dødelige kulturelle og ledelsesmæssige forfald i Vesten.

Samtidig er verdens positive dynamik, som ses i det nyligt bekræftede samarbejde mellem Rusland og Kina, det voksende lederskab af den antikolonialistiske, udviklingsvenlige Globale Majoritet. Det er bydende nødvendigt for os alle at

stoppe vanviddet med krig og økonomisk sammenbrud.

Schiller Instituttets og de samarbejdende netværks intervention for fred gennem udvikling, især Den Internationale Fredskoalition (IPC), er afgørende for at vinde over faren for verdenskrig og folkedrab. Ved at skabe en fælles vision og en aktiv dialog om alle udviklingselementer – som i Lyndon LaRouches Oase-plan – skabes rammerne for tilsyneladende umulige “politiske” løsninger på ellers tilsyneladende håbløse evindelige klagepunkter. Dette universelle fredsprincip kommer til udtryk i fælles fordele fra vand- og elsystemer, rigelig mad til alle, forebyggelse og helbredelse af sygdomme, kulturel respekt og fremskridt.

Allerede nu diskuteres detaljer fra ekspertpanelerne på Schiller Instituttets internationale konference om “Oase-planen” den 13. april i hele netværk, lige fra vandekspertter i Tyrkiet, et førende center for hydrauliske styringssystemer, til eksperter i politik og atomkraft på ministerniveau i det sydlige Afrika. EIR Daily Alert på EIR.news fremmer det umiddelbare engagement i sådanne internationale netværk.

I dag ved demonstrationen i Washington D.C. til minde om Nakba i 1948 og for at afslutte folkemordet på palæstinenserne i Gaza, proklamerede et stort banner fra Schiller Instituttet: “Fred gennem udvikling: Byg LaRouches Oase-plan”. Det smukke kort på banneret illustrerer de nødvendige elementer – vandtransport, afsaltning, atomkraft, transport, nye byer. Tusinder demonstrerede i London i dag, og demonstrationer og protester har fundet sted over hele verden hele ugen.

I modsætning hertil tager USA's nationale sikkerhedsrådgiver Jake Sullivan i weekenden til Israel for at tale med premierminister Benjamin Netanyahu og i realiteten bede om en lille smule begrænsning af de israelske forsvarsstyrkers folkemord på Gaza. Sullivan vil sige: Prøv at gennemføre et målrettet folkemord, ikke et omfattende folkemord.

Sullivan er i Saudi-Arabien i dag, inden han tager til Israel i morgen. Rejsen er Biden-administrationens ynkelige svar på præsident Bidens advarsel fra de sidste par uger om, at Israel ikke skulle foretage et masseangreb på Rafah, for så ville USA reagere. Faktisk er IDF's angreb på Rafah allerede i fuld gang.

Der er voldsomme IDF-bombardementer mod Rafah i syd, mod Jabalia-flygtningelejren i nord og mange andre steder i Gazastriben. Hundredtusinder af mennesker er flygtet fra Rafah, men de er ikke i sikkerhed nogen steder, og de er desperate og i nød. Det officielle dødstal er 35.400. På Vestbredden gennemførte IDF et luftangreb på et mål i Jenin.

I Ukraine er den seneste snak fokuseret på, hvordan og hvornår man yderligere kan give Kiev-regimet mulighed for at slå til inde i Rusland og udstationere NATO-tropper direkte i Ukraine under et hvilket som helst spinkelt påskud. Dette kom op i og omkring mødet den 16. maj mellem NATO-medlemmernes militære ledere i Bruxelles. Hvad med USA's accept af Kievs anmodning om at sende tropper ind for at træne ukrainske soldater på tæt hold? Den amerikanske stabschef, general Charles Q. Brown, sagde ikke ligefrem nej. Han sagde: "Vi skal nok nå dertil med tiden," fortalte han til journalister om bord på flyet på vej til NATO-mødet den 16. maj.

Tidligere NATO-generalsekretær Anders Fogh Rasmussen heppede fra sidelinjen og sagde til CNN, at alle restriktioner på Ukraines brug af vestlige våben, hvor som helst de ønsker det, dvs. inde i Rusland, skal ophæves. "Ukraine skal vinde, ikke bare overleve."

Hvad har USA at tilbyde ud over våben og krigsførelse? Valgfri medicin, valgfrit køn og andre "rettigheder", alt sammen undtagen en nations suveræne ret til at kultivere sin befolkning, som den finder det bedst. Understatssekretær for civil sikkerhed, demokrati og menneskerettigheder Uzra Zeya tager på en rundrejse i Centralasien 19.-23. maj for at fremme

det, hun kalder "værdier". I mellemtiden udsendte det amerikanske udenrigsministerium den 17. maj, den internationale LGBTQI+-dag, en "verdensomspændende advarsel" til alle amerikanske borgere, der rejser, fordi de kan støde på terrorisme, og de skal især "være opmærksomme på det øgede potentiale for vold mod LGBTQI+-personer og -begivenheder, der er inspireret af udenlandske terrororganisationer."

På den menneskelige side kommer der opfølgende meddelelser fra møderne mellem den russiske og den kinesiske præsident den 16.-17. maj og den kinesisk-russiske udstilling i Harbin den 16.-21. maj. For eksempel vil eksporten af sojabønner, som allerede er i gang fra det østlige Sibirien til Kina, blive intensiveret så hurtigt som muligt.

Alle menneskers og nationers stemme for fred gennem udvikling vil gøre hele forskellen, og den skal høres nu. Gør "Oaseplanen" til et kampråb for menneskeheden. Der er ingen tid at spille.

Foto: EIRNS/Stuart Lewis

Helga Zepp-LaRouche holder tale til Den Internationale Fredskoalition Nr. 50, fredag den 17. maj 2024

Ikke korrekturlæst

{{Anastasia Battle:}} Velkommen alle sammen. Når du deltager, skal du sørge for at vælge tolkning i bunden af din skærm... Vi

har engelsk, spansk, tysk og fransk: Vi er faktisk den Internationale Fredskoalition, med folk til stede fra hele verden. ...

Velkommen alle sammen: Dette er Den Internationale Fredskoalition, og dette er uge 50, og tak fordi I er med. Jeg kan se nogle nye ansigter, tak. Sørg for at præsentere jer selv i løbet af den generelle diskussionsperiode. Det kommer til at foregå på den måde, at vi har nogle oplægsholdere til at begynde med, som vil give præsentationer, rapporter og analyser af, hvad der sker i verden, og så har vi en generel diskussion, som er åben for alle, 3 minutter til hver.

Vi har tydeligvis haft en meget intens uge med mordforsøget i Slovakiet. Og som I så i den besked, der blev sendt ud, er vi nødt til at gøre meget mere for at undersøge dette, og hvad der virkelig foregår. Men det står ret klart for mig, og andre kan bidrage med deres analyser, at dette var planlagt som et generelt angreb på alle, der ønsker at afslutte krigen mellem Ukraine og Rusland, og sandsynligvis mere end det. Vi bør også se på, hvad potentialet er andre steder.

Jeg vil gerne placere det i forhold til, hvad der foregår i verden, og det, vi gør som Den Internationale Fredskoalition, og som bringer folk sammen fra så mange lande som muligt for faktisk at organisere sig for ægte fred, er utroligt vigtigt, og vi vil helt sikkert blive ved med at fremhæve Oaseplanen som en kerne af et udtryk for dette, for fred i Sydvestasien. Vi vil have mere diskussion om det, og jeg vil også inkludere dagsordenen i chatten om et øjeblik, så folk kan se alle de forskellige talere, vi har linet op i dag.

Og dermed går vi i gang med Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller Institutet og også initiativtager til Den Internationale Fredskoalition.

{{Helga Zepp-LaRouche:}} Ja, goddag. Lad mig først og fremmest hilse på jer alle sammen. Den store begivenhed i de seneste dage er naturligvis mordforsøget mod Slovakiets

premierminister Robert Fico. Da Ungarns premierminister Viktor Orbán kommenterede det, sagde han, at han mener, at det skal ses i sammenhæng med forberedelserne til en krig mod Rusland. Jeg tror desværre, at det ser meget sandsynligt ud.

Nu bringer det mindet om Sarajevo frem, som også var et såkaldt attentat, men det var ikke en isoleret begivenhed, men en del af en lang, lang forberedelse til Første Verdenskrig, og det bør derfor på en måde ikke være overraskende, at der var en opfølgning: En serbisk statsborger blev arresteret, fordi han udsendte en dødstrussel mod [Serbiens] præsident Vucic, og også en radio ordstyrer i Belgien lavede en ekstremt usmagelig joke ved at sige i radioen: "Se, det er muligt at skyde premierminister De Croo – gør det bare. Gør det bare." Han blev naturligvis straks smidt ud, men ikke desto mindre.

Naturligvis er de vestlige mainstream-medier fortsat med at bagtale Fico og sige, at det var hans egen skyld, fordi han polariserede folk, selvom han kun sagde, hvad de fleste mennesker i Slovakiet tænker; og at han endda blev bagtalt for at være russisk agent, at det var hans egen skyld. Under alle omstændigheder, hvad var den såkaldte polarisering af premierminister Fico? Jo, han sagde, at sanktionerne mod Rusland viste sig at være nytteløse. Han var stærkt imod Ukraines integration i NATO; han blokerede for våbenleverancer fra Slovakiet til Ukraine, som den tidligere regering havde aftalt, og han sagde, at krigen opstod, fordi nazisterne terroriserede folk i Donbass, og det brødte løfte om, at NATO "ikke ville bevæge sig en tomme mod øst" efter Tysklands genforening. Så det er alt sammen ting, som deles af omkring 70 % af den slovakiske befolkning, og derfor var det ikke polariserende, men han sagde det, som de mennesker, der valgte ham, ønskede, at han skulle sige, hvilket er en sjælden egenskab nu om dage, fordi de fleste valgte mennesker ikke længere repræsenterer de mennesker, der har valgt dem.

Så selvfølgelig er konteksten for dette mordforsøg – på dette tidspunkt er han stadig i livstruende tilstand ifølge de

seneste rapporter, og den 71-årige mand, der skød, tilhørte en organisation ved navn "Progressive Slovakia": Det er dem, der går ind for EU's værdier, og det er faktisk dem, der polariserer Slovakiet, kan man sige. Men det skal naturligvis undersøges nærmere, for spørgsmålet er, om han virkelig var en "ensom morder"? Blev han opmuntret? Alt det bliver undersøgt lige nu.

Konteksten for dette er, og selvom jeg mener, at Orbán's karakteristik, at det skal ses som en del af forberedelserne til en krig med Rusland, er en meget hurtig forværring af den strategiske situation i Europa; der sker en hurtig degenerering af demokratiet i mange europæiske stater, hvor ytringsfriheden bliver stadig mere vanskelig. Naturligvis alle de forskellige provokationer, som vi allerede behandlede i sidste uge: Macrons ønske om at sende tropper til Ukraine; Camerons besked til ukrainerne om, at de kan bruge krydsermissiler til at nå dybt ind på russisk territorium – dette i øvrigt på trods af, at præsident Putin i mellemtiden havde svaret på alle disse provokationer ved at annoncere manøvrer med de taktiske atomvåben for første gang, som reaktion på vestlige provokationer, dvs. uden for rutinemæssige manøvrer. Og det til trods for, at udenrigsminister Blinken bekræftede, at ukrainerne kan gøre med de våben, som USA har leveret, hvad de vil, hvilket i bund og grund er at skrue bissen på.

Så naturligvis er der ingen andre end Orbán og Fico, der taler seriøst om en diplomatisk løsning. Alle de andre taler dybest set om at gøre Tyskland "krigsklar", ligesom Pistorius; eller fortsætter snakken om, at Rusland skal besejres, hvilket bliver mere og mere absurd i betragtning af, at alle er enige om, at Ukraine ikke kan vinde denne krig, simpelthen fordi alle våben i verden ikke vil kompensere for det faktum, at de er ved at løbe tør for soldater, fordi der allerede er blevet dræbt for mange i denne krig. Jeg tror, det er den klare sammenhæng i situationen.

Sammenlign det nu med Putins vigtige, hvis ikke historiske, statsbesøg i Kina. Både Putin og Xi Jinping bekræftede samarbejdet på mange, mange områder, uddybning af venskabet, strategisk partnerskab osv., hvilket fik Michael Pillsbury, en kendt amerikansk strateg (jeg tror, han arbejder for Heritage Foundation), til at kommentere dette Putin-besøg og det strategiske partnerskab mellem Rusland og Kina og sige, at det er den største fejltagelse i min levetid at lade dette ske. Det hænger naturligvis sammen med idéen om, at der kun er én hegemon, og at man ikke kan tillade, at der opstår andre partnerskaber og anden multipolaritet. Jeg ved, at vi snart vil høre nogle meget, meget afslørende ord fra Jeffrey Sachs, som jeg synes er meget skræmmende, i betragtning af at han helt sikkert er en person, der kender magtstrukturen i USA meget godt.

Jeg kunne nævne en masse andre ting, men jeg tror, jeg vil lade det blive her: Jeg tror, at vi med mordforsøget mod Fico og endda antydninger med hensyn til Vucic og nu også Belgiens premierminister De Cross, at vi tydeligvis befinder os i en førkrigssituation, som vi absolut må finde måder at komme ud af på. For hvis dette fortsætter, kan det være et spørgsmål om meget kort tid, før det er for sent.

Vi skal huske på, at Alex Karp fra Palantir ses på en video, hvor han siger, at studenterprotesterne i USA og andre steder, men især i USA, som reaktion på det, der sker i Gaza, truer fortællingen, og at Vesten er ved at miste kontrollen over fortællingen, og at det er det, spillet drejer sig om.

Nu talte Fico naturligvis ikke om fortællingen/narrativet. Jeg tror, man er nødt til at se en forbindelse til alle disse ting, så derfor er det ekstremt vigtigt, at den sydafrikanske regering igen griber ind over for Den Internationale Domstol for at gøre opmærksom på, at ingen af Den Internationale Domstols tidligere kendelser eller anbefalinger er blevet fulgt af Israel, og de kræver, at domstolen omgående griber ind i den igangværende, helt utrolige situation, som nu finder

sted med IDF's angreb på Rafah.

Så jeg tror, det er hovedpunkterne i det, jeg ville sige. Men vi skal selvfølgelig være klar over, at vi helt klart kommer centimeter for centimeter tættere på et punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage. Det kræver naturligvis, at vi virkelig rusker op i de mennesker, som stadig tror, at dette er en normal periode: Vi er på vej mod et beslutningspunkt, og vi er nødt til at katalysere de vestlige lande, på trods af alle odds, ind i ideen om, at vi er nødt til at samarbejde med Rusland, med Kina; at disse lande ikke er fjenden, at der er en ny økonomisk verdensorden på vej med den Globale Majoritet. Den eneste måde, jeg forstår det på, er, at vi får folk i Vesten til at forstå, at der ikke er nogen nødt til at have alt det, at vi er nødt til at have en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til hvert eneste lands interesser på planeten, og at det nye navn for fred er udvikling, og derfor er Oase-planen et gigantisk skridt i denne retning.

Så jeg vil lade det blive ved det, som en introduktion. ...

{{I diskussion}}

{{Battle:}} Tak til [navn tilbageholdt] for at slutte sig til os. Jeg vil inkludere linket til Nonviolence International i chatten. Jeg ville også høre, om Helga Zepp-LaRouche, om du havde et svar til [navn tilbageholdt] eller til nogen anden, der har talt indtil videre i dag?

{Zepp-LaRouche:}} Jeg vil bare sige, at spørgsmålet om, hvorfor det internationale samfund står og ser på dette, i virkeligheden fører os til kernespørgsmålet: Nemlig om vi stadig har den moralske evne til at overleve? For hvis vi ikke kan gribe ind, når der foregår et folkedrab for øjnene af hele verden, så giver det en dom over os! Så jeg kan kun appellere til jer alle, lyttere og seere: Hjælp os med virkelig at få budskabet ud, at vi virkelig er nødt til at ændre paradigmet. Og det eneste lille tegn på håb, jeg kan give [navn

tilbageholdt], er, at de reaktioner, vi fik på Oase-planen fra de mennesker, der faktisk begyndte at studere den, var ekstremt positive og optimistiske. Vi har flere lande, som gennem deres ambassadører allerede har støttet Oase-planen, og mange andre, som ikke er diplomater, men bare almindelige mennesker, har også gjort det.

Så det, vi ønsker at gøre, er absolut at øge denne kampagne, indtil vi får en håndfuld regeringer fra Sydvestasien, men støttet af nogle af de store naboer og ethvert andet land, der ønsker at være en del af det, til at sætte denne Oase-plan på den internationale dagsorden for alvor, hvilket sandsynligvis skal tage form af at organisere en stor international konference, helst på stedet i Mellemøsten, og gøre den så kendt, at den bliver en inspiration for alle: Israelere, palæstinensere, men også folk fra Yemen, Libanon, Syrien, Irak, Afghanistan – alle disse lande har enorme økonomiske behov, lider under humanitære kriser, og de har brug for en udformning af en Oase-plan for deres egne lande.

Så jeg kan kun sige: Udrust dig med det materiale, vi har produceret indtil videre, som er den 14 minutter lange video af Jason Ross; så har vi de 6 eller 7 timer fra konferencen den 13. april; vi har forskellige kortere videoer og introduktioner og vi har naturligvis [den skrevne tekst]; og vi opfordrer folk til at give deres underskrift for at godkende planen. Udstyr dig selv med alt dette, og hjælp os med virkelig at sprede det. For jeg er overbevist om, at hvis folk vidste, at der findes en løsning, en løsning, som kunne ændre folkets holdning – måske ikke den herskende elite i hvert enkelt tilfælde, men folket ville blive inspireret, så er en positiv fremtid mulig.

Det er mit svar til dig [navn tilbageholdt]. ...

{{Q:}} Mange tak, det vil vi gøre.

{{Battle:}} Tak [navn tilbageholdt] og tak, Helga. ...

Afsluttende bemærkninger

{{Dennis Speed:}} Jeg tror, at Helga nu er klar til at svare ...
Hvorfor går du ikke i gang?

{{Zepp-LaRouche:}} Der er kommet meget på bordet, og jeg vil gerne kommentere et par ting. Den ene er, at vi skal prioritere at stoppe folkemordet i Palæstina og Gaza, men vi må ikke glemme det større billede, som den palæstinensiske situation kun er en del af. For forsøget på at myrde Slovakiets premierminister Robert Fico er faktisk en del af – og jeg er enig med Ungarns premierminister Viktor Orbán – det er en del af forberedelserne til, hvad der skal ske mod Rusland. Og det er en del af den store geopolitiske indsats fra det kollapsende neoliberale imperium for at forsøge at stoppe fremkomsten af en anden model.

Det, der sker i både Slovakiet og Georgien lige nu, og vi vil offentliggøre dette i den næste periode, når vi har afsluttet vores undersøgelse, men der er faktisk nøjagtig den samme farvede revolution i gang i Georgien, i Ungarn, den er forsøgt mod Serbien og i Slovakiet; og alle modtager massive mængder penge fra USA og også andre lande, men især fra USA, med det specifikke formål (citat) “at nå målene og intentionerne i amerikansk udenrigspolitik.” Og med den målsætning bliver dusinvis af NGO'er finansieret af de sædvanlige, National Endowment for Democracy, Freedom House og de sædvanlige syndere, som har været involveret i farvede revolutioner over hele verden.

I Georgien er den formodede årsag, at regeringen er ved at gennemføre en lovgivning, der tvinger til åbenhed om udenlandsk finansiering af NGO'er, og som siger, at hvis en NGO modtager mere end 20 % af sin finansiering fra udlandet, skal den registreres. Nu kalder mainstream-medierne det straks for “den russiske lov”. De kunne lige så godt have kaldt det den “amerikanske lov”, for i USA har man “Foreign Agents Registration Act”, som tvinger folk, hvis de modtager økonomisk støtte fra udlandet, til at registrere sig som agent for en fremmed magt.

Så dette er et typisk eksempel – dette er en løbende ting, og jeg kan kun bede dig om at abonnere på vores {Daily Alert}, fordi du skal følge den daglige udvikling, som lige nu sker med en accelereret hastighed, for at vide præcis, hvor du skal sætte ind med din prioriterede indsats. Vi er faktisk nødt til at være involveret i det hele, ikke kun i et aspekt.

Jeg vil også gerne kommentere meget kort, og jeg tror, Dennis, at du måske har en god idé ved at tænke, at vi er nødt til at have en taskforce til at diskutere ikke-vold eller vold, for jeg vil gerne svare på det, som [navn tilbageholdt] sagde: Jeg ved, at selv Sankt Augustin argumenterede for legitimiteten af "retfærdig krig". Men på Augustins tid havde man endnu ikke atomvåben. Jeg tror, at på det seneste, med fremkomsten af termonukleare våben, kan krig ikke længere være et middel til at løse konflikter, og for den sags skyld bør vold ikke være et middel til at løse konflikter, fordi det ikke svarer til menneskets ædle karakter. Vi er ikke nogle dyr, der kæmper for at få noget mad, og som dræber hinanden i et legitimt forsøg på at skaffe os noget at spise. Vold er en form for manglende udvikling af menneskers karakter. Vi er mennesker! Og vi er nødt til at have en idé om, at vi skal forædle vores sjæl, vores identitet, hvor vi er i stand til at løse enhver konflikt gennem dialog, gennem diskussion, gennem diplomati og statskunst. Det er en absolut forudsætning for, at vi kan komme ud af denne utrolige historiske periode, og derfor er jeg meget glad for, at Jeffrey Sachs tidligere nævnte encyklikaen [{Fratelli Tutti}], der henviser til den [barmhjertige samaritaner]. For hvis du husker det, var det i Schillers {Æstetiske breve}, faktisk hedder de [{Kallias breve}], han beskriver den barmhjertige samaritan som værende den smukke sjæls egenskab, den person, der gør det gode uden nogen henvisning til sin egen fordel eller hvad han måtte have som ulempe, bare at se, når nogen er i nød, at træde frem og gøre det, der skal gøres, er den menneskelige kvalitet, som vi alle, hver især, skal forsøge at opnå. For hvis vi ikke ændrer os selv, hvis vi ikke ændrer os individuelt til at blive bedre

mennesker, vil vi ikke være i stand til at overvinde denne ondskab i verden. Og jeg tror, det hænger sammen med alle vores bestræbelser.

Hvad angår Jose og idéen om en ny konference, så er jeg faktisk allerede i gang med at diskutere med flere mennesker om at afholde en sådan internetkonference, og vi vil afslutte denne diskussion og sandsynligvis offentliggøre det om et par dage, som du kan finde på chatten og på internettet og på vores hjemmeside, og vi vil informere dig. Vi vil helt sikkert optrappe denne organisering, for hvis vi ikke får et flertal af mennesker til at stoppe disse handlinger, våben til Israel, våben til Ukraine, alle de ting, som gør dette – at fodre NGO'erne til nye Maidan-kup i flere lande – mener jeg: Vi er tættere på Tredje Verdenskrig, end folk måske er klar over. Og jeg sympatiserer med [navn tilbageholdt] og [navn tilbageholdt] før: Jeg synes, vi skal være bange. Når jeg tænker på situationen, synes jeg absolut, at det er den værste situation, menneskeheden nogensinde har befundet sig i. Men vi er nødt til at omdanne den følelse til energi for at forsøge at ændre den, for det nytter ikke noget bare at være følelsesmæssigt oprørt. Vi er nødt til at bruge den energi, der kommer fra bekymringen, til at blive mere aktive og katalysere flere mennesker til at gøre det samme.

Så vær venlig at abonnere på {Daily Alert}, for man er nødt til at følge disse begivenheder dag for dag og også holde øje med, hvordan løsningerne ser ud. Jeg tror, vi skal få folk til at forstå, at vi er nødt til at alliere os med den Globale Majoritet og ikke betragte Rusland og Kina som fjender, hvor krig er uundgåelig. Det er en helt forkert idé, som vil føre til ødelæggelse af hele civilisationen. Men på den anden side, hvis USA og de europæiske nationer ville strække deres hænder eller arme ud og sige: "OK, lad os prøve at afhjælpe de største problemer i verden, herunder sult, underudvikling, mangel på medicin, mangel på ferskvand, mangel på energi, og lad os samarbejde om at løse disse problemer, f.eks. i en

global Oase-plan.”

Det ville være meget, meget nemt at gøre! Men vi har brug for en ændring i folks tankegang, og folk skal have den idé, at vi hver især skal blive en barmhjertig samaritaner, en smuk sjæl, og hvis vi katalyserer den følelse, tror jeg absolut, at vi kan gøre en ende på imperiets tyranni.

Politisk orientering den 17. maj 2024 med formand Tom Gillesberg Verden efter vores diplomatseminar i KBH: Stop drabene og genopbyg Gaza og regionen med Oase-planen

Se videoerne fra Schiller Instituttets diplomatiske seminar:
Se de tre videoer: Schiller Instituttets diplomatseminar i
København den 8. maj 2024:

Stop drabene og begynd at genopbygge Gaza og regionen med
Oase-planen: LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling:
<https://schillerinstitut.dk/si/?p=37038>

Uddrag fra rapporten om seminaret:

Helga Zepp-LaRouche, via videolink fra Tyskland, grundlægger
og leder af Schiller Instituttet og har i årtier samarbejdet
med sin mand, Lyndon LaRouche (1922-2019), om
udviklingsdiplomati.

H.E. Ambassadør Prof. Dr. Manuel Hassassian, Den Palæstinensiske Myndigheds ambassadør i Danmark. Disse to fortsatte i dialog deres udvekslinger, der blev indledt på den tidligere internationale Schiller Institut-konference den 13. april, herunder om det presserende spørgsmål om, hvorvidt "politiske" forskelle skal løses, før "økonomisk" udvikling kan gennemføres.

Hussein Askary, Schiller Instituttets koordinator for Sydvestasien, som er medforfatter til Schiller Instituttets bog fra 2017: *Extending the New Silk Road to Southwest Asia and Africa*, og har lavet den arabiske oversættelse af EIR-bogen: *The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge*.

Helga begyndte sin præsentation med titlen: "Oase-planen: Fred kan kun opnås gennem udvikling" med de forfærdelige nyheder om starten på det israelske angreb på Rafah. Hun gav en global strategisk analyse af faren for regional og global krigsførelse og beskrev truslen om endog atomkrig fra optrapningen i Sydvestasien og som en udløber af NATO-Ukraine-Rusland-konflikten.

Hun opfordrede diplomaterne til at samarbejde om at fremme "Oase-planen" som en løftestang for at nå frem til et nyt paradigme og en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, den eneste vej ud af den eksistentielle krise, som verden gennemgår. Hun beskrev sine ti principper for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som hun udsendte til international diskussion i 2022. Udskriften af hendes bemærkninger i deres helhed er tilgængelig i dette nummer af EIR.

Stop drabene, begynd genopbygningen

H.E. Amb. Prof. Dr. Hassassian talte om temaet "Stop drabene og start genopbygningen". Han holdt en meget skarp tale om den igangværende tragedie for det palæstinensiske folk, konfliktens historie og hvad der er nødvendigt for at stoppe folkedrabet. Ambassadøren opfordrede de 12 lande, der var

repræsenteret på seminaret, og det internationale samfund til at handle for at stoppe drabene, og han understregede behovet for en politisk løsning baseret på palæstinensisk suverænitet og understøttet af økonomisk udvikling. Diskussionen omfattede spørgsmålet om en to-statsløsning for Israel og Palæstina.

Ambassadør Hassassian taler ud fra lang erfaring og engagement. Han er tidligere ambassadør i Storbritannien og Ungarn. Han var vicepræsident for Bethlehem University på Vestbredden og professor ved University of Maryland, hvor han udviklede et kursus i konfliktløsning mellem Israel og Palæstina. Han var PLO's chefrådgiver i spørgsmålet om Jerusalems status. Han har en kandidatgrad i internationale relationer fra University of Toledo, Ohio, og en ph.d. i statskundskab fra University of Cincinnati, Ohio.

Se hans interview 15. marts 2024 med Schiller Institutet.

LaRouches Oase-plan

Hussein Askary præsenterede konkrete områder af den økonomiske geografi og udviklingsprincipperne i Oase-planens tilgang under emnet "Det umulige er selvpålagt: Fred gennem økonomisk udvikling er den eneste vej frem i Vestasien." Han udfordrede især aksiomerne bag nulvækstbevægelsen og dens politiske udtryk. Han forklarede, at udviklingsprincipper er baseret på den virkelighed, at menneskehedens kreativitet forvandler naturen.

Askary brugte eksempler fra sin nylige rejse til Xinjiang for at vise den kinesiske udviklingspolitik for at gøre ørkenen grøn. Diskussionen inkl. om verden er overbefolkede, og om terrorisme i Vestafrika, hvor han understregede behovet for økon. udvikling..

Et konkret forslag blandt debattørerne er, at Oase-planen skal være på dagsordenen på nogle af de symposier om sikkerhed, der hvert år afholdes af fonde og nationer. Palæstinensiske stemmer kunne formelt anmode om dette. H.E. Ambassadør Prof. Dr. Hassassian tilføjede at få diskussionen i gang på

universiteterne og understregede vigtigheden af Oase-planen som en katalysator for økonomisk udvikling og Schiller Instituttets og LaRouche-bevægelsens arbejde med at fremme den...

Helga sagde efter mødet: "Det var et ekstremt vigtigt opfølgningsmøde på diplomat- og ambassadørniveau, og ud af dette møde kom en fuldstændig forpligtelse til at fortsætte organiseringen, løfte den op på et højere niveau ved at forsøge at få en stor international konference med deltagelse af stater om behovet for alvor at sætte Oase-planen, udviklingsplanen for hele regionen Sydvestasien, på dagsordenen."

Kontakt os: +4 53 57 00 51 si@schillerinstitut.dk

Dansk: www.schillerinstitut.dk

Vejen frem er klar – hvorfor ikke tage den?

16. maj 2024

En ny verdensorden er ved at blive skabt, som "Vesten" gør klogt i at tilslutte sig i stedet for at modarbejde.

Ruslands præsident Vladimir Putin er i Kina på sin første internationale rejse, siden han den 7. maj blev indsat i sin nye periode som præsident. Det er 75-årsdagen for etableringen af diplomatiske forbindelser mellem Rusland og Kina, og lederne af de to permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd underskrev aftaler og en fælles erklæring om at uddybe deres partnerskab i den nye æra. Mens han er i Kina, vil Putin deltage i den ottende Kina-Rusland-udstilling, som finder sted

i Harbin den 16.-21. maj. Tusindvis af erhvervsfolk vil deltage.

På deres fælles pressekonference understregede de to præsidenter vigtigheden af Ruslands BRICS-formandskab i år og Kinas overtagelse af formandskabet for Shanghai Cooperation Organization i juli. De opfordrede til politiske løsninger på konflikter, til at respektere FN's resolutioner og til en to-statsløsning for Israel og Palæstina. Udviklingen af båndene mellem Rusland og Kina skyldes ikke bekvemmelighed og er heller ikke rettet mod nogen tredjepart, sagde Putin og understregede, at det gavner den internationale strategiske stabilitet.

Xi sagde, at kernen i hans Globale Sikkerhedsinitiativ er visionen om fælles, omfattende, samarbejdende og bæredygtig sikkerhed. Den grundlæggende løsning på krigen i Ukraine er at fremme etableringen af en ny afbalanceret, effektiv og bæredygtig sikkerhedsarkitektur, der tager hensyn til både Ukraines og Ruslands interesser.

Den bilaterale handel vokser, herunder store stigninger i russiske køb af kinesiske teknologiske varer.

Mens de to ledere mødtes, talte det stiftende BRICS-medlem Sydafrika ved Den Internationale Domstol om dets presserende anmodning fra 10. maj om, at domstolen skulle beordre Israel til at trække sig tilbage fra Rafah, indstille sine militære operationer i hele Gaza og tillade humanitær hjælp og FN-adgang. Den sydafrikanske ambassadør i Holland indledte med at sammenligne scenerne i Rafah, hvor folk desperat flygter i sikkerhed, med Nakba i 1948. Gaza er næsten blevet slettet fra landkortet, sagde han til domstolen. Israel udviser total foragt for palæstinensiske liv.

De jurister, der fremlagde Sydafrikas holdning, sagde klart og tydeligt, at domstolens tidligere kendelser ikke beskytter palæstinenserne. Israel, som hævder at have verdens mest

moralske hær, har raseret det meste af Gaza. Hvis ødelæggelserne ikke stoppes, vil det være umuligt at genoprette forholdene for palæstinenserne, hævdede de, i hvert fald så længe de, der overlever blodbadet, lever.

Intet kan nogensinde retfærdiggøre folkedrab. Og i 2004 fastslog ICJ, at retten til selvforsvar ikke gælder for en besættelsesmagt mod et besat folk. Domstolen blev opfordret til at hævde sin autoritet og dermed selve folkerettens autoritet, som Israel håner.

Sydafrika var meget direkte, da de sagde, at de israelske myndigheders hensigt er at foretage etnisk udrensning og fjerne palæstinenserne. De har allerede tvunget 1,2 millioner palæstinensere til at evakuere Gaza by, en by med en kvart million indbyggere for et år siden. Og nu er dette sidste tilflugtssted genstand for angreb og evakueringsordrer.

I stedet for at handle beslutsomt for at modsætte sig denne grusomhed, har Det Hvide Hus taget nogle ynkelige symbolske skridt ved at forbyde eksport af nogle få våben til Israel, mens man fortsætter komediespillet med at bygge en midlertidig anløbsbro til levering af humanitær hjælp ad søvejen, som nemt kunne komme frem via den landovergang, som de israelske styrker blokerer.

I mellemtiden arbejder EU på sin 14. (!) sanktionspakke mod Rusland, herunder et forbud mod yderligere fire russiske medievirksomheder. Udenrigsminister Blinken har i praksis givet Ukraine lov til at angribe Rusland med langtrækkende våben.

Mordforsøget på Slovakiets premierminister Robert Fico ses som en trussel mod alle, der vil modsætte sig NATO. Landets indenrigsminister siger, at skytten var imod Ficos stop for våbenleverancer til Ukraine. Men hvem var det, der skød? Overvej beskederne fra London.

I Georgien opildner amerikansk og europæisk finansiering og

andre støttekilder til protester mod den demokratisk vedtagne lov, der kræver registrering af ngo'er, som modtager mere end 20 % af deres finansiering fra udlandet. Georgien får at vide, at loven og behandlingen af demonstranterne bringer landets potentielle medlemskab af EU i fare og er i strid med amerikanske principper. Loven ville afsløre, hvem der finansierer netop sådanne protester. Men i et markant eksempel på hykleri planlægger EU at sanktionere yderligere fire russiske medier og forbyde al russisk økonomisk støtte til NGO'er.

I stedet for at støtte Israels barbariske handlinger i Gaza, kræve at Ukraine besejrer Rusland militært, og modsætte sig Kinas fremgang, bør de angloamerikanske NATO-lande se på, hvad de kan bidrage med af varig, positiv værdi for menneskeheden.

Et eksempel er det nylige gennembrud i WEST-tokamakken i Frankrig, som er søster til EAST-tokamakken i Kina. Fusionsreaktoren med magnetisk indeslutning viser fremskridt i retning af at udnytte denne højere form for kernekraft til kommerciel brug.

At bruge den menneskelige arts kreativitet til at øge vores magt over naturen er nøglen til økonomisk fremskridt – og menneskelig lykke! Det er grundlaget for Lyndon LaRouches Oase-plan.

Foto: kremlin.ru

Det er tid til at vælge

Den 14. maj 2024

EIRNS—Den russiske præsident Vladimir Putin vil bruge den 16.-17. maj på at lægge en strategi i Beijing sammen med Kinas præsident Xi Jinping. Kreml meddelte i dag, at de to “vil have en omfattende diskussion af hele spektret af spørgsmål vedrørende det overordnede partnerskab og strategiske samarbejde mellem Rusland og Kina.”

Kinas nye ambassadør i Indien, Xu Feihong, ankom til New Delhi den 10. maj, efter at posten havde været ubesat i 18 måneder. Efter at have været Kinas assisterende udenrigsminister og haft adskillige diplomatposter kan han bestemt betegnes som en udnævnelse på højt niveau. Ved ankomsten udtalte han: “Præsident Xi og premierminister Modi er blevet enige om den vigtige vurdering, at Kina og Indien er samarbejdspartnere og ikke konkurrenter. Og opnået en vigtig fælles forståelse af, at vores to lande er hinandens muligheder for udvikling og ikke trusler. Dette bør tjene som de grundlæggende retningslinjer for væksten i de gensidige relationer.” Xu tilføjede: “Som præsident Xi Jinping sagde, hvis Kina og Indien taler med én stemme, vil hele verden lytte. Hvis begge lande går sammen, vil hele verden være opmærksom.”

Grænsestridighederne mellem Kina og Indien er endnu ikke blevet løst, men Indiens premierminister Narendra Modi har sat det på dagsordenen. Det er værd at bemærke, at Kina har genvundet sin position som Indiens største handelspartner og overhalet USA. Det bliver et spørgsmål om spekulationer, hvor længe et intrigant London eller et kluntet Washington kan holde Indien orienteret mod en geopolitisk konfrontation med Kina. For eksempel forsøgte det amerikanske udenrigsministerium umiddelbart efter, at Indien havde underskrevet en tiårig aftale med Iran om udvikling af havnen i Chabahar, at sætte New Delhi på plads og truede med at

indføre sanktioner mod dem.

Så længe USA er dybt afhængig af den største finansielle boble i historien, vil landet, som Lyndon LaRouche plejede at beskrive det, være "den store, dumme kæmpe i britisk snor". I dag informerede den britiske forsvarsminister Grant Shapps – som muligvis ikke var helt rask efter den hurtige russiske militære fremrykning (over 96 km. på 3 dage) i den lange weekend – ikke kun Ukraine om, at Storbritannien aldrig ville give dem et pusterum fra deres fuldstændige ødelæggelse, medmindre de erobrede Rusland, men han understregede, at "det er meget, meget vigtigt, at USA følger den britiske ledelse" i dette. Han sagde faktisk, at efter USA lige havde punget ud med 61 milliarder dollars mere til indsatsen, satte Storbritanniens forøgelse af deres indsats med ikke mindre end 4 milliarder dollars dem i stand til at presse USA endnu mere....

USA og hele den vestlige verden er nødt til at løbe, ikke gå, til en kilde med kultur, menneskelighed og optimisme – LaRouches "Oase-plan". Man kan være sikker på, at Putin og Xi ikke synger "Rockin' to the Free World" i denne uge.

Foto: kremlin.ru

Menneskets værdighed er i vores hænder – et erkendelsesmæssigt spring ind

i fremtiden!

Ugentlig dialog med Helga Zepp-LaRouche Onsdag den 15. maj 2024

Ikke korrekturlæst

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche. Hun er grundlægger og formand for Schiller Instituttet. I dag er det onsdag den 15. maj 2024; jeg er Harley Schlanger, og jeg vil være jeres vært. Du kan sende dine spørgsmål og kommentarer via e-mail til questions@schillerinstitute.org eller poste dem på chat-siden.

Helga, der er mange udviklinger på den transatlantiske/NATO-krigsfront, som vi skal diskutere i dag, men jeg vil gerne begynde med dine tanker om det møde, der starter i morgen, når Ruslands præsident Putin tager til Kina for at besøge sin modpart, Kinas præsident Xi Jinping. Det ser ud til, at du havde ret, da du for omkring to uger siden rapporterede, at du ikke troede, at Blinkens og andres bestræbelser på at forstyrre forholdet mellem Rusland og Kina ville virke, og at forsøget på at bryde alliancen ville mislykkes. Hvad er dine forventninger til dette møde, som starter i morgen?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, det bliver endnu et stort skridt i retning af at opbygge et dybere forhold mellem Kina og Rusland. For Putin tager dertil på et statsbesøg, og han tager flere medlemmer af sit genopbyggede kabinet med sig, den nye forsvarsminister og også [tidligere forsvarsminister] Shoigu vil være der; og også Lavrov og en forretningsdelegation. Så jeg forventer, at man vil diskutere forberedelserne til det kommende BRIKS-topmøde senere i oktober, fordi Rusland har formandsskabet i år. Og som

udenrigsminister Lavrov sagde for nylig, er Ruslands rolle i BRIKS at udvide relationerne mellem de nye lande, og interessant nok nævner han Egypten, Etiopien, Iran og De Forenede Arabiske Emirater og Saudi-Arabien – det var ikke så klart hele tiden – og han sagde, at de vil diskutere udnævnelse og accept af nye medlemmer, selvom han endnu ikke har nævnt, hvilke det vil være.

Jeg tror derfor, at dette møde vil være et springbræt, for selv de vestlige medier som {The Economist} er fulde af historier om, at den gamle orden er døende, den er i opløsning, og åbenbart er fremkomsten af BRIKS som en levedygtig, ny institution, der faktisk er åben for alle; hvis det vestlige og amerikanske lederskab ikke ville være så indelukket. Hvis de vestlige og amerikanske ledere ikke var så forelskede i sig selv og arrogante, ville de tage imod tilbuddet fra både Xi Jinping og Putin, som for nylig sagde, at han stadig er helt åben for dialog med Vesten, men på lige fod og i øjenhøjde og ikke på en arrogant måde, hvor man kigger ned. Hvis Vesten var smart, ville de simpelthen sige: "Se, der er ved at opstå en ny virkelighed, det er i vores egen interesse at samarbejde," men det forventer jeg ikke på kort sigt – måske har de brug for et par chok mere for at indse, at deres system ikke fungerer.

Så jeg tror, at dette møde bliver meget, meget vigtigt. Og da vi er på vej ind i et halvår med tektoniske, dramatiske forandringer, hvor verden ved udgangen af dette halvår slet ikke vil se ud, som den gør nu, mener jeg, at vi ser Ruslands massive fremmarch på den ukrainske slagmark; der er panik i Kiev, selv CNN rapporterede, at det ukrainske militærs tab, især i de sidste dage, var utrolige. Jeg tror, at Rusland rykkede 100 km frem på tre dage, og flere eksperter som [Larry Johnson] (<https://www.youtube.com/watch?v=WhtTsBYgfgk>) siger, at det er slut, og at det ikke engang er realistisk, at NATO kan flytte tropper ind i Ukraine. Han latterliggjorde det ved at sige, at hvad skulle NATO gøre, hvordan skulle de få

tropper derind, de ville blive skudt på stedet, som russerne har sagt, at de ville, der ville ikke være nogen logistisk opbakning til dem. Han sagde, se på situationen: Rusland producerer tre gange så mange artillerigranater som USA og Europa tilsammen. Rusland bygger på en måned lige så mange kampvogne, som Europa og USA tilsammen bygger på et år. Så det er meget tydeligt, at den militære krig vindes af russerne, og der er også kinesiske kommentarer til udnævnelsen af Ruslands nye forsvarsminister Andrey Belousov, at han er den grundlæggende kraft bag de utrolige russiske økonomiske succeser, som modstod sanktioner fra Vesten. Tyskland kolliderer, Rusland bevæger sig opad. Rusland er nu den femtestørste økonomi i verden, men at udnævnelsen af denne økonomispecialist, som har et fremragende ry, betyder, at Rusland forbereder sig på om nødvendigt at være i den ukrainske militære situation i lang tid: Det er det kinesiske syn på sagen, som kommer til udtryk i [Global Times] (<https://www.globaltimes.cn/page/202405/1312176.shtml>).

Så jeg tror, at Ukraine-sagen snart vil være overstået, så får vi den forværrede finanskrisen i Vesten, som der skrives meget om, og så får vi BRIKS-topmødet i oktober: Alt dette vil ske før det amerikanske valg, så jeg tror, at landskabet strategisk vil ændre sig ekstremt dramatisk, og de fleste mennesker i Vesten er ikke engang vågnet op til, at disse ændringer finder sted. Så jeg er helt sikker på, at eftersom det blev annonceret, at Xi Jinping og Putin vil diskutere hele spektret af strategiske spørgsmål, tror jeg, at alle disse ting vil være på deres diskussionsdagsorden, og jeg forventer, at der kommer nogle vigtige erklæringer bagefter.

SCHLANGER: Helga, vi har et spørgsmål fra Storbritannien. Han skriver: "Der er spekulationer i de vestlige medier om omrokeringen i Rusland, den såkaldte omrokering af forsvarsledelsen, hvad tror du, der foregår?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg har allerede været inde på, at ud fra alt, hvad vi kan vide om det på nuværende tidspunkt, er den nye

forsvarsminister en fremragende styringsorienteret økonom, eller også har han hjulpet med at få den russiske økonomi ud af bombardementet med sanktioneerne, og han vil forsøge at strømline den militære del af økonomien med den civile del af økonomien, så den civile økonomi kan blomstre på trods af de militære ting, der skal tages hånd om. Og jeg tror, at sanktioneerne i en vis forstand, der er endda en opfattelse af, at sanktioneerne faktisk har hjulpet Rusland, fordi de tvang landet til at gøre sig uafhængigt af vestlig indflydelse, og jeg tror, at det også omfatter en styrkelse af den finansielle sektor, selv om der stadig er rester af de gamle måder at gøre tingene på, som de blev indført i den umiddelbare post-sovjetiske periode af Jeltsin. Men den er også ved at blive rensset ud.

Så jeg synes, at situationen i Rusland ser ret stabil ud. Jeg tror, at samfundet er blevet angrebet af Vesten på den måde, det er blevet i flere år, ikke kun militært i Ukraine, men også hele dæmoniseringen af Rusland og sanktionsregimet og alt det her. Jeg tror, det har ført til en forandring i Rusland, hvor det at slippe af med vestlige påvirkninger i form af postmoderne kultur og forskellige andre påvirkninger, der er blevet afvist, har hjulpet Rusland til at gå mere tilbage til sin traditionelle kultur, til traditionel poesi, til traditionelle værdier, og jeg tror, at Rusland på russisk vis gør præcis, hvad Kina gjorde, da Kina var på vej op – de tog ikke en vestlig model til sig, men de gik tilbage til kinesiske værdier. Så nogle mennesker vil måske beklage sig over det, men ud fra et universelt historisk synspunkt er det nok det bedste, der kunne ske, at hver kultur genaktiverer sin egen bedste tradition.

Og de eneste, der ikke gør det, er Vesten: Vi fejrer ikke 200-året for premieren på Beethovens {Niende Symfoni}, som ville have opløftet os betydeligt, hvis vi havde gjort det. Det blev gjort her og der af Barenboim og nogle andre, men jeg synes, at Vesten burde gøre det samme! Vi burde genoplive vores

bedste traditioner, og så kunne vi leve i et fredeligt samarbejde i stedet for dette geopolitiske vanvid, som griber fat i de vestlige etableringer lige nu.

SCHLANGER: Jeg har et spørgsmål fra en journalist fra Libanon, som skriver: "Med alt det frem og tilbage over Bidens beslutning om at sætte nogle våbenleverancer til Israel på pause, er våbenrørledningerne stadig åbne, selv om Netanyahu praler med, at han ikke overholder Bidens røde linje vedrørende Rafah." Han spørger: "Tror du, at Biden vil trække sig fra en yderligere konfrontation med Netanyahu? Og hvad kunne han gøre?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at uanset hvad Biden gør, så er det ikke Biden. Det er klart, at han ikke altid er der fuldt ud, og jeg tror, at det i langt højere grad er hele det apparat, som Ray McGovern kalder MICIMATT, som er det militærindustrielle kompleks plus tænketanke, efterretningstjenester, medier, den akademiske verden og så videre. Denne politik vil fortsætte, medmindre protesterne breder sig til mere end 100 amerikanske universiteter, men også til Europa: Der er mange universiteter i Italien, Frankrig, selv i Tyskland, det spreder sig. Jeg tror, at studenterbevægelsen, som ikke kun handler om Gaza, som er det emne, der gør folk ekstremt oprørte, men som er en langsom erkendelse af, at hele fortællingen om den vestlige model er en fortælling: Det er ikke sandheden. Og jeg tror, der er en opvågning blandt de unge i USA, og forhåbentlig kan man også se tegn på det i Europa, og det vil være en faktor, som Biden skal holde øje med, for det er en gruppering, som i høj grad bidrog til hans valgsejr i 2020. Og hvis disse vælgere vender sig væk fra Biden, vil han sandsynligvis tabe valget, så det er en stor faktor i situationen.

Jeg tror, at politikken over for Netanyahu, det han kunne gøre, er at gå med [Oase-planen] (<https://laroucheorganization.com/article/2024/02/10/oasis-plan-larouches-solution-middle-east>): Vi har præsenteret et

meget, meget fornuftigt og gennemførligt forslag til, hvordan vi kan få fred i Sydvestasien på permanent basis. Oase-planen er ideen om at gøre ørkenen grønnere, at producere store mængder ferskvand og ved hjælp af fredelig atomenergi afsalte vand, bygge kanaler, faktisk bygge nye floder, overrisle landbruget, genplante ørkenen med skov. Hvis man har en vision om, hvordan Sydvestasien kunne se ud om 30 år, ligesom Tyskland, med hensyn til infrastrukturens tæthed, et integreret infrastrukturensystem, nye byer, er der allerede store udviklingskorridorer, der er ved at blive bygget i forskellige grader, alle dele af Bælte & Vej Initiativet, men det kunne virkelig blive et internationalt projekt. Og USA og Europa bør holde op med at spille geopolitiske spil og efterligne det britiske imperiums store spil og begynde at samarbejde om virkelig at opbygge regionen og overvinde spændinger ved hjælp af fælles økonomisk udvikling.

Vi repræsenterede dette program. Du kan gå ind på vores [hjemmeside](<https://www.youtube.com/watch?v=7TvJt6nLYpI&t=1s>) og se på vores [konference den 13. april](<https://schillerinstitute.com/blog/2024/04/13/conference-the-oasis-plan-the-larouche-solution-for-peace-through-development-between-israel-and-palestine-and-for-all-of-southwest-asia/>), vi havde en meget fremragende konference; vi havde en opfølgende [konference i København den 8. maj](<https://schillerinstitut.dk/si/2024/05/copenhagen-diplomatic-seminar-may-8-2024-stop-the-killing-and-start-rebuilding-gaza-and-the-region-with-the-oasis-plan-the-larouche-solution-for-peace-through-development/>), og ideen om Oase-planen cirkulerer lige nu blandt regeringer, blandt mange vigtige institutioner, og det er noget, der kunne sættes på dagsordenen. Og det ville straks ændre dynamikken, for når man først giver et perspektiv med håb for fremtiden, er det grundlaget for en fredelig løsning i regionen. Så det er udfordringen.

SCHLANGER: Nu nævnte du studenterprotesterne, og hvad der

kommer ud af det. Der er en kontakt fra Canada, som skrev ind og sagde: "Selvom jeg er begejstret for at se studenterprotester i USA mod Israels angreb på Palæstina og civilbefolkningen og protestere mod USA's støtte til Israel, er jeg bekymret for, at disse unge kan blive brugt, ligesom Black Lives Matter-bevægelsen, til at polarisere USA yderligere." Hvad er dine tanker om, hvordan dette kan blive en positiv bevægelse?

ZEPP-LAROUICHE: USA er allerede polariseret. Hvis du taler med nogle mennesker, der er demokrater, om Trump og omvendt, taler du allerede med to helt forskellige verdensbilleder, og der er ingen mellemvej mellem dem. Du skal ikke være bange for polarisering. Fra et historisk synspunkt mener jeg, at USA, som startede som en republik, som startede som "håbets fyrtårn og frihedens tempel" for alle republikansksindede mennesker i hele verden, blev videreført af præsidenter som John Quincy Adams, Lincoln, og det gentog sig med Franklin D. Roosevelt og Kennedy, og problemet er, at USA har mistet sin vej. De har afvejet fra tanken om at være en republik, og på grund af ondskabsfuldt fusk har de taget det britiske imperiums model til sig som en måde at styre verden på i en unipolær verdensorden, baseret på det "særlige forhold" mellem angloamerikanerne. Og den orden fungerer ikke: Det er præcis det backlash, det tilbageslag, som vi ser lige nu med det Globale Syd, at alle de politikker, der blev fremmet af denne indsats for at bevare en unipolær verden, efter at Sovjetunionen var forsvundet eller gået i opløsning, det fungerede bare ikke.

Og den politik har udløst og forårsaget alle de ting, vi ser nu, rundt omkring på kloden, både med hensyn til spændinger og krige, men også med hensyn til BRIKS, fordi BRIKS i en vis forstand er en reaktion på, at betydningsfulde lande ikke ønsker at være under kontrol af en verdenspolitimand. Xi Jinping sagde på et tidspunkt, at "hvis Indien og Kina taler med én stemme, så lytter verden", fordi de tilsammen

repræsenterer omkring 3 milliarder mennesker! Og BRIKS bliver nu meget større, og den Globale Majoritet, det Globale Syd, repræsenterer 88% af verden, og de ønsker ikke at blive styret af den unipolære verden.

Så jeg tror, at jo hurtigere der kommer en erkendelse af, at USA virkelig bør vende tilbage til sin gamle tradition som republik og acceptere John Quincy Adams' udenrigspolitiske opfattelse af at være i en alliance af fuldstændigt suveræne nationalstater og bare være en af mange, ikke være den eneste eller det "udvalgte folk" eller det nødvendige land eller alle disse ting, som virkelig giver næring til en forkert selvopfattelse. Hvis USA ville tænke på at gå tilbage til at være en republik, at være til fælles bedste, ikke kun for sit eget folk, men i samarbejde med andre folk, kunne verden blive rettet op meget hurtigt. Og jeg tror, at de studerende bidrager med en meget vigtig del til at få USA tilbage til den rigtige vej.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål, som jeg tror var lidt sarkastisk ment, og som henviser til Netanyahu og Biden og alle andre, der omtaler disse studerende som "antisemitiske". Spørgeren skriver: "FN rapporterer om fundet af massegrave ved hospitaler i Gaza, hvor nogle af personerne i gravene er lagt i håndjern og begravet levende. Er det antisemitisk at fordømme Israel for dette?"

ZEPP-LAROCHE: Naturligvis ikke! Det er klart, at selve begrebet antisemitisme bliver instrumentaliseret for at forsøge at fastholde fortællingen. Jeg talte med nogle kolleger og henviste til en meget interessant artikel af Caitlin Johnstone, som er en australsk journalist. En af [artiklerne i hendes blog] (<https://caitlinjohnstone.com.au/2024/05/09/empire-managers-explain-why-this-new-protest-movement-scares-them/>) blev genoptrykt i {Consortium News}. Hun gjorde en meget vigtig observation ved at sige, at grunden til, at de studerende bliver angrebet som "antisemitiske", er, at det handler om

kontrollen med fortællingen, at kontrollen med fortællingen er afgørende, og at de studerendes protester truer med at forstyrre dette. Og hun citerer f.eks. den administrerende direktør for Palantir, [Alex Karp] (<https://twitter.com/PalantirTech/status/1788316740847276358>), som på en videokonference siger præcis det: at det handler om kontrollen med fortællingen, og hvis den bliver brudt, vil USA aldrig mere være i stand til at udkæmpe nogen krig. Og det synes jeg bestemt er noget, man skal tænke over, for det militærindustrielle kompleks i USA, men også i Tyskland, for eksempel Rheinmetall, jeg tror, de har firedoblet deres aktivværdi, de har en 10% stigning i produktionen – jeg mener, utroligt! Og profitten er gigantisk, fordi der altid er uansvarlige mennesker, som ønsker at tjene penge på andres død.

Så jeg tror helt sikkert, at begrebet antisemitisme bliver brugt i denne situation, for hvis man ikke kan se på, hvad der sker, og blive oprørt i den dybeste del af sit hjerte, så har man mistet al menneskelighed! Jeg vil sige, at denne [senator Lindsey Graham] (<https://docs.google.com/document/d/1GCky4Dz0bASPdfsdQz-vymmVA08WTlov6Fy6FktGVfU/edit>), se på, hvad han sagde. Han sagde, ja, bombningen af Hiroshima og Nagasaki med atomvåben var det helt rigtige at gøre, og på samme måde har israelerne ret til at gøre, hvad de er nødt til.

Jeg mener, er det her stadig menneskeligt? Eller er det et forvrænget sind – det er meget høfligt af mig at sige det på denne måde. Men det her er sindssygt, det er helt ud over det sædvanlige! Og hørte jeg fra nogen af massemedierne et ramaskrig over sådan en udtalelse fra Lindsey Graham? Jeg mener, at Lindsey Graham nok er den største antisemit, fordi sådanne udtalelser vil være med til at føre til Israels ødelæggelse. Han gør ikke Israel nogen tjeneste ved at sige sådan noget.

SCHLANGER: Okay, her er et spørgsmål, der lige er kommet ind:

“Kan det neoliberale banksystem og den neokoloniale monopolisme reformere sig selv, eller vil det blive tvunget til at gøre det?”

ZEPP-LAROUCHE: Jeg er ikke så sikker på, at de kan reformere sig selv. Fordi vi gentagne gange har ført kampagne for genindførelsen af Glass-Steagall-loven om bankadskillelse, og sidste gang vi førte en seriøs kampagne for flere år siden, omkring finanskrisen i 2008, fløj direktørerne for de største banker rundt i USA og lagde pres på delstatslovgiverne for at overbevise dem om, at de ikke skulle røre ved det, og at det ville få de alvorligste konsekvenser, hvis de gjorde det. Så jeg er ikke sikker.

Jeg tror, at magteliten, som tjener penge på spekulation og derivater, og som har været med til at opbygge denne utrolige gæld ved at have dette spekulative system, ikke vil give op og være fornuftige. Jeg kan godt se det: Jeg lader altid tvivlen komme folk til gode og tænker, at det sidste menneske bør finde en måde at blive menneske på igen, hvis de er på en anden kurs. Men jeg tror, at det nok vil kræve et chok. Jeg tror, at vi skal være parate til at gå i retning af [Lyndon LaRouches fire love] (https://larouchepub.com/lar/2021/4850-the_four_new_laws_to_save_the-lar.html). Jeg tror, det ville være rigtig godt, hvis folk ville diskutere det med deres folkevalgte på alle niveauer – Kongressen, Senatet, delstatslovgivere – for jeg tror, at chokket kommer hurtigere, end folk måske tror. Jeg tror, vi sidder på en komplet krudttønde af et system, som er fuldstændig overbelastet: Den stigende gæld kan ikke betales, de udestående derivatkontrakter kan ikke reddes: Så det kræver enten en mobilisering af befolkningen – jeg ved, at vi har uafhængige kandidater som [U.S. Senate candidate Diane Sare] (<https://www.sareforsenate.com/>) i New York og U.S. [Congressional candidate Jose Vega] (<https://votevega.nyc/>) i Bronx, hvor LaRouches fire love er med i deres valgprogrammer. I resten af verden tror jeg, at der er en massiv indsats for at skabe et af-dollariseret system, for at have handel i

nationale valutaer, for til sidst at skabe en anden reservevaluta, men det er ikke en nem proces, og den gamle tradition skaber en sårbarhed. Men jeg tror, at ideen om at planlægge en sådan reorganisering er af allerstørste betydning.

SCHLANGER: Jeg har et par spørgsmål mere til dig, Helga. Jeg vil lægge to sammen: Nogen skrev ind om de demonstrationer, der foregår i Georgien lige nu, som er en tidligere sovjetisk republik, og det ser meget mistænkeligt ud. Personen skriver: "Det ser ud til, at der er en ny Maidan-lignende kupoperation på vej. Kan vi forvente mere af den slags?"

Og jeg har lige fået en besked om, at der har været et mordforsøg mod Slovakiets premierminister Robert Fico, som blev skudt fem gange. Hans tilstand er ikke kendt, men personen skriver: "Det ligner den slags operation, der ville være en destabilisering. Nogen tanker?"

ZEPP-LAROUICHE: Motiverne for den terrorist, der skød Fico fem gange, er endnu ikke kendt. Heldigvis ser han ikke ud til at være i en dødelig tilstand, og han bliver behandlet på hospitalet lige nu, men jeg tror, at uanset hvad der kommer ud af denne efterforskning, så har vi i historien set, hvad de såkaldte "ensomme attentatmænd" var: De var næsten aldrig ensomme snigmordere. Men vi må vente på, hvad der sker.

Men jeg tror, at vi befinder os i en utrolig farlig periode, for jeg forventer, at de næste mange måneder vil betyde en fuldstændig ændring af den strategiske situation. Og det er klart, at den slags "wetworks" og Maidan-indsatser går i den retning i Georgien, fordi den georgiske regering ønsker at lave en lovgivning, der forbyder udenlandsk finansierede NGO'er at operere der. Og vi har set i Ukraine, som Victoria Nuland pralede med, at udenrigsministeriet havde brugt mindst 5 milliarder dollars på disse NGO'er, og nu er der et åbenlyst forsøg på at omskrive historien, at det var et "demokratisk" regeringsskifte i Ukraine, hvilket det ikke var: Fordi der var den orange revolution i 2004, så var problemerne meget klare,

og vi dækkede det hele på stedet, så du kan ikke overbevise os om at omskrive historien, når vi var vidne til og rapporterede om det på stedet, da det skete.

Så alle bør være ekstremt opmærksomme og på vagt, for som jeg sagde, forventer jeg, at verden vil se helt anderledes ud ved udgangen af dette år.

SCHLANGER: Vi har et andet spørgsmål, som lige er kommet ind. Theo skriver: "Det forekommer mig, at Biden-administrationens juristeri og juridiske forfølgelse af præsident Trump svarer til statens angreb på Lyndon LaRouche. Er det sådan?" Og så spørger han: "Hvordan kan vi holde historien om denne forfølgelse op, så staten ikke frit kan gøre dette i fremtiden over for modstridende ledere?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg vil ikke sige, at situationen er helt sammenlignelig, for min mand gjorde ikke nogen af de ting, han blev beskyldt for. Jeg ved ikke, om der er hold i anklagerne mod Trump. Hvad der er klart, er, at uanset substansen i det, bliver det brugt ude af proportioner – jeg ved ikke, om hr. Trump havde noget med fru Daniels, og jeg vil ikke engang vide det – men det kan ikke helt sammenlignes med det, Lyndon LaRouche blev beskyldt for, hvilket var en komplet parodi. Ramsey Clark, som var tidligere justitsminister i Johnson-administrationen, og som var LaRouches advokat, sagde, at sagen mod min mand var den største krænkelse af retfærdigheden, den største parodi på retfærdighed i USA's historie. I betragtning af, at dette blev gjort mod en præsident, nemlig præsident Trump, vil jeg sige, at det faktisk er på et lignende niveau, og de anvendte metoder er de samme, og jeg kan kun sige, at hvis præsident Trump havde haft modet til at åbne alle dokumenterne i Russiagate, hvilket han kunne have gjort, da han stadig var præsident, kunne dette problem have været elimineret. Jeg tror helt sikkert, at det var et stort problem. Og han kunne også have frikendt min mand i slutningen af sin præsidentperiode, da han frikendte flere andre mennesker, og han ville have gjort sig selv en stor

tjeneste ved at gøre det.

Så jeg kan kun sige, at jeg har blandede følelser over for denne sag. Alligevel er det det samme apparat, og det er, hvad Dietrich Bonhoeffer sagde med hensyn til nazisterne: Da de først kom efter sigøjnerne, så kom de efter socialdemokraterne, så kom de efter jøderne, og da de kom efter mig, var der ingen tilbage til at forsvare mig – jeg tror bestemt, at det budskab gælder for denne situation.

SCHLANGER: Jeg har et sidste spørgsmål til dig, Helga, fra Bob, som siger: "Jeg har lært meget af at lytte til dig, men her er et spørgsmål til dig. Findes der et militærindustrielt kompleks eller såkaldte Deep State-aktører i Kina og Rusland, som arbejder sammen med vestlige globalister?"

ZEPP-LAROUICHE: Nej. Jeg tror, det er en af de falske historier, der cirkulerer for at forvirre folk. Jeg mener, selvfølgelig har man nogle gange en agent her eller der, og de bliver opdaget og smidt ud, men jeg tror, at Kina er et meget centraliseret land, hvilket er en af grundene til deres effektivitet. I Rusland vil jeg sige, at der efter Prigozhins og Navalnyjs død ikke er nogen nævneværdig opposition. Jeg tror, at landet har bevæget sig i en anden retning: De vender sig mod Asien til ulempe for Vesten. Det er Vestens egen skyld, det er virkelig dumt. Men Rusland er også ved at blive ret sammenhængende, og jeg udelukker helt muligheden for nogen forbindelse til det militærindustrielle kompleks.

Jeg mener, der var bestræbelser på at adskille Rusland fra Kina. Blinken gjorde sit bedste for at opnå det, da han var i Kina. Der var andre udviklinger, hvor russerne fik at vide, at de skulle løsrive sig fra Kina, og at de ville få alle mulige fordele, hvis de gjorde det. Det nægtede de blankt. Så jeg vil helt klart sige "nej" til dit spørgsmål.

SCHLANGER: Jeg håber, at det afklarer det for alle de mennesker, der bliver ofre for denne form for misinformation. Helga, det er alt, hvad vi har tid til i dag. Tak, fordi du kom, og jeg håber at se dig igen i næste uge.

ZEPP-LAROUICHE: Ja. Og vær venlig at hjælpe os med at distribuere videoerne om Oase-planen til alle, som det måtte vedrøre, folk i Mellempøsten, lovgivere, folkevalgte overalt, hvor I er, og lad os prøve at opbygge en vælgerskare for [en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur] (<https://schillerinstitute.com/blog/2022/11/30/ten-principles-of-a-new-international-security-and-development-architecture/>), i traditionen fra Den Westfalske Fred, som tager hensyn til interesserne i hvert eneste land på planeten, og så kan vi overvinde denne krigsfare og etablere en fredsorden.

Verden – først og fremmest USA – er kaldet til at stoppe et nyt Auschwitz i Gaza

Den 12. maj 2024. Verdens nationer ved, at befolkningen i Gaza er begyndt at sulte og er ved at dø af kulde og sygdom, men i stedet for at hjælpen kommer hurtigt frem, bliver den lige nu blokeret af Israels militære styrker. De ved, at de samme mennesker, mens de forsøger at overleve uden mad, vand, brændstof eller hospitaler, bliver bombet og beskydt og tvunget til at marchere fra det ene "sikre" sted til det andet, mens krigshandlingerne breder sig over Gaza – igen – mellem israelske, Hamas- og Islamisk Jihad-styrker.

At stoppe dette "Auschwitz i Gaza" er nu vores alle sammens ansvar, og i særdeleshed USA's, af grunde, der er meget indlysende. USA må ændre sin politik med svage indvendinger mod folkedrab kombineret med robuste våbenleverancer til Israel for at gennemføre det. Det må handle for at stoppe det

folkemord, som nu har drevet et halvt dusin udviklingslande – senest Egypten – til Verdensdomstolen for at få ordre til at stoppe det, og andre er klar til at slutte sig til.

USA's borgere må gøre noget for at forhindre, at dette "nye Auschwitz i Gaza" dræber hundredtusinder i de kommende uger og måneder.

Præsident Joe Biden har, presset af unge amerikanere på universiteter og gymnasier, af arabisk-amerikanske og irsk-amerikanske vælgere og andre, der er nødvendige for genvalg, forsøgt sig med et patetisk "pisk og gulerod"-tilbud til Israel og bedragerisk diplomati for at aftvinge den israelske regering et løfte om ikke at sende sine styrker ind i Gazas sidste by, Rafah. Denne korrupte mindre end halve indsats har ikke virket. Amerikanske borgere må nu mobilisere sig og handle på alle mulige måder for at gennemtvinge en reel 180-graders ændring af den amerikanske politik i retning af endeløse kolonikrige og nedslagtinger.

Den eneste hurtige og effektive måde, hvorpå USA – og Europas nationer – kan gøre dette, er blevet gjort klart gentagne gange af Helga Zepp-LaRouche, bl.a. på et yderst vigtigt møde i Den Internationale Fredskoalition den 10. maj:

Træk våbenstøtten tilbage og ræk hånden ud til BRIKS-gruppens nationer, såsom Kina, Egypten og Iran, og til Israel, for at bekendtgøre og indkalde til en fredskonference i Sydvestasien, iværksat af en våbenhvile i Palæstina, og baseret på økonomisk udvikling af regionen, der gør den store verdensørken fra Nordafrika til Østasien grøn, genopbygning af Gaza. Modellen, der omfatter Sydvestasien, er LaRouches "Oase-plan".

Denne idé om en fuldstændig ændring af amerikansk politik, som en øjeblikkelig handling, bør motivere os til at stoppe det folkemord, som truer 2 millioner palæstinensiske mennesker i Gaza.

Foto: UNRWA Facebook

Hussein Askary fortæller om Danmarks "Oase-plan"-seminar: Fred gennem økonomisk udvikling er den eneste vej frem

Ikke korrekturlæst

Hussein Askary brugte mange billeder og en video, som kan ses i videoen, eller her er Husseins diabilleder (flere end han faktisk brugte.)

9. maj 2024

TOM GILLESBERG: Hussein Askary, som er Schiller Instituttets koordinator for Sydvestasien, vil nu føre os ind i det forjættede land med titlen: "Det umulige er selvforskyldt; fred gennem økonomisk udvikling er den eneste vej frem i Vestasien."

HUSSEIN ASKARY: Mange tak. Deres Excellencer, mine damer og herrer, kære Helga, det er dejligt at være tilbage i København. Grunden til, at jeg kom til Schiller Instituttet, er faktisk, at jeg var i Oslo; jeg forlod Irak i 1991 efter den forfærdelige Kuwait-krig og oprøret. Jeg endte som politisk flygtning i Norge. I Oslo blev jeg uddannet som tolk og oversætter, så jeg lærte mig norsk og begyndte at arbejde som tolk og oversætter. Da Oslo-aftalerne var i gang, blev jeg tolk for en delegation af palæstinensiske børn, som kom sammen med Yasser Arafat, og Shimon Peres var der selvfølgelig også. Men samtidig kom Schiller Instituttet til byen, og de sagde, at der ikke ville blive nogen fred uden økonomisk udvikling. Så jeg tog til seminaret, og jeg var chokeret. For første gang var der nogen, der sagde, at økonomisk udvikling skulle komme før politiske løsninger. Da jeg kom fra Irak, havde jeg allerede indset, at problemet i Irak ikke var Saddam Hussein. Problemet i Irak er meget større. Derfor er selv den konflikt,

vi nu ser i Palæstina og Gaza, en del af et globalt system. I øvrigt var det ikke Gud, Jehova, der lovede den zionistiske bevægelse, det var en herre i Storbritannien ved navn Lord Alfred Balfour i 1917 efter ordre fra den britiske kejser. Men Oase-planen har tre udfordringer. Vi har den politiske udfordring, hvordan vi løser konflikten og opnår politisk enighed. Helga og Hans Excellence ambassadøren dækkede det. Vi har en teknisk udfordring, som handler om, hvordan man udvikler et område, hvor der f.eks. er mangel på vand. Det er nemt, som jeg vil vise. Derefter er den sværeste del det begrebsmæssige spørgsmål, som Helga sagde, at de sidste tre punkter i hendes ti principper for global fred og udvikling fokuserer på. For alle de konflikter, vi har i verden i dag, er skabt af den opfattelse, at mennesker for det første er egoistiske og onde; for det andet, at der er begrænsede naturressourcer til at brødføde alle og gøre alle velstående, og derfor bør de magtfulde tage kontrol over de begrænsede naturressourcer. Jeg kan fortælle jer, at der ikke er nogen begrænsede naturressourcer; hverken på planeten Jorden eller i universet, og det kan vi bevise. Så denne idé om et nulsumsspil, at nogen skal vinde, og nogen skal tabe, fordi der ikke er nok til alle. Det var f.eks. grundlaget for det britiske imperium og Thomas Malthus, som er velkendt, og som i det 18. århundrede sagde, at den menneskelige befolkning vokser hurtigere end de naturlige ressourcer, og derfor bør vi reducere befolkningen for at kunne blive ved med at leve.

Så har vi den såkaldte nazistiske lebensraum-idé, som siger, at den ariske race har brug for en masse jord i Ukraine for at kunne dyrke mad til arierne, fordi der ikke er plads nok til alle. Derfor er vi nødt til at eliminere befolkningen i Østeuropa og dyrke mad til den ariske race. Det er det samme med den zionistiske bevægelse, som siger, at der ikke er plads nok til både os og araberne i det historiske land Palæstina. Det er alt sammen noget vrøvl! Vi kan faktisk have mange flere mennesker på planeten Jorden, end vi har nu, som ville få en meget bedre, højere levestandard, bedre miljø og mere plads at leve på. De vil bo mindre overfyldt, hvis vi udvikler hele verden.

Så det er den største udfordring; at få folk til at forstå, at mennesker er gode, og at vi er skabt i Guds billede som kreative væsener, og at vi kan ændre verden til det bedre. Det

er den sværeste del af den krise, vi har i dag, for de fleste mennesker tror ikke på, at det er sandt. Jeg kan fortælle jer, at hvis I læser vores publikationer i stedet for at lytte til BBC, CNN og Al-Jazeera, så er fattigdommen i verden ved at blive reduceret. Vi har færre fattige mennesker i verden nu. Planeten bliver grønnere, først og fremmest takket være Kina og Indien; det viser en undersøgelse, som NASA har foretaget i løbet af de sidste 20 år. Der er flere grønne områder i verden, end vi havde for 40 år siden. Men vi har områder, hvor vi har ørkendannelse, og det er der en politisk grund til.

Så vores løsning på disse problemer, vores optimisme, er ikke.. Vi er ikke utopister. Vores optimisme, vores ideer er baseret på historiske fakta, videnskabelige fakta og fakta på jorden. Verden har ændret sig og ændrer sig stadig. Centrene for den produktive magt i verden har flyttet sig. Vi har Kinas fremgang, Indiens fremgang, Asien; selv i Afrika. Se for eksempel på Etiopien. Etiopien er ikke det Etiopien, som man forestillede sig for ti år siden; det er fuldstændig forandret nu. Ja, der er stadig fattigdom, men Etiopien er ved at udvikle sig til en moderne økonomi. Mange nationer i Afrika – vi har BRIKS-nationerne, der er på vej frem. Vi har hele Shanghai Cooperation Organization; der er den arabiske verden, Saudi-Arabien og Egypten. Man ved ikke rigtig, hvad der foregår der, for den økonomiske udvikling, der finder sted der, er betagende, men det bliver ikke dækket i rapporterne; alt, hvad man hører om Egypten, er, at de har en enorm gældskrise. Men det er bare penge, men hvad der sker i virkeligheden, den fysiske økonomiske virkelighed, er anderledes.

Så vores idé er en idé, som Lyndon LaRouche og Helga Zepp-LaRouche har udviklet siden Berlinmurens fald, om at integrere hele verden med økonomiske udviklingskorridorer. Det var før det kinesiske Bælte & Vej Initiativ; det er i overensstemmelse med det kinesiske Bælte & Vej Initiativ, og vi er meget taknemmelige for, at Kina lancerede det. Vi forsøgte at forklare, hvorfor denne idé er så vigtig. Så løsningen på krisen i Gaza og de andre kriser i verden skal have en global løsning, fordi de mennesker, der er involveret i selve konflikten, ikke er i stand til at løse problemet. Derfor må eksterne kræfter som stormagterne blive enige om en ændring af politikken, så alle overlever. For Israel er ved at ødelægge

sig selv; USA er ved at ødelægge sig selv lige nu økonomisk, socialt og kulturelt. EU er ved at ødelægge sig selv ved at skabe disse geopolitiske nulsumsspil og ambitioner.

Den løsning, vi har foreslået, er mere global, fordi kilden til problemet er global. Oase-planen beskæftiger sig med et nøgleproblem, men det er ikke kun det. Det er problemet med manglen på vand. Faktisk havde Yitzhak Rabin allerede nævnt det før disse aftaler. Han sagde, at hvis vi ikke løser vandproblemet, vil vi ende i nye konflikter. Mange af de israelske besættelseskrige blev udkæmpet for at kontrollere vandressourcerne omkring dem – i Golanhøjderne, i det sydlige Libanon, på Vestbredden og så videre. Men problemet med ørkendannelse og tørke er et globalt problem; det er en del af et større globalt system. Dette er et overdrevet billede af ikke bare ørkenen, det er tørre områder, halvtørre områder og også ørkenområder, der strækker sig fra Atlanterhavet i Marokko og Mauretania hele vejen til nær Beijing i Kina, i Gobi-ørkenen.

Vi ser på denne region; den plejede at blive kaldt den frugtbare halvmåne. Det var her, landbruget blev opfundet. Det er lidt af en myte, for landbruget blev opfundet i mange dele af verden efter istiden, samtidig. Men det var i dette område, landbruget startede. Men det er ikke længere en frugtbar halvmåne; det er plaget af ørkenen, af sandstorme og støvstorme som dette [billede] taget med satellit, der normalt starter i nærheden af Irak, og som starter i denne del af Syrien, hvor amerikanerne er nu. Men så vidt jeg ved, planter de ikke træer for at løse dette problem, fordi deres hænder er bundet til våbnene, så de er ikke i stand til at plante træer der. Det er et af problemerne. Disse ting er ikke nationale eller endda regionale, for de kan strække sig til mange områder. Jeg giver jer bare dette billede for at vise, at det ikke er et begrænset problem. Det strækker sig hele vejen til Kina og Beijing, sand- og ørkenstormene. Men der bliver gjort noget for at afbøde det. Kineserne gør ørkenerne grønnere. Det vil jeg snart give et eksempel på. Vi har andre problemer, som at Tchadsøen i Afrika er ved at tørre ud, og der er syv nationer involveret omkring den, og titusindvis af mennesker, som er afhængige af vandet til græsning og landbrug, og de bliver nødt til at flytte et andet sted hen. Vi, Schiller Instituttet, har faktisk fremmet en idé kaldet Trans Aqua om

at bringe vand fra Congofloden til Tchadsøen.

Løsningerne på disse problemer findes. Jeg vil give eksempler fra f.eks. Kina, hvis vi får tid. Men vi går tilbage til denne idé, som Lyndon LaRouche [fremførte, som] var i Abu Dhabi i 2002 før invasionen af Irak. Han præsenterede sin idé om, hvordan denne region i Vestasien – jeg kan ikke lide udtrykket Mellemosten, fordi det er et britisk kolonialt udtryk. Jeg bruger det ikke, og jeg anbefaler ikke, at folk bruger det. Det er Vestasien, Nordafrika, og hvordan udviklingen kan finde sted der. Med vægt på opbygning af infrastruktur, transport, vand, strøm og industrialisering af regionen. Olie og gas bør bruges som industrielt materiale i stedet for at blive brændt af som brændstof. Til brændstof og elektricitet bør man i stedet bygge atomkraft; det var hans anbefaling. Fem år senere startede De Forenede Arabiske Emirater deres atomkraftprogram, og nu har de fire atomkraftværker færdige i Abu Dhabi med 4400 MW strøm, som bruges til afsaltning, hvilket er et andet aspekt af denne plan. Men samtidig sagde Lyndon LaRouche, at der er et andet problem, som skal løses, nemlig spørgsmålet om, at det globale finans- og banksystem er ved at kollapse. Det var før krisen i 2008, men det er en systemisk krise; det kolliderer stadig. Trykning af penge forhindrer det i at gå helt i opløsning, men de fysiske økonomiske realiteter i verden er anderledes. Så han anbefalede at etablere et nyt finansielt system for at støtte den økonomiske udvikling. Så vi har nu alternativer som Asian Infrastructure Investment Bank, den nye udviklingsbank for BRIKS-landene. Men han anbefalede også at opbygge en arabisk udviklingsbank ved at bruge de enorme ressourcer i Golflandenes formuefonde. Golflandene har finansielle ressourcer på omkring 4 billioner dollars. Traditionelt er de investeret i Europa, mest i Storbritannien, i USA og på finans- og bankmarkederne, i fast ejendom, men nu bruges en del af pengene til udvikling i Saudi-Arabien, i Emiraterne, men også til investeringer i Asien, i Kina, i Afrika. Så det er en vigtig kilde. Spørgsmålet om finansiering dukker altid op. Hvordan finansierer man disse ting? Men der er løsninger, som vi har præsenteret.

Under alle omstændigheder, hvis man ser på denne region, så er det her, kontinenterne og havene mødes. Det er det mest interessante geografiske område, og det har også enorme

naturressourcer og menneskelige ressourcer. Hvis vi tager en cirkel rundt om hele regionen, inklusive Etiopien, har vi mere end 500 millioner mennesker, for det meste unge mennesker. Så det er en enorm ressource, der kan investeres i, hvis vi industrialiserer denne region.

Så ideen med alle de linjer, I ser på vores kort, er ikke bare en kamelkaravane eller en jernbane, der bringer varer fra Kina til Europa. Vi taler om udviklingskorridorer. En udviklingskorridor er ca. 100-150 km bred; et bælte. Det er derfor, kineserne er interessante; præsident Xi Jinping taler om et økonomisk bælte af Silkevejen. Det er ideen; at man har infrastruktur, man har en flod eller vandkanaler, man har motorveje, man har højhastighedstog, olie- og gasrørledninger, elektricitetsledninger. Og omkring dem bygger man nye by-, industri- og landbrugscentre, for i mange dele af Eurasien har man naturressourcer, men man har ikke vand. Man har vand, men man har ikke mineraler. Man har en befolkning og menneskelige ressourcer, men man har ikke energiresourcer. Så man er nødt til at bygge bro over disse kløfter og bringe udvikling til alle dele. Det er også en del af vores idé for udviklingen af Afrika – at bygge et stort antal udviklingskorridorer.

Men vand er afgørende. Så for at vende tilbage til denne Oaseplan, så præsenterede Lyndon LaRouche, som Helga nævnte, den allerede i 1975, før borgerkrigen i Libanon startede på opfordring af Henry Kissinger. Denne region blev holdt i oprør; den blev holdt i brand hele tiden af globale strategiske grunde. Det handler ikke om jøder og muslimer eller kristne og arabere; det er alt sammen skabt af store geopolitiske magter, som har denne kyniske idé om mennesker og natur. Idéen, især for Palæstina, Israel, Jordan, Libanon, Syrien og endda Egypten. Ideen var at skabe nye vandressourcer, fordi det ikke er nok at dele vandet i regionen. Der er ikke nok vand i regionen til at blive delt af befolkningen, som vokser. Så man er nødt til at skabe nye ressourcer. Det er min pointe. Vi mennesker er skabt i Guds, Skaberens, billede, fordi vi kan skabe nye ressourcer. Vi er ikke afhængige af naturen. For hvis vi lod naturen bestemme, ville ingen af os være her i dag; selv vores forfædre ville være forsvundet for længe siden. For mennesker tilpasser sig ikke naturen; vi tilpasser naturen til vores behov. Vi ændrer miljøet omkring os ved at bygge infrastruktur, både for at

beskytte os selv, men også for at øge vores evne til at brødføde, klæde os på og skaffe boliger til flere og flere mennesker. Det betyder ikke, at vi skal ødelægge naturen, men vi skal have denne form for symbiose med naturen. Men det er os, der bestemmer, for ellers stopper denne ørken ikke nu. Disse ørkener og ørkendannelsen er faktisk et naturligt fænomen, som startede med istidens afslutning. Hele den region, jeg viste i Afrika, var søer og skove, og der var dyr og alle mulige ting, der skete der. Men hvis vi lader naturen gå sin gang, bliver den meget destruktiv. Så vi er nødt til at kontrollere naturens kræfter. Som for eksempel med vandet; vi har Jordanfloden. Jordanflodens årlige vandføring er 1,2 milliarder kubikmeter; en kubikmeter er 1.000 liter. Når Jordanfloden når Det Døde Hav, er den næsten udtørret. Sammenlign dette med Saudi-Arabiens afsaltning af havvand, som er på 2,2 milliarder kubikmeter; det er dobbelt så meget som Jordanfloden. Så Saudi-Arabien er faktisk allerede i gang med at skabe nye Jordanfloder, men de bruger olie og gas til at drive afsaltningen. Det er ikke en smart idé, hvis man kan bygge atomkraft, for det er renere, og desuden kan man bruge olien og gassen til industrielle formål af høj værdi. Så ideen med Oase-planen er at skabe nye vandressourcer.

Bare for at give dig et eksempel på naturen og mennesket, for folk siger: "Åh, man er nødt til at tilpasse sig naturen for at opfylde sine behov. Man kan ikke overgå, hvad der er i naturen." Der er lande i regionen, f.eks. i Kuwait, som bruger 2500% mere, end kuwaiterne får fra naturen, fordi det næsten aldrig regner i Kuwait. Så hvordan gør de det? De overgår de naturlige ressourcer, de har, med 2500%, fordi de afsalter havvand; de er ikke afhængige af naturen, for hvis det ikke regner, dør man.

Dette er et billede, der er produceret for nylig, bare for at fokusere på Palæstina, Israel og Jordan. Disse ideer eksisterede faktisk i Oslo-aftalerne. For eksempel kanalen fra Det Røde Hav til Det Døde Hav. Der er også en idé om at bygge en kanal – disse kanaler er ikke til navigation; Netanyahu ved ikke, hvad han taler om, når han taler om Ben-Gurion-kanalen. At grave en kanal så stor som Suez-kanalen gennem denne region, det er en vanvittig idé. Det, vi taler om, er akvædukter; rørledninger eller vandløb til vandoverførsel. Ideen er at bruge højdeforskellen mellem Det Røde Hav,

Middelhavet og Det Døde Hav, for Det Døde Hav er det laveste punkt på planeten, hvad angår land. Det ligger 400 meter under havets overflade. Når man bringer vand fra Middelhavet og Det Røde Hav til Det Døde Hav, kan man derfor bruge højdeforskellen til at generere vandkraft. Så kan man bruge en del af den kraft til elektricitet, og resten kan man bruge til afsaltning af vand, så man kan skabe flere vandressourcer. Så det fandtes faktisk i aftalerne med Jordan, for eksempel, men israelerne nægtede at finansiere dette projekt.

Nu tilføjer vi en anden dimension til dette og siger: "I er også nødt til at bygge atomkraftværker både ved Israels og Palæstinas kyst, selv i Gaza, og i Aqaba i Jordan." Det er det andet problem. Det er sværere end at få en våbenhvile i Gaza. Folk siger: "Hvordan kan du tale om atomkraft? Det er farligt. Der er al den stråling." Det er faktisk svært at overbevise folk i fredsbevægelsen, fordi de har den her grønne ideologi om, at atomkraft ikke er gavnligt. Så det er et meget vanskeligt koncept. Men uden atomkraft har vi ingen chance for at generere elektricitet og varme til afsaltning af vand.

Som jeg sagde, er der mange nationer i regionen – De Forenede Arabiske Emirater har atomkraft; Egypten bruger nu atomkraft, de har et russisk anlæg. I Abu Dhabi var det koreanerne. Rusland samarbejder også med Tyrkiet om at bygge et atomkraftværk. Mange nationer i Afrika er nu ved at få øjnene op for dette. Kina bygger atomkraftværker i Pakistan; de taler ikke så meget om det, fordi det er følsomt. Selv i Pakistan spurgte jeg mine forældre: "Er atomkraftværket i Karachi færdigt?" De sagde: "Tys! Lad være med at tale om det. Ja, det er færdigt nu; det producerer strøm. Men vi taler om solenergi, fordi europæerne og amerikanerne ville blive vrede på os." Dette er fremtiden.

Nu kan vi, som Helga sagde, gå et skridt videre. I stedet for den nuværende fissionsreaktor kan vi gå over til fusionskraft. Det ville give menneskeheden en uendelig strømkilde i tusindvis af år; det er muligt. Så dette er en kombination af vand – vi har allerede, jeg vil ikke gå for meget op i de tekniske aspekter. Jeg vil bare gerne præsentere konceptet. For uden at øge ressourcerne er det meget svært at skabe fred i regionen. Hvordan løser man f.eks. problemet med bosætterne på Vestbredden? De kan tage til Negev, hvor israelerne er rigtig gode til at anlægge marker i ørkenen. Man kan faktisk

bygge nye byer i Negev. Det er ganske levedygtigt. Man behøver ikke at dræbe bosætterne, man kan flytte dem. Ligesom man flytter dem fra Gaza, kan man flytte dem til Negev. De kan få et rigtig godt liv der, og israelerne er rigtig dygtige til ørkenlandbrug. Det er disse begrebsmæssige spørgsmål, som jeg tror, er de sværeste for folk at absorbere og afklare.

Vi vil selvfølgelig lave flere undersøgelser. Vi taler med ingeniører og økonomer i Israel, i de arabiske lande og i Frankrig. Vi samler alle de ideer, der er nødvendige for at skabe en levedygtig palæstinensisk stat med [de] økonomiske ressourcer til at eksistere.

Jeg vil gerne give et eksempel. Jeg sagde, at verden har ændret sig, men det bliver ikke dækket af BBC eller CNN. De giver dig et billede af, at verden bliver fattigere, at miljøet er mere ødelagt nu, at livet er umuligt, at der er for mange storme og orkaner. Men faktisk har verden ændret sig dramatisk, og meget få mennesker har bemærket det. Kina er det bedste eksempel. 800 millioner mennesker er kommet ud af fattigdom. Det er et mirakel. Og som Helga sagde, har Kina gjort et område, der er større end Tyskland, grønt i løbet af de sidste 20 år.

Så jeg var i Xinjiang, denne vestlige region i Kina, som alle har hørt meget forfærdelige historier om. Næsten alt er ubegrundet; de fleste arabiske og muslimske lande støtter den kinesiske politik i Xinjiang for at skabe sikkerhed. Fordi Xinjiang og [inaud; 27:09] blev rystet af forfærdelige terroraktioner fra islamiske terrorgrupper, men også separatistiske grupper. Dette rapporteres meget sjældent. Der var forfærdelige terrorangreb fra 1995 til 2016. Denne region er nabo til nogle af de mest ustabile områder – Jammu Kashmir, Pakistan, Afghanistan og også Tadsjikistan og disse lande, som er stabile nu, men de andre er ustabile. Så hvad gjorde kineserne for at løse dette politiske problem? De traf sikkerhedsforanstaltninger, men de bombede ikke landsbyer, bryllupper og begravelser, som NATO gjorde i Afghanistan og Pakistan. De samlede de ekstremistiske elementer og fokuserede derefter massivt på økonomisk og social udvikling. Det var vigtigere end de sikkerhedsforanstaltninger, der blev truffet. Og de ventede ikke på at stoppe terrorismen i 2016 for at starte den økonomiske udvikling. De startede allerede Go West-strategien i 2007-8. Så udviklingen af de vestlige regioner i

Kina var en nødvendighed for ledelsen. Vi kan ikke have stabilitet, især ikke i Xinjiang, uden økonomisk udvikling. Derfor hælder den kinesiske regering enorme ressourcer i denne region for at udvikle den og give befolkningen – jeg har ikke tid til at vise jer alle filmene. Nogle af de byer, jeg så, som Urumtsi og Korla, som jeg vil vise, er de mest avancerede. De er på et europæisk niveau for byområder.

Jeg besøgte mange dele af Xinjiang – det var i april – men det mest forbløffende var at tage til Korla. Det ligger ved siden af den næststørste sandørken i verden. Selv jeg, som troede, at jeg vidste noget om Kina, troede, at jeg ville komme til en tør, støvet gammel by. Det var den mest overraskende oplevelse, jeg havde. Dette var en af de mest avancerede byer, jeg nogensinde har set. OK, den er udfordret af Xinjiang og andre, men miljøet der er ekstremt interessant. Under alle omstændigheder har man i denne region et af de største produktive områder for bomuldsproduktion og frugtproduktion. Man kan forestille sig, at det er meget tørt. Mængden af nedbør – regn og sne – i Xinjiang-regionen er 150 ml om året. Det svarer til Saudi-Arabien. Det er halvdelen af, hvad der f.eks. regner i Afghanistan. I Danmark er nedbøren 800 ml om året, så det er seks gange mere. Men på trods af det har de en enorm landbrugsudvikling i gang i denne region takket være brugen af moderne infrastruktur, moderne vandteknologi, herunder israelsk drypvanding og japansk gasningsteknologi, som de har lært og gennemfører.

Jeg vil gerne slutte af med at vise en video. Jeg er ved at lave en række videoer fra min rejse. Jeg har allerede skrevet en artikel om den økonomiske udvikling i regionen, men jeg vil lave artikler og videoer. Den er ikke redigeret, og derfor er den lidt lang, men jeg kan spole frem.

[VIDEO]: Jeg taler til jer fra den sydlige del af byen Korla i Xinjiang, hvor der ikke er så langt til verdens næststørste ørken, som er Takla-Makan-ørkenen. Men overraskende nok finder man her en enorm landbrugsaktivitet i Xinjiang. Det er meget interessant, at gården hedder Oasis Farm. Nye teknologier, maskiner og robotter revolutionerer landbrugsprocessen ved hjælp af droner og moderne sensorer til måling af jordtemperatur og jordfugtighed.

ASKARY: Dette er ørkenområdet; det grænser op til ørkenen i Yulin County. Det er den samme region, men man kan allerede

fra vejsiden se disse mandehuller. Fordi der allerede er bygget veje, el-ledninger og vandrør, før der er landbrug og bycentre. Men infrastrukturen er der allerede til at skabe en ny civilisation der, til at bosætte folk der. Meget af jorden bliver indvundet til landbrug, især til bomuldsproduktion. Sådan ser det ud i dele af Irak eller dele af Afrika syd for Sahara. Men forskellen er, at man starter med at bygge den infrastruktur, jeg talte om – strøm, vand, transport. Så bringer man landmændene ind. Disse ting sker nu; de er allerede sket. Det er ikke noget, der ligger i fremtiden; fremtiden er her allerede. Det er det, folk skal tænke på. For hvis vi bare følger nyhederne hele tiden, de forfærdelige nyheder om verden, så glemmer vi, at tingene ændrer sig, og at forandring er mulig. Men min pointe er, at i Xinjiang, uden denne enorme økonomiske udvikling og sociale udvikling og endda kulturelle udvikling, som vil være et chok for mange mennesker. For den kinesiske regering forsøger at bevare uighurernes og andre etniske gruppers kulturer. Det vil jeg vise i en særlig video.

Men jeg vil lige slutte af med at vise denne by, som jeg troede bare lå på siden af ørkenen. Det her er Korla; jeg troede, det ville være et støvet sted i ørkenen. Men det er en af de mest moderne byer, og den er grøn. Desuden har de bygget en kunstig flod midt i byen, hvor folk tager sightseeing-færger, hvilket jeg også gjorde. Så man kan forvandle noget på en virkelig forbløffende måde ved hjælp af teknologi, kreativitet og de tilgængelige naturressourcer, som alle tror er umuligt. Så kan man forvandle det til – Korla er kendt for pæren; verdens største producent af pærer.

Jeg vil slutte af med disse billeder, men min pointe er, at det, der er udfordrende for folk, er at forstå, at vi faktisk kan ændre tingene. Vi er kreative, vi er gode. Vi kan gøre noget godt i verden, og det bør være princippet for at opnå fred i for eksempel Palæstina og Gaza. Ja, vi har politiske udfordringer, vi har tekniske udfordringer, alle disse ting. Men som jeg sagde, da jeg var i Oslo i 1994, var valget at bygge for fred i Palæstina, hvis man ikke gør... En ting, som Rabin sagde, og som jeg tror tog livet af ham, var, at vi er nødt til at ændre vores aksiomer. Det betyder, at vi skal ændre den måde, vi tænker om os selv, om andre og om naturen. Jeg tror, det var det farligste, Rabin sagde, for uden at

ændre de aksiomer, vi har, og som dominerer verdens geopolitiske system – at magt giver ret; de magtfulde tager det hele; der er kun vindere og tabere; der er begrænsede naturressourcer; vi bør ikke ændre naturen. Alle disse aksiomer, der bliver plantet i vores sind, bør fjernes, så vi rent faktisk kan skabe fred, sikkerhed og udvikling. Mange tak skal I have.

Se videoen for den spændende diskussion. Den begynder 38:28 minutter inde i videoen.

Helga Zepp-LaRouche hovedtale til Oase Plan-seminar i Danmark Stop drabene og begynd at genopbygge Gaza og regionen med Oase-planen – LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling

Onsdag den 8. maj 2024

TOM GILLESBERG: Velkommen, alle sammen. Jeg er Tom Gillesberg, formand for Schiller Institutet i Danmark. Jeg har fornøjelsen af at være ordstyrer ved vores arrangement: "Stop drabene og begynd at genopbygge Gaza og regionen med Oase-planen – LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling."

I disse tider vågner man op om morgenen og er glad for at være

vågnet, og så tjekker man nyhederne for at se, om det er blevet værre i løbet af natten. Vi har allerede siden den 7. oktober set næsten 35.000 dødsfald i Gaza, og det er dem, der er registreret og ikke bare gemt under murbrokkerne. Næsten 80.000 er blevet alvorligt såret, og man skal huske, at 40 % af alle disse er børn og mange kvinder. Det er civile, der bliver slagtet: Det er et folkedrab. Det er ikke kun mig, der siger det – Den Internationale Domstol sagde allerede for over tre måneder siden, at det, vi ser i Gaza, er et sandsynliggjort folkemord på palæstinenserne. Desværre er det ikke blevet stoppet. Regeringer som min egen siger: "Nej, vi følger, hvad USA gør, og de siger, at vi ikke skal gøre noget. Så vi gør ikke noget." Bomberne bliver stadig leveret i store mængder. Man spørger sig selv, hvordan det vil ende, for det, vi ser nu, hvor den israelske hær går ind i Rafah, ved vi selvfølgelig ikke, hvad der kommer ud af, men én ting ved vi, og det er, at den sidste livline af forsyninger til Gaza nu er blevet afbrudt.

Hvordan skal det hele ende, spørger man sig selv? Derfor synes jeg, at det er særdeles, særdeles belejligt med dette seminar. Vi har nogle meget bemærkelsesværdige talere. Først skal vi høre Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og international præsident for Schiller Institutet. Hun var hustru til og samarbejdspartner gennem årtier med den afdøde amerikanske økonom og statsmand Lyndon LaRouche. Jeg vil ikke bruge en time på at fortælle jer om alt det, hun har været involveret i og er involveret i. Hun vil være på først, online fra Tyskland, og tale om "Oase-planen: Fred kun gennem udvikling."

Derefter har vi Hans Excellence, Prof. Dr. Manuel Hassassian, den palæstinensiske ambassadør i Danmark, men også tidligere ambassadør i Storbritannien i ti år og ambassadør i Ungarn. Han har en mastergrad i internationale relationer fra University of Toledo, Ohio, og en ph.d. i statskundskab fra University of Cincinnati. Han var også vicepræsident for Bethlehem University på Vestbredden, professor ved University

of Maryland, hvor han udviklede et kursus i israelsk-palæstinensisk konfliktløsning, og han var PLO's chefrådgiver i spørgsmålet om Jerusalems status. Efter at Helga har talt, og vi har haft nogle spørgsmål og svar med hende, vil han tale om "Stop drabene og start genopbygningen".

Så holder vi en kort pause, og derefter kommer den tredje taler, Hussein Askary, Schiller Institutets koordinator for Sydvestasien, som også er medforfatter til bogen: "Extending the New Silk Road to Southwest Asia and Africa". Han kommer netop fra et besøg i Kina, hvor han fik stor indsigt, som han mener også vil være meget, meget nyttig for genopbygningen, ikke kun af Gaza, ikke kun af Palæstina, men af hele den Sydvestasiatiske region. Han vil tale om "Det umulige er selvpålagt: Fred gennem økonomisk udvikling er den eneste vej frem i Sydvestasien."

Vi vil optage talerne, og vi ønsker også en fri og ærlig diskussion, så alt, hvad folk bidrager med i diskussionsprocessen, vil ikke blive offentliggjort, medmindre folk giver deres udtrykkelige samtykke. Da vi kun har et begrænset antal mennesker her af sikkerhedsmæssige årsager, vil vi gerne være i stand til at offentliggøre talerne og få disse meget, meget vigtige ideer ud til et meget bredere publikum.

Vi starter nu med Helga Zepp-LaRouche, der taler om "Oase-planen: Fred kan kun opnås gennem udvikling."

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg vil gerne hilse på jer alle sammen. Som Tom lige har sagt, kommer disse konferencer om Oase-planen på et dramatisk tidspunkt i historien. Hamas meddelte i en erklæring i går, at de accepterede aftalen om våbenhvile med Israel, herunder udveksling af gidsler og fanger, som blev foreslået af de egyptiske og qatarske mæglere. Men få timer efter, at Hamas havde meddelt, at forhandlingerne om en våbenhvile for gidsler var en succes, beskød israelske krigsfly mål i den palæstinensiske by Rafah. Israel sendte også landstyrker ind for at erobre den palæstinensiske side af den vigtige grænseovergang til Egypten, rapporterer Axios'

reporter Barak Ravid med henvisning til kilder med solidt kendskab til udviklingen. I går aftes omkring kl. 20 lokal tid (UTC+3) meddelte Netanyahu's kontor, at krigskabinetet enstemmigt havde besluttet, at Israel vil fortsætte sin operation i Rafah for at lægge militært pres på Hamas for at fremme frigivelsen af gidslerne og andre af krigens mål. Omkring kl. 22 lokal tid udtalte Netanyahu's kontor, at forslaget om våbenhvile er en del af Israels nødvendige krav, men at de alligevel vil sende en delegation af mæglere fra fagbevægelsen for at udtømme muligheden for at nå frem til en aftale på betingelser, der er acceptable for Israel.

Mens bomberne faldt over Rafah, forklarede talsmanden for det amerikanske udenrigsministerium, Matthew Miller, at USA ikke kan støtte et omfattende angreb på Rafah, da det vil føre til yderligere tab af menneskeliv og forstyrre leverancerne af humanitær hjælp. "Vi støtter ikke, at Israel iværksætter en omfattende militæroperation i Rafah, da det vil gøre det utroligt vanskeligt at opretholde den øgede humanitære bistand, som vi har leveret indtil nu."

Det, der sker i Rafah, er begyndelsen på den offensiv, som truer med at føre til en katastrofe for mindst 1 million mennesker. De blev advaret med løbesedler og telefonopkald om at tage til Khan Younis, en by, som allerede er fuldstændig ødelagt, uden nogen form for hjælp! "Venner er lammet af frygt og ved ikke, om de skal blive i andre områder af Rafah indtil sidste øjeblik eller tage af sted nu. Dette er barbarisk psykologisk krigsførelse oven i de igangværende massakrer." Det er helt uacceptabelt. Dette var den erklæring, der blev sendt med beskeden fra den uafhængige journalist Vanessa Beeley i går.

Netanyahu havde tidligere sagt, at han ville gennemføre offensiven, uanset om Hamas går med til aftalen eller ej, og den eneste magt, der kan stoppe dette, er naturligvis USA. Men præsident Biden nøjedes med ret ineffektive appeller. Dette hænger naturligvis sammen med den interne situation i USA. For

årsagen til den meget voldsomme nedkæmpelse af amerikanske studerende, som havde protesteret på over 100 universiteter, og hvor over 2.000 blev arresteret, og mange blev smidt ud af universiteterne, afspejler etablissementets panik over at miste kontrollen over hele den israelske fortælling. For ifølge de seneste meningsmålinger mener 50 % af de unge mellem 18 og 29 år, at Israel begår folkedrab. Da det er valgår, frygter det vestlige etablissement og især USA for deres personlige politiske fremtid.

Det er helt klart, at de mennesker i Gaza, som lider under denne utrolige situation, og selv mange jøder over hele verden og mange andre, er fuldstændig forfærdede over det, der foregår. De siger: I kan ikke diskutere en Oase-plan lige nu, for vi er nødt til først at stoppe kampene, vi er nødt til at have en våbenhvile, vi er nødt til at have humanitær hjælp for at redde liv. Og andre mennesker siger: Nej, vi skal først have en politisk løsning; først derefter kan vi tænke på økonomisk udvikling.

Lad mig give jer grundene til, at vi mener, at Oase-planen skal sættes på dagsordenen på trods af alle de argumenter, der bliver fremført, eller endda på grund af dem: Fordi situationen i Gaza er en del af en strategisk situation, som lige nu, mens vi sidder her og taler, er på randen af en optrapning til en potentiel global atomkrig. Præsident Putin beordrede for et par dage siden manøvrering af træningen af indsættelsen af taktiske atomvåben i det sydlige militærdistrikt. Formålet er tydeligvis at garantere Ruslands territoriale uafhængighed som reaktion på en lang række meget provokerende udtalelser og trusler fra vestlige embedsmænd mod Den Russiske Føderation. Denne gentagelse af indsættelsen af taktiske atomvåben er en reaktion på følgende udviklinger i den seneste tid: For det første gentog Macron den 2. maj i The Economist, at Frankrig ville sende franske tropper til Ukraine, efter at han allerede havde sagt det for nogle uger siden. Han sagde også, at han ønsker at holde Frankrigs og

NATO's politik over for Rusland tvetydig med hensyn til den franske hensigt, så Rusland kan gisne. Derefter sagde den britiske udenrigsminister Cameron, at Ukraine har ret til at bruge britiske våben, herunder missiler med lang rækkevidde, til at angribe mål på russisk territorium. Fra USA sagde mindretalslederen i Repræsentanternes Hus, Hakeem Jeffries (D): "Vi kan ikke tillade, at Ukraine taber. Hvis det ser ud til, at de taber, så skal vi ikke bare sende penge, men også sende soldater ind i Ukraine."

Nu har det russiske udenrigsministerium netop informeret alle NATO-lande om, at den russiske hær vil identificere enhver modifikation af F-16-jagerfly til Ukraine som en atomvåbenbærer. Hvis et F-16-fly udstationeres i Ukraine, antager Rusland, at NATO planlægger en provokation mod Rusland, fordi Rusland klassificerer flyet som et fly med dobbelt anvendelse: ikke-atomart og atomart. Disse fly har længe været det vigtigste våben for NATO's fælles atommission. Ruslands udenrigsministerium oplyste i går, at den britiske ambassadør Nigel Casey var blevet indkaldt til det russiske udenrigsministerium for at modtage en kraftig protest over de seneste udtalelser fra den britiske udenrigsminister David Cameron. Han fik at vide, at Moskva betragter Camerons ord som et stærkt bevis på den alvorlige optrapning af Storbritanniens tiltagende involvering i militære aktioner mod Rusland. Casey blev advaret om, at Rusland kunne reagere på brugen af britiske våben til at angribe Rusland ved at angribe alle britiske militæranlæg og -udstyr på Ukraines territorium og andre steder. Den 4. maj bemærkede det russiske udenrigsministeriums talskvinde Maria Zakharova, at NATO's omfattende Steadfast Defender-øvelser er en klar indikation af, at alliancen forbereder sig på en potentiel konflikt med Rusland. "Lige nu finder NATO's største øvelse siden Den kolde Krig, Steadfast Defender, sted nær Ruslands grænser. Ifølge deres scenarie øves koalitionsaktioner mod Rusland ved hjælp af alle instrumenter, herunder hybride og konventionelle våben. Vi er nødt til at se i øjnene, at NATO seriøst

forbereder sig på en 'potentiell konflikt' med os, som højtstående NATO-repræsentanter i øvrigt taler åbent om," siger hun.

Forskellige militæksperter i Europa og andre steder er enige om, at den ukrainske hær lige nu er ved at gå i opløsning. De forventer store russiske sejre i løbet af de næste uger, måske endda i denne måned, og at krigen vil være slut ved udgangen af sommeren. Som følge heraf er NATO i panik, fordi det ville betyde et fuldstændigt tab af militær status efter Afghanistan – og andre krige, der ender på samme måde – og det er derfor, de er involveret i disse provokationer. De siger alle sammen: "Åh, vi behøver ikke at bekymre os, for Putin bluffer bare." Men NATO-tropper i Ukraine, britiske våben i Rusland, udstationering af atomvåben i Ukraine – hvad F-16 ville være – udgør en eksistentiel trussel for Rusland. Scott Ritter, den tidligere FN-våbeninspektør i Irak, sagde, at hvis dette sker, vil disse tropper – franske tropper og andre tropper – blive dræbt med det samme, og taktiske atomvåben vil blive affyret mod beslutningscentre, de amerikanske baser i Rumænien, Polen, Frankrig og Tyskland.

Det amerikanske etablissement er på dette tidspunkt tydeligvis overbevist om, at de ikke kan trække sig tilbage, eftersom hele NATO så ikke længere ville være levedygtigt. Men den russiske militærdoktrin er meget klar: Når de røde linjer, set fra deres synspunkt, overskrides, vil det resultere i en global atomkrig.

Jeg må tilføje til denne optrapning i Ukraine, at krigen i Gaza har potentiale til at udvikle sig til en regional krig, der involverer Israel og Iran, som helt klart også kan udvikle sig til en global atomkrig, da Rusland og Kina ikke vil kunne tolerere en krig mod Iran, der involverer USA, Storbritannien og inddragelse af NATO-medlemslande.

Derfor er vi nødt til at sætte Oase-planen på dagsordenen nu, da en vision er den absolut afgørende del af en indsats for at

undgå Tredje Verdenskrig. Oase-planens udformning er en måde at forstå, hvorfor kun tænkningen i et helt nyt paradigme kan få menneskeheden væk fra afgrunden. Vi er nødt til at overvinde geopolitikken. Ideen om, at fremkomsten af det Globale Syd, BRIKS+, som allerede udgør den Globale Majoritet, der repræsenterer 70 % af verdens BNP og 80 % af verdens befolkning, disse majoriteter i verden er ikke det kollektive Vestens fjende! Vi må lære af den Westfalske Fred, at hvis krigen fortsætter, vil der ikke være nogen tilbage i live til at nyde sejren. Derfor må vi begynde at tænke på, at vi har brug for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager højde for sikkerheds- og udviklingsinteresserne i hvert eneste land på kloden. Jeg formulerede mine ti principper som grundlag for diskussionen om, hvad en sådan ny arkitektur ville indebære.

I den sammenhæng er Oase-planen det regionale udtryk for en sådan ny arkitektur. Hvis man kigger på kortet, vil man se, at en stor del af det Sydvestlige Asien er ørken, ørken, ørken. Nøglen til fred er derfor produktion af store mængder nyt, ferskvand. Min afdøde mand, Lyndon LaRouche, foreslog allerede i 1975 Oase-planen med ideen om at bygge kanaler mellem Middelhavet og Det Døde Hav og Det Røde Hav. Derefter, med hjælp fra atomenergi, at afsalte store mængder havvand, gøre det tilgængeligt til kunstvanding, gøre ørkenerne grønne, udvikle landbrug, skovrejsning, grundlæggende infrastruktur, nye byer og industrier. Vi er nødt til at betragte hele regionen mellem Indien og Middelhavet, Kaukasus og Golfen som én integreret region, som, hvis den udvikles, vil blive centrum for udviklingen mellem Asien, Afrika og Europa som en del af et World Land-Bridge program, som er en plan, vi allerede udviklede i 2014 som svar på Xi Jinpings annoncering af Den Nye Silkevej, hvor vi udviklede en plan for udvikling af infrastruktur for hele kloden.

I de sidste ti år er der sket mange fremskridt i realiseringen af dele af denne plan. For eksempel har Kina gjort store dele

af sit territorium grønt – faktisk på størrelse med Tysklands territorium. De har næsten gjort en tredjedel af Hake-ørkenen i Indre Mongoliet grøn, som nu er ved at blive en økonomisk klynge af ørkenturisme, fødevarer og solceller. I Zhengxiangbai, ikke langt fra Beijing, er tusindvis af hektar skov blevet genoprettet på grænsen mellem Shaanxi og Indre Mongoliet i Mu Us Shadi-ørkenen. Tredive procent af ørkenen er nu dækket af vegetation, jorderosionen er ophørt, og den nyligt erstattede landbrugsjord er nået op på 700.000 ha., hvilket skaber enorme økonomiske fordele for de lokale landmænd, og Hake-ørkenmodellen giver en fremragende erfaring for andre lande og regioner, der står over for ørkendannelsesproblemer.

Med de mest avancerede atomenergisystemer, der nu er under udvikling i forskellige lande, vil det være muligt at afsalte store mængder vand svarende til at skabe helt nye floder. Så i stedet for at tro, at man skal kæmpe for smalle strimler land ved havet, kan man ved at generobre ørkenerne skabe smukke landskaber, som kan løse de tilsyneladende uløselige konflikter om territorier på et helt andet plan. Sydkoreanske virksomheder bygger nu, hvad der bliver de første operationelle små modulære reaktorer i ny skala – såkaldte SMR'er – som led i Sydkoreas forsøg på at blive verdens førende konstruktør af SMR'er. Sydkorea er ingen nybegynder inden for atomkraft og bygger sine egne reaktorer, som f.eks. APR-1400-modellen, der udgør rygraden i landets 26 reaktorer, som snart bliver til 30. De er i færd med at færdiggøre atomkraftværket i De forenede arabiske Emirater, som består af fire APR-1400-reaktorer, hvoraf tre allerede er i kommerciel drift, mens den sidste vil være online ved udgangen af dette år.

Der er også konceptet med den europæiske hurtige reaktor med smeltet salt og forskellige reaktortyper med thoriumcyklus, som har betydelige sikkerhedsfunktioner og derfor ikke er omstridte.

Vi søsætter denne kampagne for Oase-planen for at få et internationalt kor af kræfter, af lande, af universiteter, af tænketanke, af enkeltpersoner, der kræver dens realisering. Menneskeheden er kommet til det vigtigste øjeblik, det som den tyske digter Friedrich Schiller kaldte {punctum saliens} i et stort klassisk drama: Det er det øjeblik, hvor en beslutning vil afgøre hele fremtiden for menneskehedens eksistens. En fortsættelse af det samme paradigme, som vi har set i den sidste periode, vil føre til en sikker udslettelse af hele den menneskelige art. Hvis vi derimod designer en helt ny arkitektur, vil vi forhåbentlig åbne en ny æra for menneskeheden. Så vi beder alle lyttere og seere om at deltage i denne kamp for vores alle sammens overlevelse. Mange tak skal I have.

{ Åben diskussion}

{H.E. ambassadør Prof. Dr. Manuel Hassassian,} Det Palæstinensiske Selvstyres ambassadør i Danmark: Mange tak for din veloplagte tale. Vi forstår, at Oase-planen har været i gang i en periode nu, men jeg ved ikke, hvad reaktionerne er i konfliktområderne, når man introducerer en sådan plan for dem, mens de er i de indledende faser af forhandlinger eller konflikt, eller hvad ved jeg. Hvilken modtagelse tror du, at folk i krigszoner vil få, når de hører sådan en plan?

Jeg stiller dig bare dette udfordrende spørgsmål, for der, hvor jeg kommer fra, tror jeg, at det er vigtigere for os at finde politiske løsninger først og derefter tænke på økonomisk udvikling for at opretholde den lange levetid for enhver form for fred, der kan udvikle sig ud af konflikten. Så jeg ved ikke fra andre konfliktområder, om denne plan bliver værdsat som en optakt til en politisk eller en konfliktløsning.

ZEPP-LAROUCHE: Jeg mener, de første reaktioner er ret interessante. Vi havde en tidligere Oase-plan-[seminar], som jeg mener, du deltog i, hvor ambassadørerne fra Rusland, Hviderusland og Sydafrika talte og var ekstremt positive over

for dette perspektiv. Og i mange, mange hundrede, hvis ikke tusinder af diskussioner, som Schiller Instituttets repræsentanter har i forskellige lande, er der en voksende idé om, at man er nødt til at ændre tilgangen fuldstændigt. Så jeg ser det som en opbygningsproces. Det er en gigantisk forandring, og man kan ikke forvente, at det sker på én dag, men det er en organiseringsproces, hvor vi forsøger at organisere flere og flere lande og institutioner til at bakke op om denne plan.

Med hensyn til argumentet om, at der først skal findes en politisk løsning, så har vi hørt det i mange, mange årtier, og det blev faktisk altid sagt i FN-debatten: Man skal have en politisk løsning først, og så kan vi tænke på økonomisk udvikling.

Men det har vist sig at være forkert, for har det ført til fred? Har det ført til en politisk løsning? Nej, det har det ikke. Og argumentet på den anden side er, at hvis man er i en situation som det palæstinensiske folk lige nu, så er desperationen så enorm, at folk ikke kan falde til ro, fordi de prøver at overleve fra den ene dag til den anden.

Men hvis man har en idé om, hvordan hele denne region i Sydvestasien, fra Indien til Middelhavet, fra Kaukasus til Golfstaterne, kan udvikles – og vi vil i løbet af seminaret høre meget konkrete planer – så kan man inspirere unge menneskers fantasi, ikke kun i Palæstina, men også på amerikanske universiteter, i de pro-palæstinensiske demonstrationer, som ikke er antisemitiske, de er simpelthen en reaktion på den forfærdelige situation, der finder sted. Hvis man fremstiller en sådan vision, er de lande, der er naboer til Palæstina, til Israel, Jordan, Syrien, Golfstaterne, Tyrkiet, Egypten, selv Irak, Afghanistan – alle disse lande er ikke kun bekymrede over, hvad der foregår, men også over faren for en optrapning af krigen. Det var efter min mening kun Irans yderste tilbageholdenhed, at Hizbollah ikke er involveret, at houthierne gør noget, men mere eller

mindre på egen hånd (tror jeg); men [der er]faren for, at krigen kan optrappes til en total krig, der involverer Israel og Iran og dets forskellige venligtsindede organisationer. Hvis dette optrappes, er jeg overbevist om, ligesom mange andre observatører i lang tid, at hvis det kommer til en regulær krig mellem Israel og Iran, tror jeg, at vi er på vej mod Tredje Verdenskrig, fordi hverken Rusland eller Kina vil se passivt til, at deres allierede, Iran, bliver angrebet.

Og grunden til, at jeg nævnte situationen i Ukraine, er, at man ikke kan se isoleret på situationen. For grunden til, at denne krigsfare eksisterer, er, at den eksisterende verdensorden, som tidligere var en unipolær verden, det neoliberale system, det vestlige system, som troede, at de var vinderne af Den kolde Krig, at historien var slut, som Francis Fukuyama udtalte dengang, ønskede at bevare den unipolære verden, og denne politik har ført til en enorm modreaktion, som nu viser sig i form af fremkomsten af et helt nyt økonomisk system. Så længe NATO-landene betragter Rusland og Kina, et nyt system, der er ved at opstå, som en fjende, der skal bekæmpes og undertrykkes, er det den virkelige drivkraft bag denne optrapning af krigsfaren.

Så man er nødt til at tænke på, hvad man gør, hvis der sker et paradigmeskift i hele verdenssituationen – og som jeg sagde, skal det ses som en del af en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for hele verden, i traditionen fra Den Westfalske Fred, fordi Den Westfalske Fred afsluttede 150 års krigsførelse, fordi alle de kæmpende parter kom til den konklusion, at hvis de fortsatte med at kæmpe, så ville der ikke være nogen tilbage til at overleve.

Så de satte sig ned ved forhandlingsbordet i fire år, og ud af det kom freden i Westfalen, som var begyndelsen på international lov. Og i dag, hvor vi er truet af den umiddelbare fare for en global atomkrig, er vi nødt til at betragte helheden og sige, at hvis det kommer til en sådan global atomkrig, vil der helt sikkert ikke være nogen tilbage

til at overleve og nyde sejren, fordi vi alle vil være døde! Idéen om en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der er baseret på udvikling for alle og ikke udelukker noget land, er den eneste måde, vi kan løse den nuværende krise på. Det er min dybeste overbevisning, og derfor ved at fokusere på realiseringen af Oase-planen for Sydvestasien, hvor alle nabolandene har en grundlæggende interesse i at bringe fred til regionen. Det er samtidig vejen til at begynde at tage et større strategisk spørgsmål op, nemlig hvordan vi kan give os selv som menneskehed en orden, der gør det muligt for menneskeheden at overleve i et øjeblik, hvor selve dens eksistens i stigende grad er i fare?

Mrutyuanjai Mishra, journalist og lærer fra Indien: Mit spørgsmål er, om der er en rolle, som neutrale lande kan spille? Jeg kommer fra Indien, og Indien har insisteret på, at vi ikke vil være en del af det, og at folk bør sætte sig ned og tale sammen. Men kunne man danne en koalition af neutrale lande, kunne det også være en løsning? Det er mit spørgsmål til dig. Mange tak skal du have.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, det er præcis den rigtige vej at gå, for hvis man ser på den strategiske situation mellem USA og Rusland, så er det den værste situation nogensinde. Mellem USA og Kina går det i virkeligheden også i retning af konfrontation. Xi Jinping har lige været i Frankrig, og nu er han i Serbien og Ungarn. Forholdet mellem Kina og Europa er lidt i midten.

Så hvor er den kraft, der kan skabe stabilitet? Hvor er forandring mulig? Og hvis man ser på situationen, mener jeg, at den eneste måde, hvorpå vi kan gribe ind og nedtrappe denne nuværende krigsfare, er, at det Globale Syd, som udgør størstedelen af verdens befolkning, må lade deres stemme lyde meget højere. Som premierminister Nehru og præsident Sukarno allerede sagde på Bandung-konferencen i 1955, at hvis det kommer til krig, vil landene i det Globale Syd måske blive

ramt lidt senere, men de vil også dø som følge heraf: Og derfor er det Globale Syd en umiddelbar, berørt partner – lande i det Globale Syd har absolut ret til at tale som en ligeværdig stemme og lade deres stemme blive hørt!

Jeg er absolut overbevist om, at hvis BRIKS-Plus eller en koalition af neutrale lande, som du siger, ville indkalde til en særlig session i FN's generalforsamling eller et andet forum og grundlæggende erklære, at der skal være en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur; der har været mange diskussioner om den nødvendige reform af FN, og det Globale Syd er slet ikke repræsenteret der på nogen effektiv og passende måde; Men hvis det Globale Syd ville tale med én stemme – man tager alle lande, selv de lande, der ikke umiddelbart er involveret i konflikten, som Brasilien, Indonesien, Indien, Egypten, Sydafrika, Nigeria og nogle andre lande – hvis de ville tale med én stemme, så tror jeg ikke, at USA eller Europa eller nogen anden kan modsætte sig det!

Det er bare den tankegang, at man er nødt til at træde ud af boksen, når situationen er så desperat, som den er lige nu, og derfor glæder jeg mig over din overvejelse og kan kun opfordre til, at disse såkaldt neutrale lande går i den retning, du foreslår.

{S.E. ambassadør Prof. Dr. Manuel Hassassian:}} Et spørgsmål til dig: Eftersom du har været fortaler for Oase-planen, vil jeg gerne høre fra dig, hvilke forhindringer du støder på, når folk dybest set forsøger at udfordre dig på denne Oase-plan, som ikke er i den langsigtede strategi for at skabe magtbalance i verden eller for at opretholde fred, men på kort sigt. Hvad er det for spørgsmål, der ofte kommer til dig som en udfordring, når du præsenterer din plan?

ZEPP-LAROUICHE: Argumenterne er dybest set, at man ikke kan ændre den nuværende orden, fordi det er USA's magt, der bryder den op. Eller hvad med finansieringen? Eller et af de

hyppigste argumenter er, at den politiske løsning skal findes først, og så kan vi tænke på den økonomiske udvikling.

Men min afdøde mand, Lyndon LaRouche, sagde, at da Oslo-aftalen blev underskrevet, var det et håbefuldt øjeblik, fordi der grundlæggende var mulighed for en fredsplan. Men min mand sagde, at man straks skulle sætte entreprenørmaskiner, vejbygningsmaskiner, ind på området, og skovle, og begynde at bygge ting, så folk på stedet oplevede fordelene ved den økonomiske forbedring.

Det var også det, premierminister Nehru gjorde, da han ville gennemføre Den grønne Revolution i Indien, og bønderne var ikke tilhængere af det, fordi de havde deres gamle mønstre og gamle måder. Og det Nehru gjorde var at tage de landmænd med, som kunne se fordelene ved de økonomiske ændringer i Den grønne Revolution – som var en rigtig grøn revolution, og ikke som økologerne i Tyskland. Han arbejdede sammen med landmændene, og pludselig fik de større høst, mere mad og flere penge, og de kunne købe moderne udstyr: Det eksempel påvirkede så de andre omkring dem, og de kunne få hans reformer igennem. På samme måde, hvis man starter økonomisk udvikling et sted, selv hvis man siger, lad os starte med udviklingen af Jordan: Jordan er et land, som har en af de ringeste vandressourcer på planeten, og de kunne drage utrolig stor fordel af en sådan kernekraftbaseret afsaltnings, og de andre lande omkring dem vil se det.

Hvis du tager til Dubai eller Abu Dhabi, var disse lande for flere år siden ørken! Efter at man opdagede olien, begyndte man at investere i kunstvandning, og når man nu kører langs kysterne i disse lande, er de frodige oaser. Der er en ø, som tidligere var fuldstændig ørken, og nu er der vegetation; noget af vegetationen er allerede 20-30 år gammel og derfor mere udviklet. Så er der nyere vegetation, men det er som en Edens Have! Selv fuglene har ændret deres trækruter, fordi de har opdaget denne ø som et sted, hvor de kan yngle og hvile

sig undervejs.

Så ideen er, at man skal stimulere de unges fantasi. De unge skal overbevises om, at det er værd at udvikle sig, at blive videnskabsmand, at blive ingeniør, at få børn, at stifte familie, hvilket er utænkeligt lige nu under de nuværende forhold. Og Oase-planen er en måde, hvorpå folk kan begynde at tænke på et nyt paradigme. Og nabolandene, som nogle af Golfstaterne, de har enorme ressourcer, de har statslige investeringsfonde, de investerer i ting som fodboldklubber og andre ting, som måske er gode til underholdning, men de er ikke så eksistentielle som denne Oase-plan.

Vi er nødt til at overbevise disse lande om, at de skal hjælpe med at finansiere dette. Der er også modellen med Egypten: Egypten har involveret mange af sine egne borgere i at hjælpe med at bygge den anden Suez-kanal, og Egypten har en utrolig tilgang baseret på udvikling af atomkraft og nye byer: Og jeg tror det er denne idé, at man er nødt til at ændre hele forventningen til, hvad fremtiden kan bringe.

For Israel er spørgsmålet også, om man er nødt til at bryde terrorismens cyklus, for tanken om, at man kan gøre det af med Hamas, er ifølge mange eksperter en fuldstændig illusion. Selv hvis man dræber den nuværende Hamas-ledelse ved at gøre hvad der sker lige nu, er det grundlaget for en ny generation af terrorisme.

Så der er en grundlæggende interesse for alle i at gå i retning af Oase-planen. Og efter min mening er det bedste, vi kan gøre, at afholde mange konferencer som denne, men også at organisere universiteter, tænketanke og andre for at diskutere detaljerne i denne plan, så ideen om denne vision bliver almindeligt kendt.

Michelle Rasmussen, Vicepræsident, Schiller Instituttet i Danmark: Jeg har et sidste spørgsmål: Kan du forklare folk her din idé om, hvad der er den nye internationale sikkerheds- og

udviklingsarkitektur?

ZEPP-LAROUCHE: Ja. Som jeg sagde, er den inspireret af Den Westfalske Fred, som afsluttede 150 års religiøs krigsførelse. Trediveårskrigen var bare den sidste fase af den. Og på det tidspunkt var en tredjedel af alt i Europa ødelagt, landsbyer, kvæg og mennesker døde, så man erkendte, at man var nødt til at sætte sig til bords for at finde en løsning. De fandt frem til flere principper, og det første var, at man for fredens skyld skal tage hensyn til den andens interesser. Det var et ekstremt vigtigt princip, for hvis man ser på fredsftalernes historie, har der aldrig været en fred mulig, som ikke anvendte dette princip. Det er grunden til, at Versailles-traktaten, som ikke tog hensyn til Tysklands eller Kinas interesser, kun var et springbræt til Anden Verdenskrig.

Det næste princip i Den Westfalske Fred var, at man for fredens skyld skal holde op med at tænke på, hvad den ene eller den anden side har gjort mod hinanden, for i krig begår begge sider forbrydelser. Hvis man bliver ved med at sige: "Du gjorde det her mod mig, og du gjorde det her mod mig", vil det aldrig stoppe. Man må lægge det til side og erstatte hadet med kærlighed. Det ser ud til at være en stor opgave, men jeg tror, at hele læren fra Mahatma Gandhi, Martin Luther King og Nelson Mandela om, hvordan man overvinder apartheid i Sydafrika, er, at der kun er den ene vej. Man skal holde op med at hade, og man skal erstatte hadet med kærlighed.

Det tredje princip, som var vigtigt, var, at statens rolle i genopbygningen af et krigshærgede område er ekstremt vigtig, fordi man ikke kan regne med, at private interesser gør det. Det var det, der førte til kameralisme indenfor økonomisk teori.

Så med det udgangspunkt er vi nødt til at have en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til alle verdens landes interesser. Den skal omfatte Rusland, Kina, Iran, Nordkorea, men også USA, Europa og naturligvis alle

landene i det Globale Syd. Det betyder, at vi er nødt til at have en tilgang til menneskehedens eksistentielle problem.

Jeg har fremsat ti principper, som jeg foreslår, at I kigger på bagefter: Jeg kan kun opsummere dem meget hurtigt.

Det første princip må være absolut national suverænitet for hvert land, for den eneste måde, hvorpå individet kan deltage i regeringen, er ved et suverænt land, som har en eller anden form for repræsentativt system. Hvis man har overnationale institutioner, er individet udelukket fra deltagelse, og det betyder, at det ikke kan fungere. Så national suverænitet er den absolutte forudsætning.

For det andet skal man udrydde sult i verden. I øjeblikket er der halvdelen af verden, 4 milliarder mennesker, som ikke får nok mad at spise; 2 milliarder har ikke adgang til rent vand. Mange milliarder har ikke nok energi eller infrastruktur: Så at overvinde fattigdom og underudvikling er et første princip, som er meget nemt, fordi vi har alle teknologierne. Det er bare sådan, at systemet er struktureret på en sådan måde, at det ikke fungerer; men teoretisk set ville det være meget nemt at udrydde sult på et år!

Så det andet punkt er, at vi har brug for et universelt sundhedssystem i alle lande, fordi den nyligt overståede coronavirus-pandemi viste, at de lande, der ikke har et sundhedsvæsen, er på spanden og har utrolige, unødvendige tab. Et moderne sundhedssystem i alle lande.

For det tredje har man brug for et universelt uddannelsessystem i alle lande, fordi videnskab og teknologi og kreativ fornuft er de eneste kilder til velstand. Det er universel uddannelse for alle børn, alle unge og alle voksne, der er kilden til rigdom, og derfor er det absolut nødvendigt, at alle børn får adgang til universel uddannelse.

For det fjerde har man brug for tilstrækkelig energi fra ressourcer med høj energigennemstrømningstæthed, fordi der er en sammenhæng mellem antallet af mennesker, der kan forsørges,

og energigennemstrømningstæthed i den energikilde, der bruges i produktionen, og derfor fungerer det ikke med kun solenergi og vindkraft, fordi man kun kan forsørge måske 1 milliard mennesker på planeten, og derfor har man indtil videre brug for fossile energiresourcer, som er alt for dyrebare til at blive brændt af for evigt, fordi de skal bruges til kemisk produktion og lignende ting. Derfor har man brug for atomenergi, fjerde generations atomenergi, og også et lynprogram for termionklear fusionsteknologi, som vil bringe os en størrelsesorden højere op, og det er helt afgørende.

Dernæst er der brug for udvikling af infrastrukturen, fordi den infrastrukturelle åbning af alle kontinenter er en forudsætning for industrialisering og tilmed for landbrug. For hvis man ikke har et infrastruktursystem, kan man ikke transportere sine landbrugsprodukter: Man har brug for veje, højhastighedstog til gods- og passagertrafik, havne, broer og integrerede vandveje. Derfor er tilgangen med Verdenslandbroen virkelig det, der er brug for.

Så de første to tredjedele af mine foreslåede principper handler alle om økonomi, meget konkrete tiltag, og de sidste tre principper har jeg tilføjet for at vise, at der er brug for et helt nyt paradigme i tankegangen. For hvis man ikke tager det intellektuelle spring til at tænke menneskeheden først, vil det hele ikke fungere. Hvis man bliver på det geopolitiske niveau, hvor man siger, at der er en interesse for et land mod et andet land; eller en gruppe lande mod en anden gruppe lande, vil det føre til nye krige og konflikter, som vi har set det før i tiden. Men hvis man tænker, at vi er én menneskehed, og at det er det vigtigste, og man så på en eller anden måde bringer sine nationale interesser i overensstemmelse med den ene menneskeheds interesser, så kan man løse alle problemer. Det er Nicholas af Cusas tankegang, som udviklede metoden med at tænke på "modsatningernes sammenfald", at tænke sådan først, og så have et ordnet princip for at nærme sig problemerne.

Det sidste princip er, at man er nødt til at blive enige om menneskesynet, at mennesket er godt af natur. At alt ondt kommer fra manglende udvikling og derfor kan overvindes netop ved udvikling, økonomisk, personligt, empatisk, moralsk og på alle andre mulige måder. Så idéen om, at mennesket er godt, er virkelig den vigtigste, for hvis man ser på, hvilke traditioner og filosofier der antager, at mennesket er godt, så er det de tre abrahamske religioner; det er også hinduismen, humanismen i filosofisk forstand. Hvis man ser på, hvem der mener, at mennesket er ondt, er det imperier og oligarkier, som alle mener, at man har brug for en elite, der dominerer de onde masser, og at man er nødt til at have en Leviathan og en stærk stat med stærke foranstaltninger til at undertrykke folk. Det er det, der skal overvindes.

Så jeg tror, at vi i historien er nået til et punkt, hvor jeg længe har ment, at vi ikke vil være i stand til at løse problemer på et delvist niveau, kun på et regionalt niveau, fordi man er nødt til at bringe hele verden i orden for at få den til at fungere. Så det er kernen i [den nye sikkerheds- og udviklingsarkitektur]

(<https://schillerinstitute.com/blog/2022/11/30/ten-principles-of-a-new-international-security-and-development-architecture/>), og jeg tror, at hvis man starter med de intellektuelle i alle lande, som kan starte en dialog om disse spørgsmål, så kan vi inspirere regeringerne til at gennemføre det.

GILLESBERG: Tak, Helga.